

ΕΓΕΡΤΗΡΙΟΝ

ΕΤΟΣ Α'.

ΤΕΡΠΕΙ-ΜΟΡΦΟΝΕΙ-ΕΥΨΩΝΕ

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 21

Η ΑΦΡΟΔΙΤΗ ΤΗΣ ΜΗΛΟΥ

ΔΙΑΒΑΖΕΤΕ ΤΟ ΕΓΕΡΤΗΡΙΟΝ ΤΕΡΠΕΙ-ΜΟΡΦΩΝΕΙ-ΕΞΥΨΩΝΕΙ

ΚΑΙ ΟΛΑ ΑΥΤΑ ΤΑ ΠΟΛΥΤΙΜΩΣ ΕΞΥΠΗΡΕΤΟΥΝΤΑ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΣΑΣ, ΘΑ ΤΑ ΕΧΕΤΕ ΜΕ

150 δραχ. πού είναι ή ετήσια συνδρομή

75 ή εξάμηνος, 40 ή τριμήνος

20 σελίνια διά τὸ ἐξωτερικὸν ἐν γένει

6 δολάρια διά τὴν Ἀμερικὴν καὶ Αὐστραλίαν

ΔΙΑΤΙΜΗΣΙΣ ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΩΝ

Ἡ τελευταία σελὶς τοῦ ἐξωφύλλου Δρχ. 2000, Δίχρωμος 2500—Ἡ δευτέρα καὶ τρίτη σελὶς Δρχ. 1000, Δίχρωμος 1500
Διαφημίσεις ἐντὸς τοῦ κειμένου καὶ ἐντὸς πλαισίου Δρχ. 500

ΛΑΪΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

Ἀποτελεῖ φαινόμενον ταχείας ἐξελίξεως εἰς ἓνα τῶν κυριωτέρων

Τραπεζικῶν Ὁργανισμῶν τῆς Χώρας

Ὑπὸ τὴν Τραπεζικὴν καὶ οἰκονομολογικὴν ἰδιοφυΐαν, πλουτισμένην καὶ ἀνυψωμένην καὶ ἀπὸ καλλιτεχνικὰς καὶ ἀνθρωπιστικὰς ροπὰς, τοῦ Διοικητοῦ αὐτῆς κ. ΛΟΒΕΡΔΟΥ, δικαίως κατέκτησε καὶ κατακτᾷ τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ κοινοῦ, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀγάπην του, διὰ τὸ τόσον εὐεργετικὸν αὐτῆς «ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ ΠΡΟΝΟΙΑΣ» τὸ ὁποῖον ὄχι μόνον σᾶς δίδει τόκον 4 ο/ο, ὄχι μόνον σᾶς δίδει τὰ χρήματά σας ὅταν θέλετε νὰ τὰ πάρετε, ἀλλὰ τὸ σπουδαιότερον καὶ ἂν τυχὸν ἀρρωστήσετε σᾶς δίδει δωρεὰν ἀποζημίωσιν καὶ ἀκόμη ἂν σᾶς συμβῇ ἀνεπανόρθωτον ἀτύχημα, δίδει εἰς τὴν οἰκογένειάν σας ἀποζημίωσιν!

Αὐτὸ τὸ μέγα εὐεργέτημα μόνον στὴν

ΛΑΪΚΗΝ ΤΡΑΠΕΖΑΝ

θὰ τὸ βρῆτε

Ἐνερτίσιον

ΙΔΡΥΘΗ
ΕΝ
ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ
1912

ΙΔΡΥΘΗ
ΚΑΙ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Δ.ΒΟΥΤΕΤΑΚΗΣ

ΤΟΙΣ ΦΡΟΝΗΜΑΤΟΙΣ — ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ — ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

ΠΡΟΣ ΑΝΥΨΩΣΙΝ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΖΩΗΣ

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ: ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΓΟΥΛΙΟΣ

ΧΑΙΡΕ Ω ΥΠΕΡΛΑΜΠΡΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ ΑΠΟΤΟΚΟΝ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΕΙΩΔΟΥΣ ΕΛΛΗΝ. ΦΥΣΕΩΣ

Χαῖρε ὦ Ἑλληνικὸν πνεῦμα, ἄβυστον καὶ ἀθάνατον! ποῦ οἱ αἰῶνες τῶν αἰώνων δὲν ἐστάθησαν ἱκανοὶ ν' ἀνορύξωσι τὸν τάφον σου!

Χαῖρε ὦ Ἑλληνικὸν πνεῦμα, με τοῦ ὁποῖου τὰ ὑπέροχα ἔργα οἱ σημερινοὶ κολοσσοί, κολοσσοὶ πραγματικοὶ ὄχι μόνον κατὰ τὴν ὕλην δύναμιν, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν μόρφωσιν καὶ τὴν πρόοδον, θεωροῦν τὴν μᾶλλον ἐπίσημον τιμὴν των νὰ στολίζουν κατὰ τὸν μᾶλλον περίβλεπτον τρόπον τὰ στολίσματα τοῦ σημερινοῦ πολιτισμοῦ.

Χαῖρε, ὦ Ἑλληνικὴ ἰδιοσυστάσις, πολυσύνθετη καὶ ἀνεξερεύνητη! Δύναμις τῶν δυνάμεων, εἰς τὴν μεγαλουργίαν τῆς ὁποίας ἓνα Λοῦβρον ποῦ στεγάζει τὰ ἀριστουργήματα τῆς ὑπεροχωτέρας τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος καλλιτεχνικῆς ἐξανθήσεως, ἀνοίξε διάπλατα τὰς αἰθούσας του διὰ νὰ τῆς δώσῃ τὴν τιμιτοκτέραν πρωτοκαθεδρίαν.

Χαῖρε, ὦ Ἑλληνικὴ δύναμις! ἀνίκητη ἀπὸ τὸν χρόνον, ἀτράνταχτη ἀπὸ τὰς καταιγίδας!

Ἐφ' ὅσον ὑπάρχει ζωὴ, θὰ ὑπάρχῃ, θὰ ζῇ καὶ θὰ βασιλεύῃ καὶ ἡ λάμψις σου ἡ πολύχρωμη ἡ χρυσόφωτη! Παρὰ τοὺς θανάσιμους τραυματισμοὺς ποῦ συχνὰ λαμβάνεις παρὰ τῶν κραιπαλούντων τέκνων σου, δὲν παύεις νὰ ζῇς, νὰ ἀνθίζῃς, μυρωδιὰς καὶ εὐωδίας παντοῦ νὰ σκορπᾷς, διότι ἡ θέλησις τῆς Δημιουργίας νὰ μένῃς ἀθάνατη εἶνε ἰσχυροτέρα ἀπὸ τὴν θέλησιν τῶν τέκνων σου νὰ γίνῃς θνητή.

Ἄλλ' ἄραγε μήπως καὶ οἱ συγχρονοὶ αὐτοὶ χαιταλισμοὶ τῶν τέκνων σου ὀφείλονται εἰς τὴν ὑπερευγενεῖάν σου, ὦ πάνσεπτη

καὶ πάγκαλλη χώρα, εἰς τὴν πληθώραν δηλονότι τῶν χυμῶν καὶ τὴν ἐκχειλίζουσαν ζωτικότητα μετὰ ὅποια προικίζεις τὰ τέκνα σου, εὐρισκόμενα οὕτω ὑπὸ τούτων εἰς μίαν διηνεκὴ ὥθησιν πρὸς τὴν ἀεικίνητον, πολυπράγμονα καὶ μεγαλοπράγμονα καὶ ταραχώδη ζωὴν;

Τὰ ἱερὰ ῥίγη ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐτριχυμίσθη μέχρι τῶν ἐγκάτων τῆς ἡ ψυχῆ μας ὅταν τὸ πρῶτον ἀντικρούσαμεν εἰς τὰς αἰθούσας τοῦ Λοῦβρου τὴν Ἀφροδίτην τῆς Μήλου με θριαμβευτικὴν προφανῶς ὑπερηφάνειαν τῆς μεγάλης Γαλλίας εἰς τὴν μᾶλλον περίβλεπτον ἐκείνην θέσιν τοποθετημένην, ἅς θεωρηθῇ ὡς τὸ ἀγνότερον θυμίαμα, τὸ ὁποῖον δύναται νὰ προσφέρῃ ἡ εὐγνωμοσύνη ὅλων ἡμῶν τῶν κοινῶν τέκνων σου, πρὸς Σέ, ὦ μεγάλη καὶ ὑπερμέγαλη Ἑλληνικὴ φύσις, ὦ γλυκυτάτη καὶ τρισεύγενη Ἑλληνικὴ πατρίς!

Κατὰ τὸ 1820 ἓνας χωρικός στὸ χωρίον Κάστρο τῆς Μήλου ὀνόματι Γ. Μποττόνης σκάπτων εἰς ἓνα χωράφι ἀνεκάλυψε τὴν κρύπτην ὅπου πρὸ 2000 ἐτῶν εὕρισκετο τοποθετημένον τὸ ἄγαλμα τῆς Ἀφροδίτης τῆς Μήλου, τὸ ἀριστοῦργημα τοῦτο ἀγνώστου καλλιτέχνου. Τὸ ἄγαλμα συνέκειτο ἀπὸ δύο τεμάχια. Τὸ ἓνα τούτων ἀπετέλει τὸ ἄνω μέρος τοῦ σώματος, τὸ δὲ ἑτερον τὸ κάτω. Ἡ φήμη τῆς σπουδαιότητος τοῦ ἀγάλματος ἐφθάσε μέχρι τοῦ ἐν Κων/πόλει πρεσβευτοῦ τῆς Γαλλίας Μαρκησίου de Rivière, ὅστις ἀπέστειλεν ἀμέσως τὸν γραμματέα του με μίαν Γαλλικὴν γολέτταν με τὴν ἐντολὴν ν' ἀποκτήσουν πάση θυσίᾳ τὸ ἄγαλμα. Τὴν 23 Μαΐου ἡ ἐν λόγῳ γολέττα ἤγκυροβό-

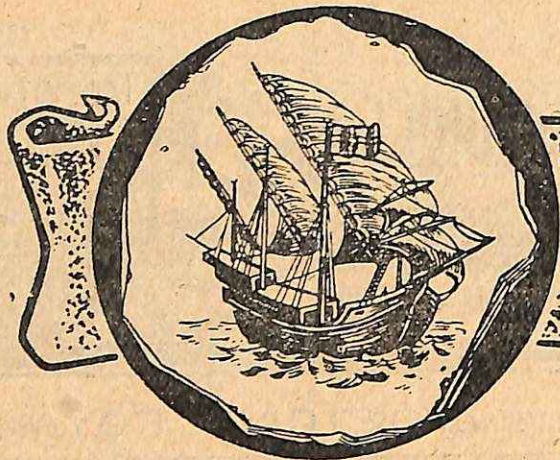
λει εἰς τὸν λιμένα τῆς Μήλου, ὅποτε παρετήρησαν ὅμιλον ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι ἐσυρον τὸ ἄγαλμα, ἔτοιμοι νὰ τὸ ἐπιβιβάσουν εἰς ἓνα ὑπὸ Ὀθωμανικὴν σημαίαν βρῖκιον. Ἐξέρχονται μεθ' ὅλων τῶν ναυτῶν, ἐπιτίθενται κατὰ τῶν ἀπαγωγέων τῆς Ἀφροδίτης καὶ μετὰ μεγάλην πάλην κατορθώνουν νὰ πάρουν τὸ ἄνω μέρος τοῦ ἀγάλματος τοῦ ὁποῖου αἱ χεῖρες κατὰ τὴν πάλην ἐκείνην εἶχον θραυσθῇ καὶ τὸ κάτω μέρος αὐτοῦ εἶχεν ἤδη μεταφερθῇ εἰς τὸ τουρκικὸν βρῖκιον.

Μετὰ διαπραγματεύσεις οἱ Γάλλοι κατορθώσουν κατόπιν ν' ἀγοράσουν καὶ τὸ κάτω μέρος τοῦ ἀγάλματος, καὶ οὕτω ὁλόκληρον τοῦτο πλὴν τῶν χειρῶν τὸ μετέφεραν εἰς Γαλλίαν, τοποθετηθὲν εἰς τὸ μουσεῖον τοῦ Λοῦβρου. Κατὰ βεβαιώσεις δὲ πιστεύεται ὅτι εἰς τὸ ἀριστερόν του χεῖρ ἐκράτει μῆλον.

Προσεχῶς μεγάλαι καὶ πρωτότυποι ἀνακαινίσεις εἰς τὸ

«ΕΓΕΡΤΗΡΙΟΝ»

θὰ ἐμφανισθῇ με νέον αἶμα, με νέαν ζωὴν, με νέον προσωπικόν, με νέον τυπογραφεῖον, ὥστε νὰ τρέφῃ πνευματικῶς, νὰ ἀνυψώσῃ ψυχικῶς, νὰ ἐπιλεπτύνῃ αἰσθητικῶς.

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

(Συνέχεια και τέλος)

Εἰς τὴν σκέψιν διὰ τὸ ρωμαϊκὸν πνεῦμα δὲν ἐκυριάρχησεν εἰς τοὺς τόπους ὅπου πρόκειται νὰ διακινδυνεύσωμεν τὰ βήματά μας, μᾶς κυριεύει ἕνα αἰσθηματικὴς ἀβεβαιότητος. Ἐνοίωσα συχνὰ αὐτὴν τὴν διαπίστωσιν ταξιδεύων τόσον εἰς τὴν Εὐρώπην ὅσον καὶ εἰς τὴν Ἀμερικὴν.

Καὶ ὅμως ἡ Ρώμη ἐλάχιστα ἄξιζει τὴν στοργὴν μας. Ὑπῆρξε μία δύναμις κατακτητική. Ἐπὶ τοῦ ἠθικοῦ πεδίου δὲν ἀνεκάλυψε τίποτε πού νὰ εἶνε ἄξιον τῆς εὐγνωμοσύνης μας. Δὲν ἀπεκήρυξε τὸ ἔθιμον τῆς δουλείας. Ἐστήριξε τὴν κυριαρχίαν τῆς εἰς ἀνοικτήμονας πολέμους. Ἡ πολιτική τῆς δὲ παρουσιάζει τίποτε τὸ μεγαλόψυχον καὶ εὐγενές. Ἀδιάφορον! Ἡ Ρώμη εἶνε ἡ βάσις τοῦ πνεύματος τῆς Δύσεως. Εἰς τὴν ἀνοικτήμονα σκέψιν τῆς, εἰς τὴν νομικὴν ἀκαμψίαν τῆς, εἰς τὴν ἐπιβλητικὴν ἰσορροπίαν τῆς, εἰς τὴν ντετερμινιστικὴν τῆς στυγνότητα εἰς ὅλα αὐτὰ ὑπάρχει κατὰ ἀπὸ τὸ πνεῦμά τῆς.

Ἐνα βράδυ εἰς τὴν Τύνιδα, εἰς τὸ Τεμπουρσούκ, ἀηδιασμένοι ἀπὸ τὸ θέαμα τῶν αἰρετικῶν τοῦ Ἀϊσᾶ, εἶχαμεν ἀπελπισθῆ ὅτι θὰ εὐρίσκαμεν ἀνάπαυσιν καὶ ὕπνον. Δὲν ξεύρω ποῦ μυστηριώδες ἐνστικτον μᾶς ὠδήγησε, παρ' ὅλην τὴν προχωρημένην νυκτερινὴν ὥραν, ἕως τὰ ῥεῖπια τῆς Ντούζκα! Τὸ θέαμα τοῦ Καπιτωλίου καὶ τοῦ θεάτρου μέσα εἰς τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, μᾶς ἀπέδωσε τὴν εὐτυχίαν καὶ τὴν ἐμπιστοσύνην μας πρὸς ἀνθρώπων.

Ἡ Ρώμη μᾶς μυεῖ ἄσχημα εἰς τὴν γνωριμίαν τῆς Ἑλλάδος. Ἡ Ἑλλάς εἶνε ἡ Ἀνατολή. Ἐπὶ πλεόν, ὁ φιλολογικὸς ἑλληνισμὸς μας, πλουτισμένος ἀπὸ τὸν ἴδιον αἰῶνα, ἀπὸ μεγάλους καλλιτέχνας, πού δὲν εἶχαν οὔτε τὴν διάθεσιν οὔτε τὴν ἀνάγκην νὰ ἐπισκεφθοῖν τὴν Ἑλλάδα γιὰ ν' ἀναζητήσουν ἐπιτοπίως τὴν πηγὴν τῶν θρύλων ὁ ἑλληνισμὸς μας αἰσθάνεται τὸν ἑαυτὸν τοῦ ξένου εἰς τὴν Ἑλλάδα,

μόλις τὴν ἀντικρύσωμε γιὰ πρῶτην φορὰν.

Ἡ Ἑλλάς αὐτὴ τὴν ὁποῖαν εἶχαμε προσार्τήσῃ εἰς τὸ πνεῦμα μας, τὴν ὁποῖαν εἶχαμεν ἐξευρωπαϊσθῇ «δυτικοποιήσῃ» πρὸς χοῦσίν μας, καὶ κάποτε τὴν ἐποικίλαμεν μετὰ περροῦνες καὶ μετὰ ψιμυθία, ἡ Ἑλλάς αὐτὴ, μᾶς ἀποκαλύπτεται ἐπὶ τέλους μέσα εἰς τὸ ἀληθινόν τῆς φῶς, εἰς τὴν γῆν τῆς, μετὰ τὴν βλάστησίν τῆς, τὴν ζωὴν τῆς, τὴν θάλασσάν τῆς, τὰς ἐποχὰς τῆς, τοὺς ὁρίζοντάς τῆς. Βεβαίως ἡ Ρώμη ἠπλώσε τὴν κυριαρχίαν τῆς καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἀλλ' ὅταν ἐφθάσεν ἡ Ρώμη, ἡ Ἑλλάς εἶχε συμπληρώσει τὸ φωτεινότερον μέρος τοῦ ἔργου τῆς.

Ἐὰν ἐξαίρεση κανεῖς τὰ ρωμαϊκά πνεύματα, τὸ πάθος τῶν ὁποίων τροφοδοτεῖται μᾶλλον ἀπὸ τὴν εἰκόνα πού ἔχουν σχηματίσῃ διὰ τὸ ἀντικείμενον, παρὰ διὰ τὸ ὑποκείμενον, αὐτὸ καθ' ἑαυτό, ἔαν κανεῖς δὲν λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὸν ζῆλον τῶν ἐνδοσυωδῶν εἰδικῶν πού συναντοῦν κατὰ κανόνα ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον γυρεύουν, τὸ πρῶτον αἰσθημα πού αἰσθάνεται ὁ ἀνθρώπος τῆς Δύσεως, μόλις πατήσῃ τὸ ἐνδοξον χῶμα, εἶνε ἡ ἐκπληξίς. Λέγω ἐκπληξίς καὶ ὄχι ἀπογοήτευσις. Ὁ ξένος ἔχει ἀνάγκην ν' ἀπογυμνωθῇ μετὰ ὑπομονὴν ἀπὸ ὅλας τὰς ἀναμνήσεις του καὶ νὰ δοκιμάσῃ πολλὰς εὐχαριστήσεις, διαφορετικὰς ἀπὸ ἐκεῖνας, διὰ τὰ ὁποίας εἶχε προετοιμασθῇ.

Μοῦ φαίνεται, ὅτι καταλαβαίνω θαυμάσια τὴν ὁργὴν, καὶ αὐτὴν ἀκόμη τὴν ἀδικίαν τοῦ Μπαρρές. «Εἰς τὴν Ἀτικὴν γράφει, ἴσως, μόνον ἡ μικρὰ ἐκκλησία τοῦ Δαφνίου μετὰ συγκινεῖ, μὴ ταπεινὴ ἐκκλησία δροσερὰ, κάτω ἀπὸ τὴν σκιάν τῶν πλατάνων καὶ εἰς ἕνα κάμπον, ὅπου οἱ καθισμένοι ἐπισκέπται ἀπολαμβάνουν τὸ θέαμα». Ἐπιμένει καὶ πάρα κάτω. λέγει: «Κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν μελετῶν μου εἰς τὰς Ἀθήνας, ἄφησα τὴν καρδιά μου εἰς τὸ Δαφνί. Τὶ πρέπει, λοιπὸν, νὰ συμπεράνωμεν; Ἐχομεν νὰ κάμωμεν ἀληθινὰ με-

ζητήματα «καρδιάς» καὶ πρέπει νὰ «συγκινηθῶμεν»; Ὁ Ἄνδρ Μπαρρέν, ὁ ὁποῖος καὶ αὐτὸς ὁμολογεῖ, ὅτι συνήντησε δυσκολίας ἕως ὅτου μνηθῇ εἰς τὸ πνεῦμα τῆς Ἑλλάδος, μᾶς λέγει, ὅτι χρειάσθηκε καὶ αὐτὸς νὰ σταθῇ μετὰ συμπάθειαν εἰς τὸ Δαφνί, γιὰ νὰ «κυριευθῇ, νὰ ἐπανακυριευθῇ εἰς τὸ τέλος ἀπὸ τὴν ἡρεμον ὠραιότητα τῶν Ἀθηνῶν». Τὶ ἦσαν εἰς τὸ Δαφνί οἱ διάσημοι αὐτοὶ ἐπισκέπται; Ἀπλούστατα, γαλλικὰς ἀναμνήσεις. Μετὰ ἄλλα λόγια τὴν Δύσιν τὸ πνεῦμά τῆς. Ξεύρω ὅτι τὰ μωσαϊκά τοῦ Δαφνίου εἶνε ἀπὸ τὰ ὠραιότερα πού μπορεῖ κανεῖς νὰ δῇ. Ὁ βυζαντινὸς πλίνθος δὲν στερεῖται χάριτος εἰς τὴν μοναξιά αὐτῇ, παρ' ὅλον, ὅτι κάνει φτωχὴ ἐντύπωσιν ἄλλου, ὅταν ἐπὶ παραδείγματι, χάνεται ἀνάμεσα εἰς πεντελικά μάρμαρα. Περισσότερον καὶ ἀπὸ τὴν λεπτήν αὐτὴν τέχνην, ἐκεῖνο πού συγκρατεῖ, ἀναπαύει καὶ δροσίζει τὸν ἀνθρώπον τῆς Δύσεως, εἶνε ἡ πρασιναδα, ἡ σκιὰς—ὁ Μπαρρές δὲν τὸ ἀποκρύπτει—εἶνε ἕνα ἀγροτικὸν εἰδύλλιον, πού δὲν ἔχει κανεῖς τὴν εὐκαιρίαν ν' ἀπολαμβάνῃ συχνὰ εἰς τὴν φλεγόμενην καὶ ξηρὰν οὐτὴν γῆν, ὅπου τὰ ῥεῖπια φαίνονται νὰ ἐπεκτείνουσαν παντοῦ, τὸν ἀρχικὸν βράχον. Ἐκεῖνο πού ἐμεῖς οἱ ἀμεταβλήτοι Εὐρωπαῖοι ἀγαποῦμε εἰς τὸ Δαφνί εἶνε ἡ χλόη πού μᾶς ἐνθυμίζει μετὰ τὰ ἄρώματά τῆς τὴν χλόην τῆς πατρίδος μας, τὰ δένδρα μετὰ τὰ ἄγαπημένα στεφανώματα τῶν φύλλων, πού ξεύρουν μετὰ τὸ σούσουρό των κάτω ἀπὸ τὴν ἀπαλὴν αὐρανὸν ἀποκοιμίζουσαν τὰς σκέψεις. Ἐξόριστοι Εὐρωπαῖοι, μακριὰ ἀπὸ τὰς πατρίδας μας, τὰς ἐπανευρίσκουσαν εἰς μικρὰν μικρογραφίαν καὶ εἰς μιὰ ἀνεπαίσθητον ἐντύπωσιν εἰς τὸ Δαφνί ἢ κοντὰ εἰς τὴν κελαιρὴν βρύση τῆς Κεσαριανῆς, ὅπου σταματοῦμε, ὅταν κορυασιζοῦμε ἀπὸ τὸν φαλακρὸν Ὑμητιδὸν καὶ ἴσως—ἔχομε τὸ θάρρος νὰ τὸ ποῦμε—ἀπὸ τὴν ἐκτυφλωτικὴν Ἀκρόπολιν...

Ο ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ ΥΠΟ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΦΩΣ

Η ΥΛΗ, Η ΖΩΗ ΚΑΙ Η ΕΞΕΛΙΞΙΣ

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

«Πρέπει νὰ ἔχωμεν ὑπ' ὄψιν μας, ἐγράφομεν εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς μελέτης μας, ὅτι μία θεωρία ὅσον ὠραία καὶ ἂν εἶναι ἐν τῇ διατυπώσει τῆς, οὐσιαστικῶς ἀξίζει μόνον ὅτι ἀποδίδει ἡ ἐμπροκτος ἐφαρμογὴ» καὶ ὅτι «τὰ καλὰ ἢ κακὰ ἀποτελέσματα μιᾶς θεωρίας, ἥτις τίθεται ἐν ἐφαρμογῇ ἐξαρθῶνται ἀπὸ δύο παράγοντας: ἀφ' ἐνὸς ἀπὸ τὸ ποσὸν ὁρθότητος καὶ ἀληθείας πού ἐνέχει ἐν ἑαυτῇ, δηλαδὴ ἐκ τοῦ κατὰ πόσον ἡ θεωρία αὕτη ἀνταποκρίνεται εἰς τὴν ἀντικειμενικὴν πραγματικότητα, καὶ ἀφ' ἑτέρου ἐκ τοῦ τρόπου τῆς ἐφαρμογῆς».

Ἐξ ὅσων ἐξεθέσαμεν μέχρι τοῦδε ἐπὶ τῇ βάσει τῶν δεδομένων τῆς σημερινῆς ἐπιστήμης, γίνεται ἐμφανὲς εἰς κάθε ἀνθρώπον καλῆς πίστεως, ὅτι ὁ ὕλισμός ὡς γενικὴ θεωρία τῆς ζωῆς, οὐδόλως ἀνταποκρίνεται εἰς τὴν ἀλήθειαν, δηλαδὴ εἰς τὴν ἀντικειμενικὴν πραγματικότητα, ἀλλ' ὅτι αἱ ἀποψεις πού ὑποστηρίζει εἶναι λανθασμένα, αὐθαίρεται καὶ ἀντεπιστημονικά.

Ὡς ἴδωμεν κάμνει ὁ ὕλισμός μιαν σειρὰν πρωταρχικῶν δογματικῶν β-βαίωσεων, καὶ ἐπὶ τῇ βάσει αὐτῶν κατόπιν καθορίζει τι εἶναι ὁ ἀνθρώπος, ποῖα αἱ ἀνάγκαι του καὶ πῶς θὰ τὰς ικανοποιήσῃ. Ἀλλ' ἐφόσον αἱ ἀντιλήψεις του ἐπὶ τῆς φύσεως τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῶν ἀναγκῶν του ἐλέγχονται λανθασμέναι, εἶναι αὐτονόητον ὅτι καὶ τὰ προτεινόμενα μέσα διὰ τὴν ικανοποίησίν των, οὐδόλως θὰ εἶναι ἀποτελεσματικά.

Ἰσχυρίζεται τὸ ὕλιστικὸν δόγμα ὅτι τυχαίως καὶ μοιραίως καὶ ἐκ τοῦ μηδενὸς ἐδημιουργήθη τὸ Σύμπαν, καὶ ὅτι ἡ ὕλη τυχαίως καὶ μοιραίως ἐδημιούργησε τὴν ζωὴν. Ἀλλ' ἡ σημερινὴ ἐπιστήμη ὡς κατεδείξαμεν, ἀποδεικνύει ὅτι τὸ Σύμπαν διέπεται ἀπὸ νόμους τοιούτους πού ἀναγκαστικῶς προϋποθέτουν μιαν Δημιουργὸν Δύναμιν καὶ μιαν διέπουσαν ὑπερτάτην Διάνοιαν, πειραματικῶς δὲ ἀποδεικνύεται ὅτι ἐκ τῆς ὕλης εἶναι ἀδύνατον νὰ προέλθῃ ζωὴ, πόσον μᾶλλον Νοῦς καὶ Συνείδησις. Τοῦναντίον ὅλαι αἱ ἐνδείξεις τείνουσαν ν' ἀποδείξουν ὅτι ἡ ζωὴ ὑπάρχει ἀνεξάρτητος ἀπὸ τὴν ὕλην, καὶ ὅτι ἡμεῖς δὲν δυνάμεθα ν' ἀντιληφθῶμεν τὴν ζωὴν, εἰμὴ

μόνον μέσῳ τῶν ὕλικῶν ἐκδηλώσεων. Κατεδείξαμεν ἐπίσης ὅτι ἐκδηλώνονται νοητικαὶ ιδιότητες, δηλαδὴ πνεῦμα, εἰς λανθάνουσιν κατὰστασιν ἀπὸ αὐτὸ τοῦτο τὸ πρῶτον των κύτταρον, καὶ διὰ αἱ πνευματικαὶ ιδιότητες, ἡ λογικὴ, ἡ κατανόησις, ἡ ἐρευνα, ἡ συσχέτισις, ἡ σύγκρισις, ἡ ἐξαγωγή συμπερασμάτων, καθὼς ἐπίσης ἡ τάσις πρὸς τὴν καθαρὰν σκέψιν, τὴν αὐτοσυνείδησιν, τὴν αὐτοτελειοποίησιν εἶναι ἐμφυτοὶ εἰς τὸ ἀνθρώπινον ὄν, ἀπὸ αὐτὴν ταύτην τὴν ἀρχὴν τῆς ἐμφανίσεώς του ἐπὶ τῆς γῆς. **Ἄρα ὁ ὕλισμός ὡς κοσμοθεωρία ὑπὸ τὸ φῶς τῆς σημερινῆς ἐπιστήμης οὐδεμίαν ἀπολύτως ἀλήθειαν, περιέχει, εἰς καμμίαν ἀντικειμενικὴν πραγματικότητα ἀνταποκρίνεται.**

Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ ΥΛΙΣΜΟΣ

Ὁ κομμουνισμὸς βασίζεται ἀμεσώτερον ἐπὶ τοῦ ἱστορικοῦ ὕλισμοῦ, ὁ ὁποῖος εἶναι τέκνον τῆς ὀλης ὕλιστικῆς ἱστορίας. Ὡς εἴπομεν τούτοις, κατὰ τὸν ὕλισμόν ὁ ἄνθρωπος εὐδεμίαν ἔχει ψυχοπνευματικὴν ὄντοτητα. Αἱ ψυχοπνευματικαὶ τὸν τάσεις καὶ ἀνάγκαι εἶναι ἐπίπλαστοι. Εἶναι ἕνα κοινὸν κτήνος, μετὰ ὕλικας μόνον ἀνάγκας, τὰς ὁποίας ὅταν κατορθώσῃ νὰ ικανοποιήσῃ, πρέπει νὰ εἶναι εὐτυχής. Ἀπὸ τὴν βασικὴν αὐτὴν ἀντίληψιν πηγάζει ὁ ἱστορικὸς ὕλισμός, ὁ ὁποῖος θεωρεῖ ὅτι αἱ ἐκδηλώσεις τῆς κοινωνικῆς ζωῆς τῶν ἀνθρώπων, **χωρὶς καμμίαν ἐξέλασιν** εἶναι ἀποτελέσματα τῶν οικονομικῶν συνθηκῶν καὶ μόνον, ἀκόμη καὶ ἡ τέχνη, καὶ ἡ ἠθικὴ καὶ ἡ θρησκεία καὶ οἱ ἄλλοι πνευματικὴ ἐκδηλώσεις. Καὶ ὁρθότατα ἐρωτᾷ ὁ κ. Θεοτοκᾶς εἰς τὸ ἐσχάτως ἐκδοθὲν ἔργον του: «Ἐμπρὸς στοὺς κοινωνικοὺς προβλήματα».

«Ἀφοῦ κι' αἱ ἐκδηλώσεις τῆς πνευματικῆς ζωῆς ἐξαρθοῦνται ἀπὸ τὴν πορεία τῆς οικονομικῆς ζωῆς καὶ ἐκφράζουσαν πάντα, μετὰ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλο τρόπο, τῆς οικονομικῆς καὶ κοινωνικῆς διεκδικήσεως μιᾶς ὁρισμένης τάξης, σὲ ὁρισμένη στιγμὴ τῆς ἱστορίας, ἄρα κι' ὁ ἴδιος ὁ ἱστορικὸς ὕλισμός δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο παρὰ τὸ θεωρητικὸ ὄργανο μιᾶς ὁρισμένης τάξης πού γυρεύει σήμερον νὰ ἐπικρατή-

σει. Σύμφωνα μετὰ τὴν ἀρχὴν πού θέτουν οἱ ἴδιοι οἱ μαρξιστές, ἡ θεωρία τους δὲν μπορεῖ νὰ ἔχη μιὰν ἀντικειμενικὴν ἀξία. Σὰν κάθε θεωρία πρέπει κι' αὕτη νὰ ἀντιπροσωπεύει μονόπλευρα ὁρισμένα σημερινὰ συμφέροντα, ὁρισμένες ἀξιώσεις μιᾶς σημερινῆς κοινωνικῆς τάξης. Μὰ τότε μετὰ τί δικαίωμα καὶ σύμφωνα μετὰ ποιά **λογικὴ** προβάλλει ἡ θεωρία αὕτη σὰ μιὰ καθολικὴ καὶ ἀπόλυτη ἐρημνεία τοῦ παρελθόντος, τοῦ παρόντος καὶ τῆς μελλοντικῆς ἐξέλιξης τῆς κοινωνίας, ἀπάνω ἀπὸ τόπο καὶ χρόνον; Πού εἶναι ἡ **λογικὴ βάση** αὐτοῦ τοῦ θεωρητικοῦ οἰκοδομήματος;

Στὸ ἐρώτημα αὐτὸ δὲν ὑπάρχει ἀπάντησις. Οἱ μαρξιστές πέφτουν, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουν, σ' ἕνα θολὸ συναισθηματισμό, πού θεωροῦν ἀπὸ τὰ πρὶν ὁρισμένες φόρμουλες μετὰ ἐπιστημονικὴ μορφή.

Κι' ὁ κομμουνισμὸς προβάλλει σὰν μιὰ ἀποκάλυψιν, σὰν ἕνα πρωτοφανὲς **«μυστικισμὸς τοῦ ὕλισμοῦ»**.

Τελικὸν συμπέρασμα

Τὸ τελικὸν μας συμπέρασμα, τὸ ὁποῖον νομίζω ἐπαρκῶς αἰτιολογήσαμεν, εἶνε ὅτι ὁ κομμουνισμὸς, ἀδιαρρήκτως συνδεδεμένος μετὰ τὸν ὕλισμόν, εἰς τὰς θεωρητικὰς του βάσεις ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῆς ζωῆς, ἀντικειμενικῶς καὶ ἀμερολήπτως ἐξεταζόμενος, οὐδεμίαν ἀληθειαν ἐκπροσωπεῖ καὶ εἰς οὐδεμίαν πραγματικότητα ἀνταποκρίνεται. Ἀποτελεῖ ἕνα δόγμα, εἶδος θρησκείας, μυστικισμοῦ τοῦ ὕλισμοῦ, τὸ ὁποῖον ὑπόσχεται τὴν δημιουργίαν ἐνὸς γῆτινον παραδείσου. Κατὰ πόσον ὑπάρχει ἐλπίς νὰ πραγματοποιήσῃ ἔστω καὶ ἀμυδρῶς τὰς ἐπαγγελίας του, τοῦτο θὰ ἐξετάσωμεν ἐν τῇ συνεχείᾳ τῆς μελέτης μας.

Εἰς τὸ μεταπροσεχὲς (λόγῳ ὀλιγοήμερου ταξιδίου) — Ὁ κομμουνισμὸς ἐν τῇ ἐφαρμογῇ του.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ὁ ἐτοιμοθάνατος

—Γυναῖκα αἰσθάνουαι πῶς φεύγω..., σὲ ἀφίνω....γιὰ πάντα.

—Ἀχ! ἄντρα μου καὶ ἐγὼ θὰ σὲ ἀκολουθήσω.

—Αὐτὸ μοῦ εἰλεπε!

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
—Δέν σās είπα έγώ πώς θα κάνουμε 'Ανάσταση;!

Μένουμε έκστατικοί! 'Όταν πέ-
ρασε ή πρώτη έντύπωσις, κάποιος
τόλμησε νά ρωτήση:

—'Εσείς θα κάνετε τόν παπᾶ,
Κύριε Πλοίαρχε;

—'Εννοια σας και θᾶλλη κι' ό
παπᾶς.

'Ενας καμαρώτος στεκόνταν έ-
κεί δίπλα περιμένοντας διαταγᾶς.

—Πήγαινε κάτω, τοῦ λέγει ό
καπετάν Γιάννης, βοήθησέ τον ν'
άνέβη.

Μετά λίγα λεπτά, από την σκά-
λα, ξεπροβάλε το καλυμαῦχι ενός
παπᾶ, ενός ἀληθινοῦ παπᾶ. 'Η-
ταν ό ἐπιβάτης τοῦ ἀριθ. 6, τόν
όποτον εἶχαμε ξεχάσει.

'Όχρος, με τὰ μάτια ἀπλανῆ, ἀ-
δύνατος ἀπό την ἀναγκαστική νη-
στεία, μόλις στεκόταν στά πόδια
του.

—'Ελα, παπᾶ μου, νά μᾶς κά-
νῃς 'Ανάσταση, τοῦ λέγει ό κα-
πετάνιος.

—Μά... ζαλίζομαι πολύ, κύριε
πλοίαρχε.

—'Εδὲν πειράζει, θά τὰ κατα-
φέρῃς. Δέν εἶναι ἀνάγκη νά τὰ
πῆς όλα! Θᾶ σέ βοηθήσουμε και
μεῖς λιγάκι.

'Ο καμαρώτος τοῦ περνᾷ τὸ πε-
τραχειλι του. 'Ο καπετάνιος ἀρχί-
ζει νά ψάλλῃ τὸ «Ἄγιος ό Θεός...»
'Ο παπᾶς ὅμως δὲν μπορεί νά ἀρ-
θρώσῃ λέξι. Καί τὸ βαπόρι κου-
νεῖ ὅλο και περισσότερο.

Εὐτυχῶς ό πλοίαρχος φαίνεται
πῶς νοιώθει ἀπὸ ἐκκλησιαστικά
και ἐξακολουθεῖ νά ψάλλῃ. Σέ
λίγο ἀγγέλλει τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ
Εὐαγγελίου: «Σοφία δοθῇ, ἀκού-
σωμεν τοῦ Ἁγίου Εὐαγγελίου!»

'Ο παπᾶς ὅμως δὲν μπορεί.
Πέρνει τὸ Εὐαγγέλιο, τὸ ἀνοίγει
με χίλια ζόρια στήν σελίδα και
τὸ δίνει τοῦ καπετάνιου, ό ὁποῖος
τό διαβάζει κατὰ τὸ συνειδημένο
ὑψος μιμούμενος ὅσο μπορούσε
και τοὺς παπαδιστικούς λαρυγγι-
σμούς.

'Αμα τελείωσεν, ό παπᾶς μᾶς

κυττάζει ἕναν-ἕναν με ἀγωνία. Τὸ
βλέμμα του μᾶς παρακαλεῖ νά
τόν γλυτώσουμε ἀπ' αὐτὸ τὸ μαρ-
τύριο!

'Ο καμαρώτος τοῦ φέρνει μιὰ
λεμονάδα ποῦ κάπως τὸν ἀναζω-
ογονεῖ.

—'Εμπρός τὸ τροπάρι τοῦ ψι-
θυρίζει ό καπετάνιος, ποῦ ἀρχισε
νά θυμῶνῃ.

'Ο καῦμένος ό παπᾶς δὲν μπο-
ρεῖ. Σφίγγεται, κάνει ν' ἀρχίσῃ
και σταματᾷ, ξανασφίγγεται και
οὕτω καθ' ἑξῆς.

'Ο καπετάνιος ἔχει ἀγριέψει.
Τὰ μάτια του μοιάζουν σὰν ἡφαί-
στεια!

Τέλος ό παπᾶς, με μιὰ τελευ-
ταία προσπάθεια κατορθώνει νά
ἀρθρώσῃ:

—Χριστό...ό...ό...ό...ό...ς 'Α....
α...α...α...

—'Αλλὰ δὲν προφθάνει νά τε-
λειώσῃ... ζαλίζεται... και πίνει λί-
γη λεμονάδα. Νέα προσπάθεια.

—Χριστό...ό...ό...ό...ό...ς 'Α....
α...α...α...α...

—'Ανέστη, παπᾶ μου, ἀνέστη
ποῦ νά πάρῃ ό διάβολος! βροντο-

φωνᾷ ἔξω φρενῶν ό καπετάνιος.

—Και ἀμέσως συνερχόμενος
σταυροκοπεῖται και προσθέτει:

—'Αληθῶς ό Κύριος!

'Ο παπᾶς καταντροπιασμένος,
γιευθύνεται πρὸς τὴ σκάλα.

—Και τοῦ χρόνου, μουρμουρᾷ
στὸν καπετάνιο.

—Μᾶς ὑποχρέωσες, παπᾶ μου,
τοῦ ἀπαντᾷ ό Γερολύκος, ποῦ δὲν
τοῦ τὸ συγχωροῦσε.

Καθίσαμε στὸ τραπέζι. Μᾶς
σέρβιραν μιὰ θαυμασία μαγειρί-
τσα και τσουγγούρισε και τὰ κόκ-
κινα αὐγά. 'Ητανε τὸ πιὸ ὠραῖο
και εὐθυμο Πάσχα ποῦ γιορτάσα-
με. Καί τοῦ καπετάνιου τοῦ εἶχε
περάσει ό θυμός.

Στὸ τέλος ψάλλαμε ὅλοι μαζὺ τὸ
«Χριστὸς Ἄνέστη», και ὕστερα
χίλια δυὸ ἄλλα τραγούδια.

Τὴν μελωδία ὅμως τὴν χαλοῦ-
σε, κάθε τόσο ό παπᾶς, τοῦ ὁποί-
ου τὸ στομάχι ἤκούετο διαμαρτυ-
ρόμενον! Εἶχε πιάσει δυνατὴ τρι-
κυμία.

Γ. ΚΟΚΚΑΛΗΣ

ΕΝΑ ΚΑΤΗΓΟΡΗΤΗΡΙΟΝ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΣΥΓΧΡΟΝΩΝ ΚΟΡΙΤΣΙΩΝ

'Η ἀνηθικότης λαμβάνει ἀνη-
συχητικὴν ἔντασιν μεταξὺ τῶν κο-
ριτσιῶν, ἐνῶ ἀντιθέτως τὰ ἀγό-
ρια καί γενικῶς οἱ ἄνδρες γίνον-
ταν σεμνότεροι και εὐγενέστεροι.
Τὴν γνώμην ταύτην ὑπεστήριξεν
ἡ κυρία Μίνα Βὰν Γιουίγκλε, πρό-
εδρος τοῦ Διεθνoῦς Συλλόγου
τῶν γυναικῶν 'Αστυνομῶν εἰς
διάλεξιν τὴν ὁποῖαν ἔκαμεν εἰς
Νέαν Ὑόρκην. 'Η Ἀμερικανὶς
'Αστυνομός, λόγῳ τοῦ ἐπαγγέλ-
ματός της, διεπίστωσεν, ὅτι ἡ ἡ-
θικὴ κατάπτωσις τῶν συγχρόνων
κοριτσιῶν εἶναι εἰς τὸν περὶ θει-
κὸν βαθμὸν ἀποκαρδιωτικὴ. 'Η
ἰδία προσέθεσεν ὅτι τὰ κορίτσια
σήμερον εἶναι ὑπὲρ τὸ δέον τολι-
μηρὰ εἰς τὰς ἐκδηλώσεις των κα-

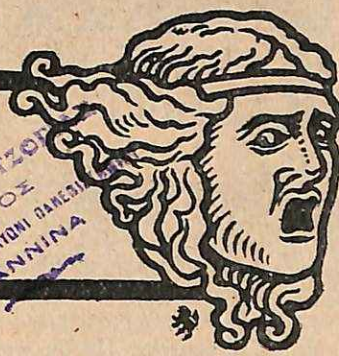
παρασύρουν τοὺς νέους εἰς σκαν-
δαλώδεις διασκεδάσεις. Εἰς ἐνί-
σχυσιν τῶν παρατηρήσεών της, ἀ-
νέφερεν διαφόρους ἐκθέσεις διδα-
σκάων, οἱ ὁποῖοι βεβαιοῦν ὅτι ἡ
συμπεριφορὰ τῶν μαθητριῶν με-
τεβλήθη κατὰ τρόπον θλιβερόν.
'Ὡς μόνον μέσον θεραπείας τῆς
λυπερᾶς καταστάσεως, ἡ κυρία
Βὰν Γιουίγκλε προτείνει στενὴν
συνεργασίαν μεταξὺ γονέων, σχο-
λείου και ἀστυνομίας.

—'Απὸ τὴν παγκόσμιαν σοφίαν.

Καλύτερα μιὰ καλὴ ὁ θάνα-
τος, παρὰ ἡ ἀγωνία κι' ό πόνος κά-
θε μέρα. Αἰσχύλος

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΣΗΜΕΡΑ ΕΙΜΑΙ ΚΑΛΑ

'Εξακόσια μέτρα πὶδ πάνω ἀπὸ τὴ
Βιᾶς κι' ἀκριβῶς κάτω ἀπὸ τὴς ἀπει-
ρες χιονισμένες ἐκτάσεις τῆς Κιὲν και
τῆς Φέστ, βρίσκεται τὸ ἀριστοκρα-
τικὸ σανατόριο τῆς Ράντα μεγάλο και
ἐπιβλητικὸ. Μιὰ γραφικὴ θέα ἀπλώ-
νεται μπρὸς του ὡς τὴν κοιλάδα τῆς
Ζερματ και τὸ ὅρος Σερβέν. Στὸ βά-
θος κυλᾷ ἕνας χεῖμαρος και στίς πλα-
γιὰς του μιὰ βαθύχρωμη πρᾶσινάδα
ἀστεράνεται ἀπὸ ἐντελβαῖς και μπλὲ
πανσέδες.

Μπροτὰ ἀπὸ δύο μῆνες, στὸ με-
γάλο ξενοδοχεῖο, ἕνα ζεύγος βαθυ-
πλούτων ἔχει κρατήσει τὸ πιὸ ὡμορφο
διαμέρισμα τοῦ πρώτου πατώματος.
'Εκείνη μιὰ νέα λεπτοκαμωμένη με
τὸ δέρμα διάφανο σὰν ἀπὸ πορσε-
λάνη, λίγο πὶδ μεγάλῃ ἀπὸ παιδοῦλα,
με τὰ μάτια γεμάτα λαμπεράδα και μιὰ
ὕγραδα, στὸ ἰσχνὸ τῆς πρόσωπο ἀ-
πλωμένη ἡ μελαγχολία τοῦ φθισικοῦ.
'Εκεῖνος πὶδ λίγο ἡλικιωμένος ἀπ'
αὐτὴ εἶνε ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποῦ
εἶνε προορισμένοι νά ὑποφέρου. Τὸ
ἀριστερὸ του χέρι παράλυτο και λίγο
ἀτροφικὸ μένει κρεμασμένο στὸ πλευ-
ρὸ ἀπὸ τὴν παιδικὴ του ἡλικία.

'Ενας θουμάσιος μεσημεριάτικος ὁ-
κτωβριανὸς ἥλιος περνώντας ἀπὸ τὴς
μεγάλες τζαμαρίες τῆς ταράτσας σχη-
ματίζει ἕνα φωτεινὸ ταπέτο μέσα στὸ
δωμάτιο. 'Εκείνη κυττάζει μιὰ στιγμὴ
ἔξω κι' ἔπειτα γυρίζοντας πρὸς τὸ
μέρος του, τοῦ λέγει, σὰν νά συνέχιζε
μιὰ σταματημένη κουβέντα:

—Γιατὶ δὲν μ' ἀφίνεις, εἶμαι καλά...
Στεναχωρῶ εἶμαι ἔτσι ἐδῶ νά μένω ἀ-
κίνητη τόσο καιρὸς... Νὰ ἔξω κάνει ζέ-
στη κι' ἂν μ' ἀφιναν... θάκανα πε-
νῆντα χιλιόμετρα δρόμο με τὰ πόδια..

—'Όχι Λίλιαν μου, ἐδῶ μέσα κάνει
ζέστη, ἀλλὰ ἔξω ἡ ἀτμόσφαιρα εἶνε
παγωμένη... 'Όχι ἀπερισκεψίες... Θὰ
σέ σκεπᾶσω καλά και θὰ σέ πᾶω
κοντὰ στὴ βεράντα, ἀλλὰ ἀκόμα ὄχι
ἔξω... Χθὲς κουράστηκες πολύ...

— Σήμερα εἶμαι ἔξωχα... Οὔτε πονῶ
ποθενά, οὔτε βήχω διόλου... Αἰσθά-
νομαι μιὰ μεγάλη βελτίωσις. Στενα-
χωριέσαι ποῦ σοῦ λέω πῶς πάω
καλά ;...

—'Όχι, Λίλιαν μου, χρυσὴ μου Λί-
λιαν, νά θέλω οἱ ἐλπίδες μου και ἡ
εὐχαρίστησίς μου νάνε σύμφωνες με
τὴν πραγματικότητά...

—Κτυποῦν! 'Α, νά ό γιατρός,
τώρα θὰ δῆς πῶς ἔχω δίκιο.

'Ο γιατρός ποῦ εἶνε ἐντεταλμένος
γιὰ τὴν παροκολούθησιν τῆς Λίλιαν
μῆλκε. 'Ετσι ποῦ τὴν εἶδ: ζωερὴ
τὴν ἀσθενὴ του, τῆς κάμνει μιὰ λε-
πτομερὴ ἐξέτασι. 'Αμα τελείωσε τὸν
ρώτησε ζωερὰ:

—'Ε, γιατρέ δὲν εἶμαι πολὺ καλύ-
τερα ;... Καί ό Ροζι μ' ἀρνεῖτε ἐκεῖνο
ποῦ θὰ θελήσω ἐγώ...

—Δὲν πρέπει νά σᾶς ἀρνεῖται τί-
ποτα, μὰ τίποτα ἀπήνητησεν ό γιατρός
σοβαρά.

—'Α, βλέπεις κύριε. Καί πρώτα,
πρώτα θέλω ἕνα ὠραῖο πρόγευμα με
σαμπάνια και λουλούδια στὸ τραπέ-
ζι... Κακόσι θέλω νά βγῶ στὴ βεράν-
τα και ν' ἀναπνεύσω, ν' ἀναπνεύσω
ὅλο τὸν ἀέρα ποῦ εἶνε κεῖ ἔξω, νά
τόν βάλω στὸ στήθος μου... Κατόπι
θέλω ἕνα ὠραῖο περίπατο... Κατόπι...

—'Ε! σιγά, σιγά. 'Ας ἀρχίσωμε
ἀπὸ τὸ πρόγευμα και τὴ βεράντα. Κα-
τόπι ἂν δὲν εἰσθε κουρασμένη... 'Αν
και καλλίτερα θὰ ἦταν... Τέλος πάν-
των θὰ σᾶς ἐπιτρέψω νά κάμετε ὅ,τι
μπορεῖτε...

Κι' ό γιατρός δίνει τὸ χέρι στὴ Λί-
λιαν... Τὴ στιγμὴ ὅμως ποῦ χαιρετοῦ-
σε τὸν ἄντρα της, τοῦ ἔκαμε ἕνα νεῦ-
μα κρυφὸ κι' ἐκεῖνος τὸν ἀκολουθῆσε
ὡς ἔξω. Κι' ὅταν ἡ πόρτα ἔκλεισε ό
γιατρός εἶπε σιγὰ και σοβαρά:

—Κύριε πρέπει νά ἔχετε θάρρος...
πᾶρα πολὺ θάρρος... 'Εφθασε τὸ
τέλος...

—Τὸ τέλος! φώναξε με μιὰ φωνὴ
σπαραγμοῦ ό Ροζὲ σὰν νά μὴ εἶχε
καταλάβει. Τί λέτε γιατρέ! 'Εκείνη
εἶνε καλλίτερα !...

—Ναί ἔτσι σᾶς φαίνεται. Εἶνε μιὰ
ἀπατηλὴ βελτίωσις ποῦ προηγείται
τοῦ τέλους... Σήμερα εἶνε ἡ τελευταία
της μέρα κύριε...

—Κύριε... Γιατρέ μου... Σᾶς ἰκε-
τεύω, ἐλάτε πάλιν... σῶστε τὴν.. κά-
μετε ὅτι εἶνε δυνατόν... Μὴ μοῦ λέτε
ὄχι... θὰ δώσω ὅ,τι θελήσετε, ὅ,τι ἔ-
χω, ὅλα... Κάμετε ἔστω κάτι !...

—'Η ἐπιστῆμη δὲν μπορεί πιά νά
κάμῃ τίποτε, κύριε... Τὸ μόνο ποῦ
μᾶς μένει εἶνε νά μὴ ἐννοήσῃ τίποτε
ἡ κυρία... Πάρτε θάρρος και πηγαί-
νετε μέσα... Αὐτὸ εἶνε τὸ τελευταῖον
σας καθήκον...

'Ο Ροζὲ ἔμεινεν ἀκόμη λίγες σιγ-
μὲς κι' ἄμα ό γιατρός ἀπομακρύν-
θηκε, δὲν βέβαιε μιὰ ὑπεράνθρωπη
προσπάθεια νά ἐπιβληθῇ στὸν ἑαυτὸ

του και μῆλκε πάλι μέσα στὸ δω-
μάτιο.

—Τί σοῦλεγε ό γιατρός; ρώτησε ἡ
Λίλιαν. Γιατὶ εἶσαι ὠχρός ;...

—'Εχτύπησα τὸ χέρι μου καθὼς
ἔβγαινα και πόνεσα πολύ...

—Κι' ό γιατρός δὲν σοῦ εἶπε τί-
ποτε, ἔ ;

—'Ότι εἶσαι καλλίτερα και ὅτι πρέ-
πει νά σὲ προσέχω τώρα ποῦ ἀρχίζει
ἡ καλλιτέρευσίς...

—'Α, ναί, αἰσθάνομαι πολὺ καλλί-
τερα. 'Ελα κάθησε ἐδῶ κοντὰ μου νά
μιλήσουμε... Κύνταξε τί ὠραῖα ποῦ
εἶνε ἔξω, τί φωτεινά... 'Εκεῖ κάτω
πέρα ἀπὸ τὰς 'Αλπεις μπορεί νά μαν-
τέψῃ κανένας τὸ γαλάζιο οὐρανὸ τῆς
'Ιταλίας...

Σταματᾷ μιὰ στιγμὴ και κυττάζον-
τας ὁλοένα ἔξω ἐξακολουθεῖ:

—Τὸν ἄλλο μῆνα ποῦ θὰ εἶμαι
καλά, θὰ πάμε στὴν 'Ιταλία, στὴ Νεά-
πολι, κατόπι στὴ Σικελία... Παντοῦ
'κεῖ ποῦ περάσαμε τίς πρώτες μέρες
τῆς ἐνωσίς μας... Πᾶνε τώρα δύο
χρόνια... Θυμᾶσαι ;

—Ναί, ἐπιθυμῶν ἐκεῖνος με κόπω.

—'Αλλὰ τὴν ἀνοίξι θὰ γυρίσωμε
πάλι στὴ Βαλλιέρ, πρέπει νά κυττάξῃ
κανεὶς και τὰ συμφεροντά του ὅσο
πλούσιος και ἂν εἶνε... Κι' ἔπειτα στὰ
κτήματα μας ἐκεῖ εἶνε πᾶρα πολὺ ὠ-
ραῖα... Θυμᾶσαι μιὰ μέρα ποῦ τίνα-
ξεξ σὰ βροχὴ ἐπάνω μου ὅλα τὰ λου-
λούδια μιᾶς πορτοκαλλιάς ;... Μοῦ
σφίγγεις πολὺ τὸ χέρι, ἀγάπη μου,
και μοῦ πονάει... 'Όσο γιὰ τὸ καλο-
καίρι ποῦ θὰ εἶμαι πιά τελείως καλά,
ἂν τὸ βρῆς τί θὰ κάνωμε ;... 'Ενα
ταξίδι μ' αὐτοκίνητο... Θὰ σταμα-
τοῦμε στὰ ἐξοχικὰ ξενοδοχεῖα, θὰ
περνοῦμε ἀπὸ χωριά... 'Α! Τί ὠραῖο
πράγμα ποῦ εἶνε ἡ ζωὴ !...

Μιὰ μεγάλη ἀντίθεσις καταβάλλει
τόν Ροζὲ, και δὲν μπορεί νά κατορ-
θώσῃ νά κρατηθῇ κι' ἕνας λυγμὸς
βγαίνει ἀπ' τὸ στήθος του.

—Πῶς κλαῖς Ροζὲ ; φώναξε κτρι-
νισμένη ἡ Λίλιαν. 'Α! 'Θέ μου... 'Ο
γιατρός. . Τί σοῦ εἶπε ό γιατρός ;...
Ψέμματα μοῦ εἶπες... Θὰ πεθάνω !...

—'Όχι, ὄχι, δὲν... μοῦ εἶπε...

—Καταλαβαίνω ἐγώ... Θὰ πεθά-
νω... 'Αγάπη μου κρατήσέ με !... Μὴ
μ' ἀφίνεις... Δὲν θέλω νά πεθάνω...
Δὲν θέλω...

—'Όχι σοῦ λέω, ψέμματα μοῦ
εἶπε, δὲν ἔχει τί λέει αὐτός...

'Εκείνη ἔμεινε πολλές στιγμὲς σιω-

Τὸ σπουδαιότερον ζήτημα τὸ ὁποῖον ἀπασχολεῖ τοὺς συζύγους εἶναι ἡ φθοροποιὸς διατάσσεις τοῦ γάμου ζηλοτυπία. Πόσες φορές λόγῳ τῆς ζήλειας δὲν δημιουργοῦνται σκηνές μεταξὺ τῶν συζύγων, αἱ ὁποῖαι φέρουν πολλάκις τὰ χειρότε- τῶν ἀποτελεσμάτων καὶ αὐτὴν ἀ- κόμη τὴν διάλυσιν τοῦ γάμου.

Θὰ γράψωμε σήμερα μερικὲς πρακτικὰς συμβουλὰς διὰ τὸ αἰσθη- μα αὐτὸ, ποὺ πρέπει νὰ διαβαστοῦν ἀχόρταγα ἀπὸ τοὺς ἀγαπητοὺς μας ἀναγνώστας, γιὰ νὰ μπορέσουμε κι-

πηλὴ κι' ἔπειτα μὲ φωνὴ μακρυνή σὰν νᾶφθανε ἀπὸ τὸ ἀπειρο ψιθύ- ρισε :

— «Ἐλα κοντὰ μου, ἀγάπη μου, πιδ κοντὰ... Λίγες ἀνάσες ἀκόμη καὶ φθά- νει τὸ τέλος μου...» Ἦσουνά τόσο κα- λὸς μαζὺ μου... Βλέπεις εἶμαι ἡσυχη- πιά... Ἡ ζωὴ εἶνε τόσο σύντομη καὶ ἡ γαλήνη ἔπειτα ἀπ' αὐτὴ τόσο με- γάλῃ... Κάμε μου ὁρκὸ πὼς δὲν θὰ κάμης κακὸ σὸν ἐαυτὸ σου καὶ θὰ ζήσης γιὰ τὴν ἀνάμνησιν μου... Ἐλα μὴ ἀργεῖς...

— Σοὺ ὁρκίζομαι, ψιθύρισε ὁ Ροζέ. Ἡ πόρτα ἀνοίγει καὶ δυὸ γκαρσό- νια φέρουν ἓνα τραπέζι ἑτοιμο γε- μάτο ἀπὸ λουλούδια. Μὲ μιὰ κίνησιν ὁ Ροζέ τοὺς σταματᾷ.

— «Αἱ ψιθυρίζει ἡ Ἀλβιαν, τὰ τρι- ἀντάφυλλα... Θὰ μοὺ τὰ βάλῃς ὅλα... Δὸς μου τὸ χέρι σου. Σφίξε μου τὰ δικά μου... Δὲν τὸ αἰσθάνομαι πιά... Ναί... Στάσου... Μὴ μιλάς. Ἀκούω τὴν καρδίαν σου... Μόνον... Τὸ ὄνομά σου... Πές μου το... ὅπως τότε...»

— Μίνα μου !...
— Ναί... Ἀέρα... Ἀέρα... Ἀ !... Τί- ποτε κρῖν.

Μὲ τὰ δάχτυλά της κάνει μιὰ προ- σπάθεια κινήσεως. Τὰ μάτια της στη- λώνονται ἀκίνητα σ' ἓνα σημεῖο, ἐνῶ τὰ χεῖλη της ποὺ φαίνονται πὼς καὶ θέλουν νὰ ψιθυρίσουν ἀνασηκώνον- ται ἐλαφρὰ ἀπὸ μιὰ τελευταία πνοή.

Παρερῇ σιωπῇ εἶν' ἀπλωμένη στὴν αἰθουσα. Ὁ Ροζέ κυττάζει ἀκίνητος, μονάχα μὲ μικρὰς κινήσεις τοῦ κεφα- λιοῦ του, σὰν νὰ συγκρατῇ μὲ τὸ στα- νιὸ μιὰ πεποιθὴσιν πὼς δὲν βλέπει κατὰ πραγματικόν. Κατόπι ἀσυνείδητα παίρνει ἀπὸ τὸ τραπέζι μιὰ ἀγκυλιά τριαντάφυλλα, πλησιάζει τὴ νεκρὴ κι' ἀρχίζει νὰ τὰ σκορπᾷ ἐπάνω της ἓνα—ἓνα μηχανικά, ἀσυναίσθητα, σὰν τρελλός.

VNSIO MPILRHEC

ἐμεῖς μὲ τὰς ἀσθενικὲς μας δυνά- μεις νὰ συντελέσωμε κατὰ τὸ δυ- νατὸν εἰς τὸν μετριασμόν ἂν ὀχι στὴν ἐξαφάνισιν τοῦ ἀσπόνδου αὐ- τοῦ ἐχθροῦ τῆς συζυγικῆς ἁρμονί- ας. Αὐτὸν ἄλλως τε τὸν μεγαλειώ- δη σγοπὸν ἔταξεν ὡς πρόγραμμά του τὸ «Ἐγερτήριο»: Νὰ μορφῶνῃ νὰ τέρπῃ καὶ νὰ κτυπᾷ ἀλύπητα ὅλους τοὺς κοινωνικοὺς ἐχθρούς. Μὲ τὸ θέμα αὐτὸ, ἡσχολήθη ὁ πνευ- ματώδης συγγραφεὺς κ. Πῶλ Ρεμ- ποὺ ἀπὸ τὰς γνώμας τοῦ ὁποῖου πολλὰ σταχυολογοῦμε, διὰ τὰ καθή- κοντα μας εἰς τὴν ζωὴν.

Ἦπάρχει εἰδικὴ ἐθιμοτυπία διὰ κάθε μέλος τῆς οἰκογενείας μας. Τὰ καθήκοντα ὅμως τῶν συζύγων δὲν ὑπακούουν εἰς ὁρισμένους νόμους. Αὐτὰ εἶναι προαιρετικά καὶ εἶναι ὑπόθεσις ἀδρότητος, συμπαθείας καὶ στοργῆς.

Εἰς τοὺς δύο συζύγους προσφέ- ρονται δύο δρόμοι. Ὁ ἓνας ἀπ' αὐ- τοὺς εἶναι στρωμένος μὲ λουλούδια καὶ δὲν παρουσιάζει ἀγκάθια καὶ ἐμπόδια. Αὐτὸς εἶναι ὁ δρόμος τῆς ἀρετῆς. Ὁ δρόμος αὐτὸς εἶναι ἀ- σφαλὴς καὶ ἴσιος σὰν ἓνας μεγάλος δρόμος μεγάλης, τακτικῆς καὶ συ- χνῆς συγκοινωνίας. Τὰ σύνορα καὶ τὰ χιλιόμετρα σημειώνονται μ' ἐ- πετεῖλους, γενέθλια, οἰκογενειακά γεύματα, ἀργυροῦς καὶ χρυσοῦς γάμος.

Ὁ ἄλλος ὁ δεύτερος δρόμος εἶναι στρωμένος μὲ ἀγκάθια, εἶναι γεμά- τος ἀπὸ ἐμπόδια καὶ παρουσιάζει πολλοὺς καὶ μεγάλους κινδύνους. Παρὰ τοῦτο ὅμως αὐτὸς εἶνε περισ- σότερον πολυσύχναστος ἀπὸ τὸν πρῶτον.

Ἐκεῖνοι ποὺ ἀκολουθοῦν τὸν πρῶτον δρόμον, τὸ δρόμον τῆς ἀρετῆς δὲν ἔχουν ἀνάγκην ἀπὸ τὰς συμ- βουλάς μας. Θὰ δώσωμεν σ' ἐκεῖ- νους ποὺ ἀκολουθοῦν τὸ δεύτερον δρόμον μερικὲς συμβουλὰς φρονή- σεως, ἀδρότητος καὶ ἁρμονίας.

Μία ἀπὸ τὰς μεγαλειτέρας ἐλ- λείψεις τῶν συζυγικῶν καθηκόντων εἶνε διὰ τὸν ἄνδρα ὅπως καὶ διὰ τὴν γυναῖκα, ἡ ἐπίδειξις, ἔστω καὶ μ' ἓνα βλέμμα ἢ μιὰ στάσι, τῆς ζηλοτυπίας. Ἡ ζηλοτυπία εἶνε ἓνα πράγμα ποὺ καταδικάζουν ἀσστη- ρότερα ἀπὸ κάθε ἄλλο οἱ κανόνες τῆς ἐθιμοτυπίας.

Κυρταὶ καὶ κύριοι. Κανένα ἄλλο αἰσθημα δὲν εἶνε πιδ ὀχληρὸ καὶ ἀνεπιθύμητο στὴν κοινωνικὴ καὶ στὴν κοσμικὴ ζωὴ.

Καὶ πρῶτα, πρῶτα, γιὰ τὴν ζή- λειαν προκαλεῖ πιδ πολλὰ ἐγκλή- ματα καὶ ἀπ' αὐτὸ ἀκόμη τὸ συμ- φέρον καὶ τὴ φιλοδοξία. Ἐγκλή- ματα μεγάλα καὶ μικρά. Εἶνε ἓνα ἐλάττωμα ἀπὸ τὸ ὁποῖον ὑποφέρο- μεν οἱ ἴδιοι καὶ μὲ τὸ ὁποῖον βασανί- ζομε σκληρὰ καὶ τοὺς ἄλλους καὶ τοὺς κάνωμε νὰ ὑποφέρουν κι' ἐκεῖνοι.

Εἶνε ἓνα ἐλάττωμα γελοῖον, γιὰ τὴν σκοπὸν τοῦ ἔχει τὴν καταστρο- φὴν μιᾶς εὐτυχίας, ποὺ ἂν αὐτὸ δὲν ὑπῆρχε, ἀναμφιβόλως θὰ ὑπῆρ- χε. Ὅλα τὰ πράγματα τροφοδο- τοῦν τὴν ζήλειαν, ποὺ μοιάζει σὰν λυσσοδαγκωμένα σκυλιὰ, τὰ σκυλιὰ ἐκεῖνα ποὺ δαγκώνουν ξύλα, μέταλ- λα, πέτρες καὶ ὅτι ἄλλο βροῦν. Ἀπὸ ὅλα τὰ ἀνθρώπινα ἐλαττώ- ματα ἡ ζήλεια εἶνε τὸ τυφλότερον, τὸ σκληρότερον, τὸ πιδ ἡλίθιο.

Παρ' ὅλα αὐτὰ ὅμως πολλὰ ἄ- τομα ζηλότυπα ὁμολογοῦν μ' ὀλη- τὴν ἀφέλεια, ὅτι πάσχουν ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν αὐτὴ χωρὶς νὰ μποροῦν νὰ τὴ θεραπεύσουν. Μιὰ γυναῖκα αἰφνης κάμνει τὴν παρακάτω δή- λωσιν : «Ζηλεύω τὸν ἄντρα μου», αὐτὴ ἔπρεπε νὰ θεωρεῖται κοινω- νικὸς κίνδυνος. Μ' ὅλα αὐτὰ ὅμως τὸ μοναδικὸ ἐλαφρυντικὸν τῶν ζη- λοτύπων θὰ ἦταν ἡ ἀπόκρυψις τοῦ ἀντιπαθητικοῦ αὐτοῦ ἐλαττώματος. Δυστυχῶς δὲν μπορεῖ νὰ κρυφθῇ. Καὶ εἶνε τόση ἀνάγκη νὰ μπορέ- σουν νὰ τὸ κρατήσουν μέσα τους νὰ μὴ τὸ μάθῃ κανεὶς!

Θὰ θέλετε βέβαια νὰ μάθετε τί εἶνε σκηνὲς ζηλοτυπίας. Νά, εἶνε ὁ μεγαλειτέρος συντελεστής τῆς αὐριανῆς προδοσίας.

Πόσες φορές μιὰ γυναῖκα πολὺ καθὼς πρέπει καὶ ἡμικῇ, βασανί- ζεται καὶ τυραννεῖται ἀπὸ τὰς ἀδί- κους ὑποψίας τοῦ συζύγου της, πό- σες φορές δὲν λεγεῖ μέσα της, στὸν ἐαυτὸ της : «Α, ζηλεύεις γιὰ τὸ τίποτε ; Μὰ σὲ κάμω ἐγώ, φίλε μου, νὰ ζηλεψῇς δι' ὁρισμένους λόγους...»

Ἐνας ἄνδρας ποὺ θέλει νὰ ἐξα- σφαλίσῃ τὴν πίστιν μιᾶς γυναίκας, ἢ μιὰ γυναῖκα ποὺ θέλει νὰ τῆς εἶνε πιστὸς ἓνας ἄνδρας, πρέπει ν' ἀποφεύγῃ νὰ ἐξασκῇ ἐπάνω της ἢ ἐπάνω του τυραννικὴν ἐπίβλε- ψιν. Δὲν θὰ τὴν ὑποχρεώσῃ νὰ μέ- νῃ κλεισμένη στὸ σπίτι της καὶ δὲν θὰ τῆς ἀπευθύνῃ διαρκῶς πε-

“ΖΗ ΚΑΙ ΒΑΣΙΛΕΥΕΙ!,”

|| Ζῇ λοιπὸν ἀκόμη ἡ Ἑλληνι- κὴ ψυχὴ ; Δὲν τὴν ἀποσβόλωσε, λοιπὸν, ἀκόμη ἡ βαρεὶα νάρκη, ποὺ Πανταχοῦ ἔχει ἐξαπλωθῇ καὶ τὰ πάντα ἔχει ἀπνεκρώσῃ ; Ἀλλὰ καὶ ἂν ζῇ αἰσθάνεται τό- σον ζωντανά, ὥστε νὰ μᾶς ὑπεν- θυμίξῃ τὰς Μεγαλειώδεις, ἐπὶ τῶν καλῶν της ἡμερῶν, ἐκδη- λώσεις της ;

Ναί !! Ζῇ καὶ βασιλεύει, ὥς μᾶς δίδεται νὰ πιστεύσωμεν ἀπὸ τὴν κατωτέρω ἐπιστολὴν τοῦ ἀγνώστου μας συνδρομητοῦ κ. **Ι. Κριτσέλη ἐκ Ταξιάρχων** Ὁ- λυμπίας, μέσα εἰς τὰς θερμὰς καὶ ἐλλεικρινεῖς γραμμάς τῆς ὁποίας εὐρίσκει τις, τοὺς πιδ ζωντανοὺς παλμούς της. Καὶ ὡ- νομάσαμεν ἐλλεικρινεῖς τὸν ἐνθουσιασμόν ποὺ ξεπηδᾷ ἀπὸ κάθε γραμμὴ τῆς ἐπιστολῆς τοῦ καλοῦ μας Κριτσέλη, ἐφ' ὅσον δὲν περιορίζεται σὰν μερικοὺς ἄλλους ἐνθουσιασμοὺς εἰς Πλα- τυνικὰς ἐκδηλώσεις μόνον, ἀλ- λά μετουσιοῦται συγχρόνως καὶ εἰς τὴν μᾶλλον ἐμπρακτικὸν ὑπο- στηρίξιν, ἄνευ τῆς ὁποίας τὸ «Ἐγερτήριο» δὲν θὰ κατάρθω- νε νὰ ἐπιτελέσῃ ἀκριβῶς τὸν προ- ορισμόν του, δεδομένου, ὡς γνω- στόν, ὅτι ἡ ἐκδοσίς του ἔχει ἀ- νάγκην καὶ ὀλικῶν μέσων. Ἀλλ' ἰδοὺ καὶ ἡ ἐπιστολὴ ποὺ μᾶς δίδει τὴν ἀπόδειξιν ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ ψυχὴ ζῇ ἀκόμη καὶ ζῇ μὲ τοὺς πιδ ζωντανοὺς παλ- μούς.

Ἐν Ταξιάρχαις Ὁλυμπίας τῇ 30-4 Ἀγαπητὲ Βουτετάκη,

Σὲ παρακαλῶ ἔτσι, σὰ γνωστό, σὰ φίλο, γιὰ τὴν χρένια τώρα ζού- σες σὰν κάποια ἀγνωστὴ θεότητα μέσα στὸ ἀπειρο τῆς ψυχῆς μου.

Μὲ τὴν ὑπ' ἀριθμ. 28-2-32 ταχ. ἐπιταγὴν σὰς ἐστείλα δρχ. 150 γιὰ ἐτησίαν μου συνδρομὴν καὶ λυποῦμε βαθεῖα γιὰ τὸν εἶμαι πλούσιος νὰ μπερῶ νὰ πληρώσω, ὅπως ἀξι-

ζει, τὴν πνευματικὴν τροφὴν ποὺ μὲ τὸ «Ἐγερτήριο» μᾶς στέλνεις, κα- θὼς ὁ Σαββᾶθ μιὰ φορὰ στοὺς Ἑ- βραίους τὸ μάννα.

Μέσα στὸ βαθὺ τῆς ψυχῆς καὶ τῆς συνειδήσεώς μας σκοτάδι ἡρ- θες μὲ τὸ «Ἐγερτήριο» γιὰ φανά- ρι καὶ διαλύεις τὰ σκοτάδια ποὺ μᾶς περιέβαλιν θεληματικὰ μας.

Εἶνε τρανὸς ὁ προορισμός σου καὶ δύσκολο καὶ κουραστικὸ τὸ ἔργο σου.

Ποταμοὺς καθάρου αἵματος πρέ- πει νὰ ἔχῃς γιὰ νὰ τὸ μετεγ- γίσῃς στὴς ἐτοιμοθάτες καὶ ἐξασθε- νημένες μας ψυχὰς γιὰ νὰ τὰς δώ- σῃς νέα ζωὴ.

“Ὅ, τι οἱ δαίμονες νοιώσανε στὸν

Ἀδὴ ὅταν τὸν ἐπεσκέφθη ὁ Χρι- στός, ἐκεῖνο νοιώθουνε οἱ κακὲς ροπές, οἱ κακὲς συνήθειες καὶ τὰ κακὰ ἑνοστικὰ μας ὅταν διαβάσο- με τὸ «Ἐγερτήριο».

Τράβα Βουτετάκη τὸν ὁμορφο τὸ δρόμο σου, στὸ διάβα σου θαύμα- τα ἐπιτελοῦνται. Ψυχὲς ναρκω- μένες ἀνανήφουν, μάτια τυφλῶν ἀναβλέπουν. “Ὅλοι οἱ ψυχικῶς ἄρρωστοι περὶ θέλουν τὴν ὑγείαν τοὺς θὰ σὲ εὐγνωμονοῦν.

Σοὺ σφίγγω τὸ χέρι μὲ τὸ μεγα- λείτερο σεβασμὸ καὶ θαυμασμὸ ποὺ αἰσθάνθηκα ποτὲ στὴ ζωὴ μου.

ΙΩΑΝ. ΚΡΙΤΣΕΛΗΣ

Ἐκ Ταξιάρχων Ὁλυμπίας

Ἐν Κατορίᾳ τῇ 15 Ἀπριλ. 1932

Ἀγαπητὲ κ. Βουτετάκη,

...Τὸ «Ἐγερτήριο» ἐπέ- βλεπεν ἤδη τόσον καλὴν φήμην, ὥστε προτιμᾶται πάντων τῶν πε- ριοδικῶν καὶ ἔχω πεποιθῆσιν, ὅτι ἡ κυκλοφορία του βαίνει συνεχῶς ἀξιοκαμένη, πρὸς τοῦτο δὲ κατα- βαλλω πᾶσαν προσπάθειαν. Καὶ τοῦτο ἐκ πεποιθήσεως ὅτι τὸ «Ἐ- γερτήριο» ὑπερέχει πάντων τῶν περιοδικῶν εἰς φιλολογικὴν καὶ κοινωνικὴν ὕλην καὶ εἰς περιεχό- μενον ἐν γένει ἡθεπλαστικῆς σκο- πιμότητος διὰ τοὺς νέους.

Μετ' ἀγάπης
N. ΜΕΖΑΘΑΚΟΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ

ΔΡΟΣΕΡΗ ΑΤΜΟΣΦΑΙΡΑ

Ὁ μηχανικὸς Χριστιανὸς Ἀλε- ξάντερ, ἐξαιεστημένος εἰς τὴν Ἀ- βάναν τῆς Κούβας, ἀνεκάλυψε τρόπον διὰ τοῦ ὁποῖου καὶ εἰς τὰ τροπικὰ ἀκόμη κλίματα δυνάμεθα νὰ ἔχωμεν δρισερὰν ἀτμόσφαι- ραν. Ὁ κ. Ἀλεξάντερ κατεσκεύ- ασε νέον μῆγμα χημικόν, τοῦ ὁ- ποῖου τὴν σύνθεσιν κρατεῖ μυστι- κήν καὶ τὸ ὁποῖον ριπτόμενον δι' ἀεροπλάνου ἐξ ὕψους 200 μέτρων, δημιουργεῖ νέφη προστατεύοντα τὸ ἔδαφος ἀπὸ τῶν ἡλιακῶν ἀ- κτίνων. Τὰ νέφη διακοῦν ἐπὶ δύο ἢ τρεῖς ὥρας ἐὰν ὑπάρχῃ ἀνε- μος μέτριος. Ἐν καιρῷ δὲ νηνε- μίας διακοῦν ἐπὶ ὥρας. Χάρως εἰς τὴν ἐφεύρεσιν ταύτην τὰ κυ- νικά καύματα δὲν θὰ βασανίζουν πλέον τὴν ἀνθρωπότητα...

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΚΑΙ Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ

«Η Στέλλα Πλινόφ ήταν τρομερά ανήσυχη μέσα στο βράδυ της τρίτης θέσεως που ταξίδευε για τη Μονζόν.

Τη μιά εύρισκε πώς η μηχανή πήγαινε σαν χελώνα και δεν θάφτανε ποτέ στη Μονζόν, την άλλη πώς ο διπλανός της έβαζε τα πόδια του για να ξεκουρασθή στο άπεναντι κάθισμα και την άλλη άλλο.

«Υστερα σηκωνόταν από τη θέση της κ' έκανε βόλτες στο διάδρομο, ύστερα ξαναγύριζε στη θέση της, για να σηκωθεί πάλι και να πάει στο παράθυρο.

Τόν καυμένο τον Φραγκίσκο! έλεγε.

«Υστερα όμως πάλι. Και γιατί τον καυμένο αφού όλη του τη ζωή έζησε σαν άρκουδα.

«Υστερα πάλιν. Δεν βαριέσαι ο Χάρος τα συχωρεί όλα. Να τώρα που πεθαίνει.

Μπροστά στο θάνατο όλα ξεχνιούνται. Και με τη σκέψη του θανάτου του Φραγκίσκου άρχισε να περνά από το μυαλό της όλη η ζωή του, όλη η ζωή της σαν σε κινηματογράφο.

«Ήταν πλουσιόπαιδο. Ο πατέρας του πλούσιος, κτηματίας, δεν ήθελε να τον μάθει τίποτα.

Ούτε γιατρό, ούτε δικηγόρο, ούτε αξιωματικό.

«Έμεινε ένας τύπος άξεστου και ιδιότροπου χωρικού.

«Ο πατέρας του όταν πέθανε του άφησε μια μεγάλη περιουσία.

Τα εισοδήματά της όμως ο Φραγκίσκος δεν ήξερε τι να τα κάνει. «Ολη του η ζωή έμοιράζετο στο κνήγι και στο μαγαζί του χωριού όπου έπαιζε πρέφα με χωρικούς του της ίδιας τάξεως ή και κατωτέρας και έν ανάγκη και με τα γκαρσόνια.

«Η Στέλλα είχε μπη στο σπίτι του όταν ζούσε ο πατέρας της πρώτα σαν μικρή υπηρέτρια, ύστερα έγινε γάφτρα του σπιτιού και μετά προβιβάσθηκε σε οικονομόμο.

«Από μικρή τότε στο μυαλό της να παντρευθή το Φραγκίσκο, για να βάλει χέρι στη μεγάλη περιουσία του.

«Ο Φραγκίσκος όμως δεν ήταν άνθρωπος από κείνους που τους ξεπάζουν οι γυναίκες.

«Αγροίκος και άξεστος, μα ειλικρινής πρὸς όλους, ήταν και σ' αυτή.

«Εκείνη πάλι διοικούσε το σπίτι με αυστηρή οικονομία. Και πολύ συχνά πήγαινε στο Παρίσι να κάνει τα ψώνια της, για να της έρχονται φτηνότερα.

Οι συχνές όμως μεταβάσεις της στο Παρίσι της έλέπταναν κάπως τους τρόπους της και μετέβαλαν επί το ευγενικότερον τη συμπεριφορά της πρὸς όλους.

«Όλοι οι άλλοι έμειναν ένθουσιασμένοι από αυτή τη μεταβολή, ο μόνος όμως που ούτε καν την πρόσεζε ήταν ο Φραγκίσκος.

«Επί τέλους η Στέλλα απέλπιστηκε και απέφασκε να μεταχειρισθή ένα ηρωϊκὸν μέσον. Θά έλεγε στον άφέντη της πὸς φεύγει από το σπίτι. Είχε πεποιθήσει πὸς η ριζική άνα-

τροπή μιάς αυστηρὰ ρυθμισμένης ζωής θά τον αναστάτωνε κι' εκείνον.

«Ήταν βέβαιη πὸς άλλη σαν κι' αυτή δεν θάβρισκε, αλλά και νάβρισκε θά της ήταν αδύνατον να προσαρμωσθή με τις ιδιοτροπίες του, που χρόνο το χρόνο επλήθαιναν.

Μιά Κυριακή, λοιπόν, την ώρα που του πήγε τον καφέ του στο δωμάτιό του, δεν έφυγε, όπως έσυνήθιζε να κάνει, αλλά κοντοστάθηκε σαν να δίσταζε. «Υστερα όμως πήρε την απόφασή της και είπε τη μεγάλη λέξη.

—Φραγκίσκο, θά φύγω από το σπίτι».

—«Στο καλό!» είπε ο Φραγκίσκος. χωρίς να βιασθή να βγάλει το φλυτζάνι από το στόμα του.

—Τό γαίδαρο! είπε μέσα της. Τι παληάνθρωπος είνε.

Αυτός χωρίς να πη άλλη λέξη, σηκώθηκε, έτοιμος έπιε τον καφέ του, πήγε στο τραπέζι του, έβγαλε από το συρτάρι ένα μάτσο χαρτονομίσματα και της πλήρωσε τους μισθούς της μέχρι λεπτού.

«Η Στέλλα αναγκάσθηκε να τα πάρει. «Υστερα σηκώθηκε, δεν αποχαιρέτισε μ' ένα ψυχρό «άντιο» κι' έφυγε για το Παρίσι.

Τώρα όμως όλα αυτά ξεχνιούνται.

«Η ζωή πέρασε κι' αυτός πεθαίνει. «Ισως να τον βρή και πεθαμένο.

Και συλλογίζονται με συγκίνηση τη στιγμή που θά τον έβλεπε νεκρό πιά...

Τι κρίμα! συνεπέρανε. «Έτσι είνε η ζωή.

«Εν τῷ μεταξύ το τραίνο είχε φθάσει στο χωριό. «Εκατέβηκε γρήγορα και τράβηξε για το σπίτι του πρώην αφεντικού της.

«Έχτύπησε την πόρτα και περίμενε να της άνοιξουν.

«Η κατάπληξίς της δεν περιγράφεται όταν άνοιγοντας την πόρτα, είδε πὸς της άνοιξε δ... ίδιος ο Φραγκίσκος.

«Ήταν ο ίδιος, ολοζώντανος όπως

Προσεχῶς μεγάλοι και πρωτότυποι άνακαινίσεις εις τὸ

«ΕΓΕΡΤΗΡΙΟΝ»

θά εμφανισθῇ με νέον αίμα, με νέαν ζωήν, με νέον προσωπικόν, με νέον τυπογραφείον, ώστε να τρέφῃ πνευματικῶς, να άνυψῶσῃ ψυχικῶς, να ἐπιλεπτύνῃ αισθητικῶς.

τόν άφησε. Με τὰ ψαρά του μαλλιά και το ιδιότροπο σκουφάκι.

—Μνήσθητί μου, Κύριε! είπε έξω φρενών από μέσα της πάντα. «Όλο της το μίσος για τον ιδιότροπο αφέντη της ξανάζησε μονομιάς.

—Γειά σου, Στέλλα, της είπε ο Φραγκίσκος, σαν να την είδε μόλις το πρωί. Πέρασε μέσα.

Μπήκαν και οι δυο στο σαλόνι και εκάθισαν άμίλητοι.

«Η Στέλλα έτσι για να πη κάτι και να διακόψει την ανυπόφορη σιγή ρώτησε τον πρώην αφέντη της.

—Δεν μου λες τον Τόμυ τον έχεις ακόμα;

—Μά διάβολε αφού αυτός σούστειλε το τηλεγράφημα να έρθης...

«Η Στέλλα έμεινε κόκκαλο.

—Και ξέρεις, συνέχισε άμείλικτος ο προϊστάμενός της. Τώρα τομείναι μόνος αισθάνθηκα την ανάγκη μιάς γυναίκας. Τι να σου κάνω, εσύ έφωγες, προτίμησες να πῆς άλλοι. Σ' έκάλεσα, λοιπόν, να μου πῆς τη γνώμη σου για ένα ζήτημα πολύ σπουδαίο και πολύ σοβαρό. Θέλω να παντρευθῶ.

«Η Στέλλα παρ' όλignon να παραφρονήση από το θυμό της.

—Να παντρευθῆς; Τρελλάθηκες; Τώρα σε τέτοια ήλικία. Και ποιά τρελλάθηκε να σε πάρει. Κι' αν καμιά άποφασίση φυσικά δεν θά σε πάρει για τα ὠραία σου μάτια... Θά σε πάρει για να ξεκοκκαλίση με κανέναν άλλο την μεγάλη περιουσία σου.

«Εσταμάτησε για μια στιγμή η Στέλλα και έσκέφθηκε:

—Ποιός ξέρει ποιά επιδίεξη παληογυναίκα έβαλε στο μάτι την περιουσία του Φραγκίσκου και θέλει να ξεκοκκαλίση τους κόπους μου τόσων ετών.

Και η Στέλλα ασυγκράτητη έξηκολούθησε;

—«Ορίστε μας. Με ποιά δικαίωμα θέλεις να άποστερήσης τους δυο άνεψιούς σου, έστω και αν είνε μακρυνοί, της κληρονομίας για μια ζήνη; «Α! αυτή που θά κάνει αυτό το πράγμα θά είνε μιά... και η Στέλλα έξεστόμισε μίαν βαρυνάτην λέξιν.

Μά εγώ, Στέλλα—είπεν ο Φραγκίσκος—σ' εκάλεσα από το Παρίσι για να σου ζητήσω τη γνώμη σου, γιατί ήμουν βέβαιος πὸς θά ήταν ειλικρινής και είχα και εγώ την άπόφασί μου, τά δέκα ή δεκαπέντα χρόνια που μου μένουν θά τά ζήσω έτσι άνύπαντρός.

«Η Στέλλα τώρα πανευτυχής έμειν διούσε γιατί κατόρθωσε ν' ανατρέψει τα σχέδια της πανούργου άντιπάδου.

—Και τώρα, του είπε, ήθελα να μάθω ποιά ήταν αυτή που είχες στο νου σου να πάρεις;

—Μά καυμένη, είπε απλά ο Φραγκίσκος, γιατί ρωτάς αφού το ξέρεις... «Εσύ ήσουν»...

ΕΡΡΙΚΟΥ ΜΥΡΖΕ

ΟΙ ΜΠΟΕΜ

ΣΤ'.

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΜΟΥΖΕΤΤΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—Διάβολε! είπε ο Μάρκελλος κυττάζοντας το πουκάμισό του, θαλασσί! με ζωγραφισμένο ένα κοπάδι σκυλιών που κυνηγούσε άγριοχοίρους. —Σάμπως έχω και άλλο; «Α! στάσου! πέρνει ένα κολλάρο, και, αφού ο Μαθουσάλας μου κουμπώνει ως άπάνω, δεν θά φαίνεται το χρώμα του άσπρορουχού μου.

—Πώς; είπε ο Ροδόλφος με άνησυχία, σκέπτεσε να φορέσης και πάλι τον Μαθουσάλλα;

—Δυστυχία μου! πρέπει! άπήτησε ο Μάρκελλος. Το άπαιτεί ο Θεός και ο ράπτης μου. «Επειτα έφρόντισα να του περάσω κουμπιά καινούργια και να τον μαυρίσω πρὸ όλίγου.

Μαθουσάλλας ήτο το ένδυμα του Μαρκέλλου έπωνομαζόμενον έτσι γιατί ήταν το παλαιότερον άντικείμενον της έμιατισθήκης του. Το είχε ράψει με τον τελευταίον συρμό, πρὸ τετραετίας ήτο δέ πρασινισμένο, αλλά υπό τὰ φῶτα, διεβεβαίωσε ο Μάρκελλος ότι έίδε την έντύπωσιν μαύρου ρούχου.

Μετά πέντε λεπτά της ώρας, ο Μάρκελλος, ήτο έτοιμος. Είχεν ένδυθῇ με την τελειοτέραν δυνατήν καλαισθησίαν σαν μαθητευόμενος ζωγράφος έμφανιζόμενος εις τὸν κόσμον.

«Ο κύρ Καζιμίρ Καλημέρης δεν θά έδοκίμαζε μεγαλειτέραν έκπληξιν την ήμέραν που θά τον έπληροφοροῦσαν ότι εξέλεγή μέλος του «Ινστιτούτου, έφ' όσον έκπληξιν έδοκίμασαν ο Ροδόλφος και ο Μαρκέλλος όταν έφθασαν εις την κατοικίαν της Μουζέττας. Ίδου δέ η αίτία της έκπληξέως των. «Η δίσ Μουζέττα είχε μαλλώσει από τινος με τον έραστήν της, τὸν σύμβουλον της Έπικρατείας, και εκείνος την έγκατέλειπεν εις εξαίρετικά κρισίμους στιγμάς. Οι δανεισθεί της και ο ιδιοκτήτης της την είχαν καταδιώξει, κατέσχον τὰ έπιπλά της και τὰ είχαν κατεβάσει

στην αὐλήν της κατοικίας για να πωληθῶν την επομένην. Παρ' όλην την άτυχίαν της αυτήν η Μουζέττα ούτε καν διονόθηη να το «σκάση» ούτε να ματαιώση την έσπερίδα της.

Διεσκεύασε λοιπόν την αὐλήν εις σαλόνι, έστρωσε χαλί, έτοίμασε τὰ πάντα όπως συνήθως, έφόρεσε ένδυμα υποδοχής, και προσεκάλεσε όλους τους συγκαταίκους εις την έσπερίδα, εις λαμπρότητα της όποιας ηδδόκησε ο αγαθός Θεός να διαθέση την φωταγώγησιν.

«Η ιδιοτροπία αυτή της Μουζέττας είχε τεραστίαν έπιτυχίαν. Ουδέποτε παρουσίασαν έσπερίδες της τόσην ζωηρότητα και τόσην ευθυμίαν, όσον εκείνη. «Ο χορός και το τραγούδι εξακολούθουσιν όταν οι άχθοφόροι κατέφθασαν το πρωί για να άποκομίσουν έπιπλά, χαλιά και διβάνα. Τότε πλέον, η συντροφία ήναγκάσθη ν' άποχωρήση.

«Η Μουζέττα συνώδευεδλους τους προσκεκλημένους της τραγουδώντας:

Θά χαλάση κόσμο μια φορά της Πέμπτης η βραδυά!

Θά χαλάση κόσμο, τρά, λά, λά!

«Ο Μάρκελλος και ο Ροδόλφος άπέμειναν μόνον με την Μουζέττα, που άνέβηκε στο δωμάτιό της εις το όποιον το μόνον έπιπλον το κρεβάτι είχε άπομείνει.

—Δεν είνε, ξέρετε, και τόσον άστεία η περιπέτειά μου. Σάμπως θ' αναγκασθῇ, μου φαίνεται, να μείνω στο ξενοδοχείο των άστέρων. Και το ξέρω πολύ καλά, αυτό το ξενοδοχείο!... έχει ρεύματα τρομερά...

«Αχ! να είχα τὰ δῶρα του Πλούτου! είπε θλιβρά ο Μάρκελλος. Θά σάς προσέφερα, εγώ, ένα σανὸν πὸς εύμορφο και από τὸν ναόν του Σολομῶντος! μα δυστυχῶς...

—Δεν είσαστε Πλούτος, φίλε μου. Μά το ίδιο κάνει! Με φθάνει η καλή σας πρόθεση και σάς ευ-

γνωμονῶ! «Αχ! δάχ! «επρόσθεσε η Μουζέττα διατρέχουσα το δωμάτιό της με το δλέμμα. Πόσο πλήττω μέσα 'δῶ! «Επειτα, παληώσαν και τὰ έπιπλά μου! Τὰ είχα σχεδόν μια εξαμηνία! «Αλλά δεν πρόκειται περί τούτου. Το γλέντι καλά τελείωσε, μα σάν...

—Μασάν μετά το γλέντι, διέκοψε ο Μάρκελλος ο όποιος είχε μανίαν να κάμνει λογοπαίγνια, ιδίως κατὰ το πρωί, όποτε ήταν άπαίσιος.

«Ο Ροδόλφος είχε κερδίσει όλίγα χρήματα εις τὸν λαονοκένε που είχαν παίξη την νύκτα.

«Οδήγησε την Μουζέττα και τὸν Μάρκελλο εις ένα έστιατόριον που την ὦραν εκείνην άνοιγε.

Μετά το πρόγευμα, οι τρεις φίλοι, που δεν έννοιώθαν καμμίαν όρεξιν να κοιμηθῶν, είπαν να περάσουν την ήμέραν των στην έξοχῇ. Κι' έπειδή ήταν κοντά ο σιδηρόμος έπήραν το πρώτο τραίνο και δγῆκαν στο πρόσγειον του Αγίου Γερμανού.

Καθ' όλην την ήμέραν, διέτρεξαν τὰ δάση, και μόλις την έδδόμην έσπερινήν επέστρεψαν εις την πόλιν και μάλιστα παρὰ την θέλησιν του Μαρκέλλου, ο όποιος επέμενεν ότι ήταν ακόμη μεσημέρι, και ότι αν είχε σκοτεινάσει, τούτο ὠφέλειτο ότι ήτο συννεφιά.

Καθ' όλην την νύκτα της έσπερίδος και την επομένην πρωίαν, ο Μάρκελλος του όποιου η καρδιά ήτον έστία πυρίτιδος την όποιαν μια ματιά μπορούσε να άναφλέξη, είχαν έρωτευθῇ αλληλινά τη Μουζέττα κι' έφθασε μέχρι του σημείου να προτείνη στο εύμορφο κορίτσι να της αγοράση έπιπλωσιν ὠραιότεραν της άλλης, με τὰ χρήματα που θά εκέρδιζε από την πώλησιν του περιφήμου πίνακος του «Η Διάβασις της Έρυθρῆς θαλάσσης».

(Η συνέχεια εις το επόμενον)

ΓΝΩΣΕΙΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

«Χρόνου φείδου» παραγγέλλει το αρχαίον λόγιον, ποί ἐδιδάχθημεν ἀπὸ μικρᾶς ἡλικίας, καθισμένοι ἐπάνω στὰ μαθητικά θρανία.

Ὅταν οἱ ἀρχαῖοι μᾶς ἐδίδαν τὴν συμβουλὴν αὐτήν, εἶχον βέβαια ὑπ' ὄψει τὴν βραχύτητα τοῦ ἀνθρωπίνου βίου, τὸν ὅποιον ὀφειλομένον διδάσκωμεν μὲ τὸν καλύτερον τρόπον πρὸς ὄφελος τοῦ ατόμου μας καὶ τῆς ἀνθρωπότητος ἐν γένει.

Εἰς τὸν ἀνθρώπον ἐδόθη ἀνωθεν ὁ ὑψηλότερος προορισμός—ἀλήθεια πρὸς τὴν νοοῦμεν καὶ τὴν αἰσθανόμεθα—ἀδιάφορον ἂν ὁ πολὺς Δαρβίνος ὑποστηρίξη, ὅτι καταγόμεθα ἀπὸ τοὺς πιθήκους—καὶ κάθε ἄτομον ὡς ἐκ καθήκοντος πλεον ὀφείλει νὰ διαθέτῃ τὸν χρόνον τῆς ζωῆς του πρῶτον διὰ τὴν τελειοποίησιν του καὶ δευτέρον διὰ μιὰν εὐγενή ἐργασίαν ὑπὲρ τῶν ὁμοίων του.

Ἡ πνευματικὴ ἐργασία, περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλην ἐνασχόλησιν, ἐρίσκεται στὴν πρώτην γραμμὴν, διότι αὐτὴ εὐεργετεῖ τὴν ἀνθρωπότητα καὶ ἂν ἡ σκόπιμος διάθεσις τοῦ χρόνου πρὸς θεραπείαν τῶν ὑλικῶν ἀναγκῶν τοῦ ἀνθρώπου τοῦ ἐπιβάλλεται ἀπὸ τὸ ἐνστικτὸν τῆς αὐτοσυντηρήσεως, πολὺ περισσότερο εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ χρησιμοποιῇ τὸν χρόνον τῆς ζωῆς του πρὸς τελειοποίησιν τοῦ ἑαυτοῦ του, ἵνα τὸν καταστήσῃ χρήσιμον καὶ εὐεργετικὸν καὶ δὲ τοὺς ἄλλους.

Μιὰ τέτοια γενικὴν ἐννοίαν ἔχει τὸ ἀθάνατον λόγιον.

Τι ἀντίθεσις ὅμως ὑπάρχει μεταξὺ τοῦ «Χρόνου φείδου» καὶ τοῦ ἀγγλικοῦ «TIME IS MONEY!» Ὑπάρχει τόση διαφορὰ ὅση καὶ μεταξὺ ἐνὸς πνευματικοῦ καὶ μεταλλικοῦ ταλάντου.

Ἡ ἐννοία τοῦ πρώτου εἶνε ἡ αὐτοπάλησις καὶ ὁ ἀλτρουϊσμός, τοῦ δὲ δευτέρου ὁ ἀτομικὸς ἐγωϊσμός. Τὸ νὰ θέτῃ τις ὡς ἀρχὴν τὸ «Ὁ χρόνος εἶνε χρῆμα» σημαίνει ὅτι ἀποδίδει εἰς αὐτὸ μεγαλειτέραν, ἂν ὅχι τὴν μόνην ἀξίαν κάθε ἄλλου ἀγαθοῦ. Δὲν ξεύρω ποῶς ἦτο ὁ σοφὸς αὐτὸς ἄγγλος, πού, γεννημένος βέβαια στὴν ἐποχὴν αὐτὴν τοῦ ὕλισμου, ἐκῆρυξε τὴν ἀνταλλαγὴν τοῦ χρόνου, μὲ τὸ χρῆμα καὶ ἐθυσιάσεν εἰς τὴν ἰδέαν τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ ὑψηλοῦ χάριν τῆς ὕλης.

Ἡ ἰδέα, ἡ λάμψις τοῦ φωτός τῆς διανοίας, ἡ λαμπάδα πού λυώνει γιὰ νὰ φωτίσῃ καὶ ἀναπτύξῃ τοὺς ἄλλους, ἔχει τὸν χρόνον τοῦ ἐκείνου τοῦ τέλειον, τὸ ἰδανικόν,

προσελκύει τὸ πνεῦμα. Οἱ εἰκαστικές τέχνες, οἱ ἐπιστήμες, ἡ φιλολογία, ἡ ποίησις καὶ κάθε ἄλλη πνευματικὴ ἐργασία εἶναι προϊόντα τῆς χρησιμοποιήσεως τοῦ χρόνου σύμφωνα μὲ τὴν ἐννοίαν τοῦ ἑλληνικοῦ λόγιου, θὰ ἦταν δὲ ἀδύνατον νὰ προέλθωσιν ἀπὸ τὴν πεζὴν ἀντίληψιν ὅτι ἡ ὕλη εἶναι ἰσότημῃ μὲ τὸν χρόνον. Τὸ «TIME IS MONEY» ἔχει ἀπλούστατα τὴν ἐννοίαν τοῦ χρηματισμοῦ καὶ εἶναι ὅλως διόλου ἄσχετον μὲ τὴν κοινωνίαν τοῦ πνεύματος, τῆς ἐπιστήμης, τῆς καλλιτεχνίας, ἡ ὅποια νυχθημερόν μοχθεῖ γιὰ τὴν ἡθικὴν καὶ ὕλικὴν ὠφέλειαν τῆς ὅλης ἀνθρωπότητος.

Ὅταν οἱ μεγάλοι σοφοί, οἱ μεγάλοι συγγραφεῖς τῆς ἀρχαιότητος παρήκον τὰ ἀριστουργήματά των, δὲν οἱ μεγάλοι καλλιτέχναι μὲ τὴν ἀριστοτεχνικὴν σμίλην των ἤ μὲ τὸν χρωστήρα των ἀποτύπων ἀπάνω στὴν ἀκατέργαστον ὕ-

λην τὴν μορφήν τῆς ἐμπνεύσεώς των, δὲν ἐχρησιμοποιοῦσαν τὸν χρόνον τῶν ἐγωϊστικῶς μὲ τὸν σκοπὸν νὰ πλουτίσουν, ἀλλὰ ἐπιζητοῦντες τὸ Καλὸν καὶ τὸ Ὁραῖον, ἔγειναν οἱ πραγματικοὶ εὐεργεταί τῆς κοινωνίας καὶ ἐφθασαν εἰς τὸ ἀληθινὸν ὕψος τοῦ προορισμοῦ των.

Τὸ νὰ φεῖδεται κανεὶς τοῦ χρόνου πρὸς ἀπλοῦν χρηματισμόν, δὲν εἶναι δὲ καὶ τόσο δύσκολον, ἀφοῦ ἡ σημερινὴ συναλλαγὴ ἔχειν τόσον ἐπιτηδεῖα, ὥστε τυφλοὶ καὶ ἀνάπηροι κλεισμένοι εἰς τὰ σπίτια των, ἡμποροῦν ν' ἀξάνουν τὸν πλοῦτον των, πρὶν δὲν τὸν ἀπέκτησαν πολλὰς φορὰς μὲ τὸν ἰδρωτὰ των.

Ἡ πραγματικὴ ἐκτίμησις καὶ ὁ θαυμασμός ἀνήκει εἰς ὅχι ἐκεῖνον πού πλουτίζει, ἀλλ' εἰς ἐκεῖνον πὺ ὠφελεῖ, δηλαδὴ ὅχι εἰς ἐκεῖνον πὺ θέτει ὡς ἀρχὴν τοῦ «TIME IS MONEY», ἀλλὰ τὸ «Χρόνου φείδου».

Κ. Ν. ΓΡΑΜΜΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΖΩΗ ΜΟΥ

Μιὰ νοσταλγία δολάκερη ἡ ζωὴ μου
[κι' ἕνας πόθος!]

Πότε παλάτια θέλοντας χιμαίρικα
[νὰ χτίσω]

καὶ πότε ξεφυλλίζοντας τίς σκέ-
[ψεις μου σὰ ρόδα]

στὸν τάφο τοῦ ὅ,τι πέρασε,—λη-
[σμονάνα νὰ ζήσω.]

Τὰ χρόνια ἀπὸ τὰ χέρια μου γλυσ-
[τρήσανε σὰν ἄμμος]

πὺ νειροπόλα δάχτυλα κραιτάνε,
[κι' ἡ ψυχὴ μου—]

μιὰν ὥρα χεινοπαρινὴ πὺ ἐσῆμαι—
[νὰν καμπάνες—]

εἶδε νὰ πέφτῃ ἀνέκκλητα τὸ βρά-
[δου στὴ ζωὴ μου.]

Εἶμαι σὰ σπῆτι ναυτικῶν στὴ θά-
[λασσα κοντὰ]

πὺ οἱ ἄντρες ἐχαθήκανε μαζὺ μὲ
[τὰ καράβια]

καὶ πὺ δὲν σκούζῃ ἡ τρικυμιὰ
[τ' ἀγοριεμένα βράδρια]

οἱ μάγκες καὶ οἱ ἀδερφεῖς μαυρον-
[τυμένες σκύβουν]

τὴν κεφαλὴ ἀμίλητες, σκιαγμένες,
[σὰ ν' ἀκούνε]

στὴν πόρτα τὴν κατάκλειστη γιὰ
[πάντα νὰ χτυποῦνε.]

ΚΩΣΤΑΣ ΟΥΡΑΝΗΣ

ΣΟΥΡΟΥΠΟ

Γέρνει ἡ βαρκούλα τὸ πανάκι τῆς
στοῦ μπάτη τὰ φιλιὰ τὰ μαγεμένα,
ἀνάλαφρα τὸ κυματάκι σίχίζεται
στὸ πέρασμά της τὸ γοργό. Βαμένα.

Ἀπὸ τίς στερνές ἀναλαμπές τοῦ
[σοῦρουπου]

τὰ ὁλόδροσα πλευρά της λαμπυρί-
[ζουν]

διαβαίνει σὰν ἀγαπημένο ἀχνόνειρο
πὺ κάποιι στοχασμοὶ μᾶς χαιρετί-
[ζουν.]

Μ' ἀνεμισμένα τὰ μαλλιά ξεσκου-
[φωτος]

ὁ ναύτης τὸ σκοπὸ του τραγουδάει,
λέει μὲ πόνο τῆς ἀγάπης τὸ παρά-
[πονο]

κι' ἡ ἡμέρα ἐκεῖ κάπου ξεψυχάει.
ΑΘΗΝΑ Ν. ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Εἰς ἱατρον ὀρησκοληπτον

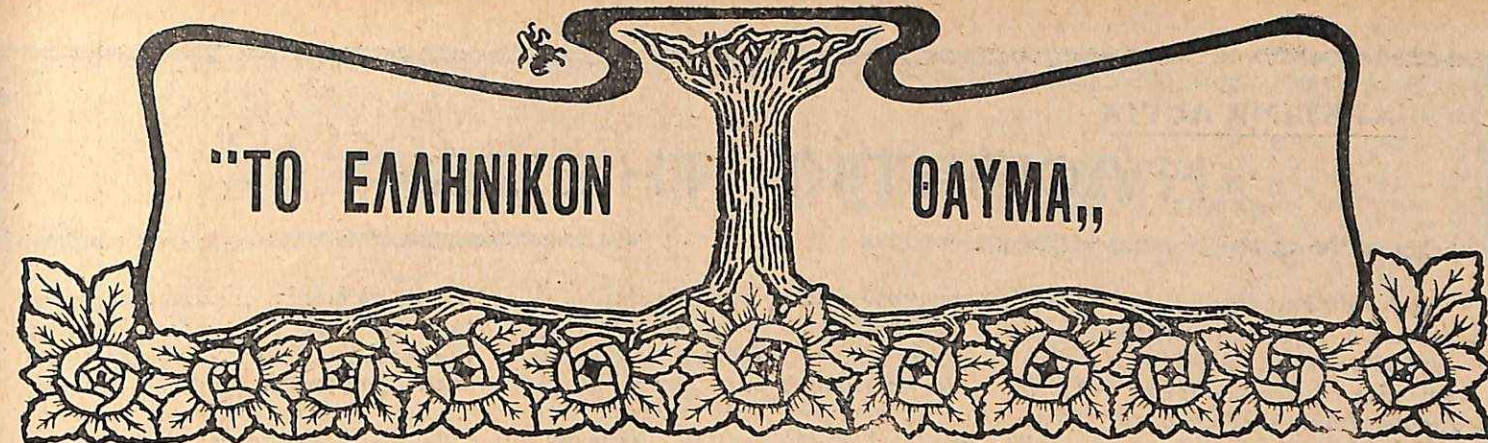
Πιστεύεις εἰς ἀνάστασιν
νεκρῶν; Ἀλλοίμονό σου,

ἂν σηκωθοῦν ὅλοι αὐτοὶ
πὺ πήρες στὸ λαιμό σου!

Εἰς φρικαλεῶν τραγουδιστριαν

Τοὺς νεκροὺς ὁ Ὄρφεύς τραβοῦσε
ἀπ' τοῦ Ἄδου τὸ σκοτάδι

τὸ δικό σου τὸ τραγοῦδι
ζωντανούς μᾶς πάει στὸν Ἄδη

ΣΟΦΟΚΛΗΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

«Ἐρεῖ νὰ κάνῃ τραγωδίαι, μὰ ὅχι καὶ νὰ στρατηγῇ ἔλεγε ὁ Ὀλύμπιος ὕστερ' ἀπ' αὐτὴ τὴν ἐκστρατεία μὰ ὡς τόσο τὸν ἀγαποῦσε πολὺ καὶ κάθε φορὰ πὺ κουρασμένος ἀπὸ τίς πολιτικὰς λαίλαπες καὶ διαμάχες, ἐννοιοῦσε τὴν ἀνάγκη λίγης ἐσωτερικῆς γαλήνης, στὸ Κολωνό, στὸ ροδοπλημμύρι-στο κῆπο τοῦ φίλου του, πήγαινε μὲ τὴν Ἀσπασία νὰ ξεχαστῇ καὶ νὰ ζήσῃ κι' αὐτὴ μέσα στίς εὐωδίαις καὶ στὸ ἀέναιο κρυστάλλισμα τῶν νερῶν, σὰν κοινὸς θνητὸς τὴν εὐτυχία πὺ ἡ Μοῖρα τόσο ἀφθο-να τοῦχε χαρίσει.

Στὸν ὑπέροχον ἔρωτα τοῦ Περικλῆ καὶ τῆς Ἀσπασίας πὺ τόσες φορὰς εἶχε φιλοξενήσει στὴν ἔπαυλή του ὁ Σοφοκλῆς χρωστεῖ ὅπως λέει ὁ Χάμερλινγκ, τὸν ἀθάνατο ὕμνον του στὸ 4 χορινὸ τῆς Ἀντιγόνης «ἔρος ἀνίκαιε μάχαν, ὡς ἐν μαλακαῖς πορεαῖς νεάνιδος εὐνυχεύεις»..... ὡς τόσο εἶχε κι' αὐτὸς τίς ἐρωτικὰς του ἐπιτυχίες κι' οἱ ροδῶνες κι' οἱ μυρτο-πλεχτές σκιαδὲς τοῦ Κολωνοῦ δὲν ἐστεφάνωναν μόνον τοὺς ξένους ἔρωτες..... Ἡ Σικωνία ἑταῖρα

θεραπεῖς στάθηκε ὕστερ' ἀπὸ τὴν τραγωδίαν ἡ δεύτερη μοῦσα του... Τοῦ χάρισε κι' ἕνα γυιὸ τὸν ἀγαπημένο του ὁμόνυμο «Σοφοκλῆ» πὺ τὸν ζήλευε τόσο ὁ «Ἰοφῶν» ὁ γυιὸς τῆς νομίμου συζύγου Νικωστράτης... Σχετικὰ μὲ τὴ ζήλεια αὐτὴ τοῦ Ἰοφῶντα καὶ τὴν ἀγανάκτηση πὺνοιοῦσε διὰ τὸν πατέρα του πὺ ἔγινε μίσος πὰ στὰ ὕστερα χρόνια λέει πὺς ἔφτασε ὡς τὰ δικαστήρια, ὅπου ὁ Ἰοφῶν ἔσυρε τὸν πατέρα του κατηγορῶντας τὸν ὅτι παραγύρασε πὰ κι' εἶναι ἀνάξιος νὰ διαχειρίζεται τὴν περιουσία τους.... Ὁ Σοφοκλῆς πὺ ἔχεν διατηρήσει ὡς τὰ τελευταῖα του χρόνια τὴν δροσιά τοῦ μυαλοῦ του παρουσιάστηκε στοὺς δικαστὲς μὲ μεγάλο θάρρος κι' εὐθύς ἀμέσως μὲ τὴν εὐφυολογία

τοῦ κέρδισε τὴ συμπάθεια «μὴ κυττάτε πὺς τρέμω» εἶπε «βέβαια δὲν φέρνω μὲ τὴ θέλησή μου, στὴ ράχη μου 80 χρόνια».

Ὑστερὰ ὡς μόνῃ ἀπολογία καὶ διάψευσις τῆς κατηγορίας διάβασε στὸ δικαστήριον τὸν «ὕμνον στὸν Κολωνό» τὸ ὑπέροχον χορικὸ τῆς τελευταίας των τραγωδίας...

Ὅποιος μπορεῖ καὶ γράφει τέτοια ἀριστουργήματα δὲν εἶναι ἀνίκανος νὰ διαχειρίζεται τὴν περιουσία του κατευθεῖαν οἱ δικασταὶ πὺ ἀθώωσαν ἀμέσως τὸ Σοφοκλῆ τὸ ἀνέκδοτο μυρίζει βέβαια καμωδία κι' ἀφοῦ δὲν ἀναφέρεται ἀπὸ σοφορὸ συγγραφέα δὲν φαίνεται νὰναι ἀληθινόν... Κι' ὅμως πικρίες βέβαια μεσ' στὸ σπῆτι των ὅπου ζοῦσαν παιδιὰ διαφορετικῶν μανάδων, θὰ γνώρισε πολλές...

Καὶ πρὸ ὅλη τὴν ἀτάραχτη γαλήνη πὺ ἡ παράδοσις κι' ὁ Φρύνιχος τοῦ ἀποδίδουν, γιὰ νὰ περιγράψῃ τόσο δυνατὰ ἀνθρώπινο πόνο θὰ πῇ πὺς δὲν ἄφησε ἀπλήγωτη καὶ τὴν εὐαίσθητη καρδιά του... Πέθανε τὸ 405 ἕνα χρόνον μετὰ τὸν Εὐρυπιδῆ... ὁ θρόλλος καὶ στὸ θάνατό του ἀκόμη θέλησε ν' ἀπλώσῃ τὸν πέπλο του... Λένε πὺς πνίγηκε ἀπὸ μιὰ ρόγα ἄγουρου σταφυλίου πὺ τοῦστελε ὁ ἐχθρὸς του Καλλιπίδης ἡθοποι-ποῖς τοῦ Εὐρυπιδῆ. Ἄλλοι πὺς ἀφήκε τὴ ψυχὴ του νὰ πετάξῃ μαζί μὲ τὴ φωνὴ του πὺ ἐσβύσε ἀπαγγέλλοντας τὸν μονόλογον τῆς Ἀντιγόνης στὸν οἰδίποδα ἐπὶ Κολωνῷ. Τὸ θάνατό του ἐθρήνησε μὲ εἰλικρινὴ θλίψη ὁ ἀντίπαλός του ὁ Φρύνιχος στίς «Μούσας» κι' ὁ Ἀριστοφάνης στοὺς «βατράχους...» Στὸ μῆμα του λάξευ-σαν μιὰ σειρήνα διὰ τοῦ θρήνου κι' ὅταν ἕνα ἔτος ἀργότερα πῆ-γαιναν γιὰ ἐπιτάφιο σπονδὰς στὸ τάφο ἔξω ἀπὸ τὴν πολιορκουμένη Ἀθήνα, ὁ Λύσανδρος ὅπως λέει ὁ Βέρτα ὁνοῦ σὰν ἔμαθε πὺς πρό-κειται γιὰ τὸν Σοφοκλῆ ἐπέτρεψε στὴν πομπὴ νὰ περῶσῃ τὴ πολιορκ-

κητικὴ ζώνη...

Τόσον ἦταν ἡ δόξα του ἐπιβλητικὴ κι' ἡ αἴγλη του Πανελλήνια... Πέθανε μακάριος ὅπως ἔζησε, εὐτυχὴς πὺ δὲν εἶδε τὰ τεῖχη τῆς λατρευτῆς του πόλεως νὰ γκρεμίζονται μὲ παιᾶνες ἀπὸ τοὺς Σπαρτιάτες καὶ τοὺς 30 τυράννους νὰ καθίζουν βαρεῖα πάνω στὴν ἐλεύθερη καὶ λατρευτὴ του πατρίδα πὺ τόσες φορὰς εἶχε ψάλλει τὸν ὕμνον της.

ΣΟΦΙΑ ΠΑΠΑΔΑΚΗ

ΜΙΑ ΠΡΟΤΟΤΥΠΗ ΔΙΑΘΗΚΗ

Κάπου κάπου παρουσιάζονται πολὺ περιέργου ἰδιότροποι καὶ πρωτότυποι διαθήκαι. Εἰς αὐτὰς ἀνήκει καὶ ἡ διαθήκη τοῦ Ἐδμόνδε Γκονκούρ, τῆς ὁποίας ἰδοὺ μία παράγραφος :

«Ἐπιθυμῶ ὅπως αἱ ἱχνογραφίαι μου, τὰ ἐντυπία μου, τὰ περίεργα μικροαντικείμενά μου, τὰ βιβλία μου—μὲ μιὰν λέξιν ὅλα ἐκείνα τὰ ἀντικείμενα τέχνης, τὰ ὅποια ἦσαν ἡ χαρὰ τῆς ζωῆς μου—νὰ μὴ σταλοῦν εἰς τὸν ψυχρὸν τάφον ἐνὸς μουσείου, καὶ νὰ εἶναι ἐκτεθειμένα εἰς τὸ ἡλίθιον βλέμμα ἐνὸς ἀδιαφόρου διαβάτου ἀλλὰ ζητῶ ὅπως συναθροισθοῦν κάτω ἀπὸ τὸ σφιγρὸν τοῦ κήρυκος τῆς δημοπρασίας, οὕτως ὥστε ἡ εὐχαρίστησις τὴν ὁποίαν ἡ ἀπόκτησις ἐκάστου ἐξ αὐτῶν μοῦ ἔδωσε, νὰ δοθῇ καὶ πάλιν εἰς κάθε περίπτωσιν, εἰς κάποιον κληρονόμον τῶν ἰδικῶν μου κλίσεων καὶ προτιμήσεων.

ΠΡΟΣΕΧΟΣ

ΑΝΑΚΑΙΝΙΣΙΣ

“ΤΟΥ ΕΓΕΡΤΗΡΙΟΥ,”

Η ΛΟΓΙΣΤΙΚΗ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Διὰ κάθε ἐπιχείρησιν οικονομικῆς φύσεως ἡ λογιστικὴ τάξις εἶνε τὸ «γνώθι σαυτὸν». Ἀλλὰ καὶ ἡ ζωὴ σου εἶνε μία ἐπιχείρησις καὶ ἡ σπουδαιότατη μάλιστα ὅλων, ἔστω καὶ ἂν τὴν ἀνέλαβες ἀκουσίως καὶ ἐν ἀγνοίᾳ σου. Εἰς τὴν ἐπιχείρησιν δὲ αὐτὴν πρέπει ἀφεύκτως νὰ ἐπιτύχῃς μὲ κάθε τρόπον καὶ ἀντὶ πάσης θυσίας· ἐπιτυχία δὲ ἐπὶ τοῦ προκειμένου εἶνε ἀπλούστατα ἡ εὐτυχία καὶ ἡ ἐκπλήρωσις τοῦ προσρισμοῦ πάσης ἀνθρωπίνης υπέρξεως δηλ. ἡ πρὸς τὴν τελειοποίησιν διαρκῆς τάσις καὶ ἡ περίξ τοῦ ἀνθρώπου ἀκτινοβολία τοῦ ἱλαροῦ φωτός τῆς ἀγάπης καὶ τῆς καλωσύνης... Χρειάζεται ἐπομένως καὶ διὰ τὴν ζωὴν ἡ λογιστικὴ ὡς ἀπαραίτητον στοιχεῖον αὐτεπιγνώσεως καὶ ὡς ἀσφαλῆς γνώμων τοῦ πρακτέου. Καὶ δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ σπουδάσῃς ἰδιαιτέρως τὴν ἐπιστήμην αὐτὴν τῶν ἀριθμῶν, διότι δὲν ἔχεις ἐδῶ νὰ κάμῃς μὲ ἀριθμοὺς ἀλλὰ μὲ ἰδέας καὶ πράγματα. Εἰμπορεῖς ἐπὶ τέλους, χάριν μεθοδικότητος, νὰ καταςτρώσῃς καὶ εἰς τὸ χαρτὶ τοὺς λογαριασμοὺς σου, ὡς λ.χ. τὰς πιστοχρεώσεις τῶν δικαιωμάτων καὶ καθηκόντων σου πρὸς τὸ ἐγὼ σου καὶ τὸν ἔξω τοῦ ἐγὼ κόσμον, τοὺς ἰσολογισμοὺς τῆς ζωῆς μετὰ ἐνεργητικῶν τῶν χαρισμάτων καὶ ἐνοίων τῆς τύχης ἢ τῆς Προνοίας καὶ μὲ τὸ παθητικὸν τῶν ἐλλείψεων ἢ ἀτυχιῶν, ὅσαι ὀφείλονται εἰς υπαιτιότητα ἰδικήν σου ἢ εἰς δυσμένειαν τῆς Μοίρας.

Πάντως ἔχε ὅπ' ὄψιν σου ὅτι μία κατὰ περιόδους ἐξέλεξις ἡ ἐκκαθάρισις τοῦ δοῦναι καὶ τοῦ λαβεῖν τῆς ζωῆς σου εἶναι πολὺ πρακτικὸς τρόπος διὰ νὰ ξεύρῃς ποῦ θα δίδῃς καὶ τί πρέπει νὰ κάμῃς διὰ νὰ προχωρήσῃς ταχύτερον καὶ ἀνεπώτερον εἰς τὴν μοιραίαν σταδιοδρομίαν τοῦ βίου. Ἀπόκτησε ἐν πρώτοις τὴν συνήθειαν κάθε βράδυ πρὶν κοιμηθῆς ν' ἀνακεφαλαιώσῃς, νοερῶς καὶ ἐντός ὀλίγων λεπτῶν τὸν ἀπολογισμὸν τῆς ἡμέρας, ἂν παρήλθε δηλ. καρποφόρος ἢ ἐπὶ ματαίῳ, ἂν εἰργάσθῃς ὅσον ἔπρεπε διὰ νὰ δώσῃς μίαν ὠτίαν εἰς τὸν σκοπόν, δι' ἣν ἐργάζεσαι, ἢ ἔστω καὶ ἂν διὰ ὑγινοῦς ψυχαγωγίας προσέθεσες καὶ εἰς τὴν ζωτικότητα τοῦ ὁργανισμοῦ σου ἢ εἰς τὴν ψυχικὴν σου ἰσορροπίαν καὶ γαλήνην. Κάθε ἡμέρα ποῦ θὰ σοῦ δώσῃ κατὰ τὴν δύσιν τῆς ἑνα πολὺ

πενιχρὸν ἀπολογισμὸν ὠφελίμου ἀποδόσεως ἢ θὰ σβύνη μέσα εἰς ἓν μελαγχολικὸν λυκόφως κόρου καὶ ἀπογοητεύσεως ἀπὸ ὄργια ἡδονισμοῦ, ἢ ἀνίας καὶ πλῆξεως ἀπὸ ἀργίας ἢ ματαιοσχολίας, κάθε τοιαύτῃ ἡμέρᾳ εἶναι καὶ μία ζημία ἀναγραφομένη εἰς τὸ παθητικόν σου, ζημία τῆς ὁποίας ἡ σπουδαιότης ἐλαττοῦται μόνον ἂν σοῦ χρησιμεύσῃ ὡς παρόρησις διὰ νὰ τὴν ἀναπληρώσῃς μὲ διπλοῦν κέρδος τῆς ἐπομένης ἡμέρας. Προσπάθησε ὅπως δήποτε νὰ μὴ πᾶντοτε ἱκανοποιημένος ἀπὸ τὸν ἀπολογισμὸν τῆς ἡμέρας, τοῦλάχιστον ἐφ' ὅσον τὸ περιεχόμενόν τῆς ἐξηρτάτο ἀπὸ σέ. Εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους, μὲ τὸ ἄθροισμα 365 τοιούτων καλῶν ἀπολογισμῶν, κλείεις ἓνα κεφάλαιον τῆς ζωῆς σου μὲ τὴν ἱκανοποίησιν ἀνθρώπου, ὅστις δὲν τὴν ἐπατάλησεν ἐπὶ ματαίῳ. — Ἐπειτα, ὁσάκις ἰδίως μεμψιμοιρεῖς ἀδημονῶν κατὰ τῆς τύχης σου, διατί νὰ μὴ πάρῃς πάλιν χαρτὶ καὶ μολύβι καὶ νὰ καταςτρώσῃς ἓνα ἰσολογισμὸν τῶν ὑπὲρ καὶ τῶν κατὰ εἰς τὰς διαφόρους λεπτομερείας τῆς ζωῆς σου; Σημειώνεις λ. χ. εἰς τὴν μίαν στήλην τὸ ἀνόητον παράπονον «δὲν εἶμαι πλούσιος» γράφῃς τώρα ἀπέναντι, εἰς τὴν ἄλλην στήλην: «εἶμαι ὑγιής, ἀρτιμελής καὶ ψυχικῶς ἰσορροπός» ἢ ἀκόμη, ἂν θέλῃς καὶ τὰ σχετικὰ κοινούλια: «ἔχω ὀρεξιν καὶ δύναμιν νὰ ἐργασθῶ, θέλω νὰ προοδεύσω, θὰ πάγω ἐμπρὸς κλπ.» καὶ θὰ ἰδῇς, ἂν δὲν εἶσαι ἀνιάτως μικρόνους, ὅτι τὸ δῆθεν παθητικὸν τῆς μὴ ὀλικῆς ἀνεξαρτησίας ἀντισταθμίζεται μὲ τὸ παραπάνω δι' ἐνεργητικοῦ τοκοφόρου, ὅσον δὲν εἶναι κανὲν κεφάλαιον εἰς τὸν κόσμον.

Ἐπειτα, ἐὰν οἱ παραδεχόμενοι ὅτι τυφλὴ Μοῖρα κυβερνᾷ τὸν κόσμον, ἀδημονοῦν καὶ ἀπελπίζονται ὑπὸ τὰ πλῆγματά τῆς, οἱ πιστεύοντες ὅμως εἰς μίαν σοφὴν καὶ πανάγαθον Πρόνοιαν ἔχουν συγχρόνως τὴν πεποίθησιν ὅτι κάθε κακὴν ἢ δυστύχημα ἐν τῇ κόσμῳ ἔχει καὶ ἐν ἡ πολλὰ ἀντίρροπα ἀγαθὰ, τὰ ὁποῖα μόνον ὅταν δὲν θέλῃ κανεὶς νὰ ἰδῇ δὲν τὰ βλέπει. Εἰς μίαν τρίτην στήλην τοῦ ἰσολογισμοῦ σου ὑπὸ τὸν γνωστὸν τίτλον «παρατηρήσεις» εἰμπορεῖς ἀντιστοιχῶς νὰ σημειώσῃς καὶ τὴν αἰτίαν, δι' ἣν δὲν ἔχεις τοῦτο ἢ ἐκεῖνο ἢ σοῦ συμβαίνει τὸ μὲν ἢ τὸ δὲ δυσάρεστον, πρᾶγμα

ποῦ θὰ σὲ διδάξῃ ἀσφαλῶς περισσότερα ἀπὸ κάθε ἐγχειρίδιον Ἡθικῆς Εἰμπορεῖς κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον νὰ ἐπεκτείνῃς τὴν λογιστικὴν σου καὶ εἰς ἄλλο ἱκὸν κεφάλαιον, εἰς τὸ ὁποῖον ἀντὶ τῶν ἐπικεφαλίδων Δοῦναι καὶ Λαβεῖν σημειώνεις τὰς λέξεις: Καθήκοντα καὶ δικαιώματα.

Ἄν ἔχεις ἰσοζύγιον καὶ ἐδῶ, τὸ πρόβλημα τῆς εὐτυχίας δὲν ἔχει πλέον ἄλλα πολλὰ μυστικά διὰ σέ. Τέλος πάντων, προσπάθησε, ὅπως κάθε καλὸς καὶ ἐντιμὸς ἔμπορος, νὰ ἔχῃς πάντοτε ἐν τάξει τὰ διδύκα σου καὶ νὰ μὴ φοβᾷσαι ποτὲ οἰκονομικὰ αἰφνίδια ἐλεγχόντων τὴν περιουσίαν σου. Ὅσοι μεγάλοι ἐπιθεωρηταὶ τῶν ἀνθρωπίνων πράξεων, ὁ Θεός, ἢ συνειδήσεις σου, καὶ ἡ κοινωνία, πρόσεξε νὰ μὴ ἀνακαλύψουν ποτὲ εἰς τὰς λογιστικὰς σου ἐγγράφας κανὲν σοβαρὸν ἑλλειμμα, κανὲν ὑποπτον κοινδύλον ἢ πλαστογραφημένον ἀριθμὸν.

Ἀθῆναι Ἀλέξ. Ἰ. Γεωργιάδης
Ἰατρός

ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ

Ἐπάρχει ἓνα μαῦρο πουλὶ ὅπως τὸ γκιώνη, τοῦ ὁποίου οἱ κρωγμοὶ εἶνε ἀπαίσιοι καὶ προκαλοῦν ῥίγες. Γενικῶς οἱ κρωγμοὶ αὐτοῦ τοῦ πουλιοῦ στὰ χωριὰ τῆς Κορινθίας εἶναι προμήνυμα θανάτου καὶ ξεδιαλύνει αὐτὸν ποῦ στὸ κλαρί του κἀθισεν καὶ ἔσκουζε.

Ἐπίσης στὰ χωριὰ τῆς Κορινθίας «ξετάζουν» καὶ ἔχουν γιὰ κακό, νὰ κοιμηθῇς κάτω ἀπὸ καρυδιὰ τὸ καλοκαίρι, νὰ δίδουν οἱ νοικοκυρὲς ζύμη μετὰ τὸ ἡλιοβασιλεῖν, νὰ μπαίνουν στὸ σπῆτι τοὺς ἀσπράνθηστες γυναῖκες, τὴν εἰσαγωγὴν κολύβων ἀπὸ κηδεῖαν...

Γιὰ προμήνυμα κακοῦ θεωροῦν τὸ σπάρραγμα τοῦ ματιοῦ, τὸ σφύριγμα, τ' αὐτιοῦ, τὸ φτέρνισμα σὲ λείψανο, τὴν καλημέρα τοῦ ἀπλητου, τὸ πέρασμα κραζούσης καρακάξας πάνω ἀπὸ ἄνθρωπον ἢ σπῆτι.

Ἀναζητοῦν προφητείας ἀπὸ τὴν πλάτην ψημένου ζώου (αὐτὸ εἶναι μιὰ κληρονομία ἀπὸ τοὺς πρόγονους μας, οἱ ὁποῖοι ἠσχολοῦντο πολὺ εἰς τὴν οἰωνοσκοπίαν).

(Ἐστάλησαν ὑπὸ τοῦ Κώστα Γεράκη, Εὐδοκαστρων)

ΜΙΑ ΑΙΜΟΧΑΡΗΣ ΑΙΡΕΣΙΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΟΥΒΑΝ

Ἡ Βεοτρίκη Τσίτσου, ἓνα ἑπταετὲς κοράσιον τῷ πλουσίῳ Ἀμερικανοῦ ἐμποροῦ κ. Ἐβερτ Τσίτσου, ἐγκατεστημένου εἰς τὴν Ἀβάναν, ὀλίγον ἔλειψε νὰ γίνῃ θύμα τῆς εἰδωλολατρικῆς φυλῆς τῶν «Βούντου», οἱ ὁποῖοι ἐπρόκειτο νὰ τὴν προσφέρουν ὡς θυσίαν εἰς τοὺς θεοὺς των.

Ἡ παιδαγωγὸς τῆς, ἡ ὁποία τὴν συνόδευε πάντοτε εἶχε μεταβῆ εἰς μίαν γειτονικὴν οἰκίαν, ὅπου παρέμεινε συνομιλοῦσα μὲ γνωρίμους τῆς.

Ἐνα κλισιὸν αὐτοκίνητον ἐπροχώρησε τότε ἀργὰ εἰς τὸν δρόμον καὶ ἐστάθμευσε κοντὰ εἰς τὴν Βεοτρίκην. Δύο ἰθαγενεῖς ἐπῆδησαν ἐξω καὶ ἤρπασαν τὴν μικρὰν κόρην, ἡ ὁποία ἤρχισε νὰ παλαίῃ καὶ νὰ φωνάζῃ, ἐνῶ ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν ἐκλείσσε τὸ στόμα τῆς καὶ τὴν ῥίνα τῆς διὰ τῆς χειρὸς του.

Ἀλλ' αἱ πρώται κραυγαὶ τῆς κόρης εἶχον φθάσαι εἰς τὰ ὠτατῆς Ἰσπανίδος παιδαγωγοῦ τῆς, ἡ ὁποία ἐξεληθοῦσα εἰς τὸν δρόμον εἶδε τὴν μικρὰν εἰς χεῖρας τῶν ἰθαγενῶν. Ἦρχισε τότε νὰ καλῇ εἰς βοήθειαν προσελκύσασα τὴν προσοχὴν τῶν γειτόνων.

Βλέποντες τότε ὅτι ἔγειναν ἀντιληπτοί, οἱ δύο ἰθαγενεῖς παρήτησαν τὴν λείαν των καὶ ἐπῆδησαν μέσα εἰς τὸ αὐτοκίνητον των. Πρὶν ὅμως προλάβουν νὰ ἐκκινήσουν, ἐνεφανίσθη εἰς γενναῖος ἀστυφύλαξ, ὁ ὁποῖος μὲ τὴν βοήθειαν τῶν γειτόνων τοὺς συνέλαβεν. Οἱ συγκεντρωθέντες γείτονες μαζὺ μὲ τὰς παιδαγωγούς καὶ τὰς τροφούς ὀλίγον ἔλειψε νὰ λυντσάρουν τοὺς δύο κακοποιούς.

Εἰς τὸν ἀστυνομικὸν σταθμὸν ὅπου ὠδηγήθησαν οἱ συλληφθέντες, ἐξηναγκάσθησαν νὰ ὁμολογήσουν ὅτι εἶχον ἀναλάβει κατὰ διαταγὴν ἐνὸς μάγου «βούντου» νὰ κλέψουν ἓνα ξανθὸ παιδί τὸ ὁποῖον θὰ ἐθυσιάζετο σύμφωνα μὲ τὴν θρησκείαν τῶν «βούντου». Μία ἰθαγενὴς γυνή, ἡ Λουίζα Πέδρα, εἶχεν ἀπευθυνθῇ εἰς τὸν μάγον αὐτόν, ὀνόματι Τρίνο Φερνάντες, διὰ νὰ τὴν θεραπεύσῃ ἀπὸ μίαν νόσον. Ὁ μάγος εἶπεν εἰς τὴν ἀσθενήν ὅτι κατέχετο ἀπὸ τὸν κακὸν δαίμονα, ὁ ὁποῖος προεκάλει τὴν ἀσθένειαν καὶ ὅτι ἡ δύνατο νὰ τὴν θεραπεύσῃ ἂν αὐτὴ ἐπλήρωνε διὰ τὴν ἀπαγωγὴν ἐνὸς ξανθοῦ παιδιοῦ, τὸ ὁποῖον θὰ ἐθυσιάζετο διὰ νὰ ἐξορκισθῇ

τὸ πονηρὸν πνεῦμα.

Ἡ γυνὴ ἐδέχθη νὰ καταβάλῃ τὸ ζητηθέν ποσὸν καὶ οἱ δύο ἰθαγενεῖς ἀνέλαβον νὰ ἐξεύρουν τὸ θῦμα. Προχωροῦντες ἀργὰ διὰ τοῦ αὐσοκινήτου των, εἶδον εἰς τὸν ἐρημικὸν ἐκείνον δρόμον τῆς Ἀβάνας τὴν μικρὰν ξανθὴν Βεοτρίκην μόνην εἰς τὸν δρόμον. Ἐσταμάτησαν τὸ αὐτοκίνητον καὶ ἤρπασαν τὴν μικρὰν, χωρὶς νὰ περιμένουν ἀντίστασιν ἀλλὰ πρὸς μεγάλην ἀπαγοήτευσίν των, ἡ παιδαγωγὸς τῆς μικρᾶς ἔσπευσεν ἐγκαίρως εἰς βοήθειαν. Ἐγκαταλείποντες τὸ θῦμα των ἐπεχείρησαν νὰ σωθοῦν διὰ τῆς φυγῆς, ἀλλὰ τότε εὐρέθησαν ἀντιμέτωποι τῶν συγκεντρωθέντων περιούκων καὶ τοῦ περιστρόφου τοῦ ἀστυφύλακος ἐξαναγκασθέντες νὰ παραδοθοῦν.

Ἡ ἀστυνομία ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀνωτέρω καταθέσεως συνέλαβε τὸν μάγον «βούντου» εἰς μίαν οἰκίαν τῆς ἐπαρχίας Ὀρτίσκο. Καὶ μέσα εἰς τὴν μυστηριώδη αὐτὴν οἰκίαν οἱ ἀστυνομικοὶ εἶδον ἓνα φρικιαστικὸν θέαμα. Ὅλοι εἶχον ἐτοιμασθῇ διὰ τὴν ἀνθρωποθυσίαν, ὁ βωμὸς τὸ ἀκονισμένο μαχαίρι, τὰ σχοινία διὰ τῶν ὁποίων θὰ ἐδένετο τὸ θῦμα.

Εὐρέθησαν ἐπίσης ἐντὸς τῆς οἰκίας ἡ ἀσθενὴς Λουίζα Πέδρα, προσευχομένη εἰς τὸ ἄγαλμα τοῦ Θεοῦ τῆς ζούγκλας, καθὼς καὶ πέντε ἄλλοι ἰθαγενεῖς πιστοὶ τοῦ ἀγρίου Θεοῦ, ἀναμένοντες τὴν προσκόμισιν τοῦ θύματος, τὸ ὁποῖον ὀνομάζουν «ἐρίφιον χωρὶς κέρατα».

Πῶς τώρα αἱ ἀρχαὶ τῆς Κούβας εἶχον καταπολεμήσει συντόμως τὸν «βουντουισμόν», ὁ ὁποῖος εἰς παλαιότεραν ἐποχὴν ἦτο λίαν διαδεδομένος ἐν τῇ νήσῳ. Ἀπὸ ἀρκετῶν ἐτῶν δὲν εἶχε σημειωθῇ κρούσμα ἀνθρωποθυσίας καὶ ἐπιστεῦετο ὅτι ἡ βάρβαρος λατρεία εἶχεν ἐξολοθρευθῇ. Πρὸ τινων ὁμῶς μηνῶν μόλις, ἀνευρέθη τυχαίως ὁ σκελετὸς καὶ τὸ κρανίον τῆς μικρᾶς Ὀφελίας Φίς, ἡ ὁποία εἶχεν ἐξαφανισθῇ μυστηριωδῶς ἀπὸ τὴν οἰκίαν τῆς εἰς τὸ Σαντιάγο.

Ἐκ τῆς ἐξετάσεως τοῦ σκελετοῦ ἀπεδείχθη, ὅτι ἡ μικρὰ εἶχε πέσει θῦμα τῆς ἀγριότητος τῶν «βούντου», οἱ ὁποῖοι συνθηρίζουν νὰ κάμνουν χαρακτηριστικὰ χα-

ραγμάς ἐπὶ τῶν κρανίων των θυμάτων των.

Ἡ ἀστυνομία ἐνέτεινε τότε τὰς προσπάθειάς τῆς διὰ τὴν ἀνακάλυψιν τῶν δολοφόνων, ἀλλ' αἱ προσπάθειαι τῆς θὰ ἀπέβαινον ἀκαρποὶ ἂν δὲν ἐλάβανε χώραν ἡ τυχαία σύλληψις τῶν δύο ἰθαγενῶν.

Ἐκ τῶν διεξαχθεισῶν ἀνακρίσεων διεπιστώθη πράγματι ὅτι ὁ μάγος Φερνάντες ἦτο ὁ φονεὺς τῆς ἀτυχούς Ὀφελίας, τῆς ὁποίας τὸ φόρεμα εὐρέθη εἰς τὴν μυστηριώδη οἰκίαν τῶν Βούντου.

Αἱ ἀποκαλύψεις αὗται προεκάλεσαν κατάπληξιν εἰς τοὺς ἐν Κούβᾳ ἐγκατεστημένους Ἀμερικανούς, ἀπειλεῖται δὲ ὅτι θὰ προσφύγουν οὗτοι εἰς βίαια μέτρα ἐναντίον ὅλων τῶν ἰθαγενῶν ἀδιακρίτως ἐπαναφέροντες ἐν ἰσχύϊ τὸν νόμον τοῦ Λύντε.

Ἀνάλογα κρούσματα «βουντουισμού» σημειοῦνται ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν καὶ εἰς τὴν Αἰτήν, ὅπου οἱ ἰθαγενεῖς κατὰ μέγα μέρος εἶναι οἱ ὁπαδοὶ τῆς αἰμοχαροῦς αὐτῆς αἰρέσεως.

ΜΙΚΡΑ ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ

Εὐλινος τσοπάνης φυλάττει μαῦρα καὶ ἄσπρα πρόβατα. Τί εἶναι;

Ἐνα πραγματάκι τὴν ἡμέραν κοιμάται σὲ μιὰ ὀπὴ καὶ τὴν νύκτα εἰς δύο. Τί εἶναι;

Χωρὶς νὰ σὲ κόπτω σὲ κάμνω διπλοῦν. Τί εἶναι;

Τρεῖς ἄνθρωποι ἐπέρασαν ἓνα ποταμόν, ὁ πρῶτος μπῆκε μέσα καὶ ἐπέρασεν, ὁ δεῦτερος εἶδε τὸν ποταμόν καὶ τὸν ἤκουσε καὶ χωρὶς νὰ βραχῇ ἐπέρασεν εἰς τὴν ἀντιπέραν ὄχθην, ὁ τρίτος οὔτε τὸ εἶδεν οὔτε τὸ ἤκουσεν καὶ ὅμως ἐπέρασε καὶ αὐτός. Πῶς ἐπέρασαν;

ΑΣΤΕΙΑ

Ἡ μεσιτεία

—Γιατρέ, ἔμαθον πῶς δίδετε μεσιτικά σ' ὅποιον σὰς φέρει ἀσθενή.

—Ναί, καὶ ποῦ εἶνε ὁ ἀσθενής;

—Εἶμαι ἐγὼ ὁ ἴδιος.

Πόσον ἀργὰ φεύγ' ὁ καιρὸς ὅταν περνᾷ μὲ λύπες.

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΒΟΡΕΙΟΥ ΠΟΛΟΥ

ΤΙ ΛΕΓΕΙ Ο ΔΙΑΣΗΜΟΣ ΕΞΕΥΡΕΝΗΤΗΣ ΒΙΛΓΙΑΜΟΥΡ ΣΤΕΦΑΝΣΟΝ

Οι Έσκιμωοι, γράφει ο εξερευνητής του Πόλου Στέφανσον, πιστεύουν, ότι όταν θνείρευονται, ταξιδεύουν τα μάτια των. Όταν ο Έσκιμωος εξυπνήση και ένθυμη, ότι έπεσκέφθη μακρυνούς λαούς και τόπους, πιστεύει, ότι τα μάτια του έπηγαν και είδον πραγματικώς τους λαούς αυτούς καθ' ήν ώραν έκοιμάτο.

Φυσικά, με τον τρόπον αυτόν ή ιδέα την οποίαν θά σχηματίσουν διά τον ύπόλοιπον κόσμον οι απομονωμένοι αυτοί κάτοικοι του Βορρά δεν θά έχη μεγάλην σχέσιν με την πραγματικότητα.

Αλλά ως μη τους κατηγορούμεν πολύ. Κάτι παρόμοιον παθαίνουμεν και ήμεεις, όταν φανταζόμεθα την ζώην εκείνων εις τας άρктиκας χώρας.

Η λαϊκή αντίληψις είναι ότι πρόκειται περί εκτάσεως αιωνίων πάγων με μερικὰς άθλίαις καλύβας εις τὰς οποίας διατίνονται οι θλιβεροί Έσκιμωοι. Το κοινόν άρέσκεται να ακούη περί του «Σιωπηλού Βορρά», περί της «έρημίας των αιωνίων πάγων». και άλλα παρόμοια, τα όποια οι συγγραφείς προσφέρουν εις αυτό.

Αλλά τα πράγματα δεν συμβαίνουν έτσι και οι εύφάνταστοι συγγραφείς δεν έχουν πάντοτε αγαθὰς σχέσεις με την αλήθειαν.

Και πρώτον ως όμιλήσωμεν περί του τρομερού ψύχους των περιφερειών εκείνων. Θά ήμπορούσα να είπω τὰ πλέον άπίστευτα πράγματα επί του σημείου αυτού και να γίνω πιστευτός, έπειδή το κοινόν έχει ήδη προσχηματισμένην ιδέαν περί του φοβερού ψύχους της άρктиκής ζώνης. Και όμως, πολλοί όλίγοι γνωρίζουν ότι ο έπισκέπτης των Πολικών πάγων ή ήμπορεί να κοιμηθῇ επάνω εις τους πάγους αυτούς με ένα έλαφρόν σκέπασμα και να εξυπνήση το πρωί άκμαιότατος ώσάν να είχε κοιμηθῇ εις το κρεβάτι του.

Κίνδυνος να παγώση υπάρχει μόνον όταν, όπως φαντάζονται συνήθως οι συγγραφείς, ο ήρως ο όποιος παραπλανάται εις την πολικὴν ζώνην θελήση να εξακολουθήσῃ την πορείαν του μέσα εις την θύελλαν.

Αλλ' ως αναφέρω και μερικὸς εξηκριβωμένους αριθμούς. Έν διαστήματι είκοσιν έτών, ή ταπεινότερα θερμοκρασία την οποίαν έσημείωσε το Καναδικόν Άστεροσκοπεῖον της Χέρσελ Αίλαντ εις τὰς άκτὰς της Άρктиκῆς θαλάσσης ήτο 54 βαθμούς υπό τὸ μηδέν.

Διακόσια χιλιόμετρα νοτιώτερον εις τὸ Φόρτ Μάρφeson, έπeseν εις τους 68 βαθμούς. Έκατοντάδεις τινὰς χιλιόμετρων άκόμη νοτιώτερον εις τὸ Ντουζον Σίτυ έπeseν εις τους 65.

Βλέπετε, λοιπόν, ότι ο παγωμένος Βορράς είναι κατά δέκα περίπου βαθμούς θερμότερος από τὰς ιδιὰς μας μη παγωμένας χώρας.

Η συνήθης έτησία πτώσις χιόνος εις τὰς βορείους περιφερείας των Ένωμένων Πολιτειών είναι δεκάκις άνωτέρα της σημειωμένης πτώσεως εις την παγομένην νήσον Έλεσμέρ, εις τὰς βορείους άκτὰς της Αλάσκας. Και όχι μόνον τοῦτο, αλλ' εις την βόρειον Αλάσκαν δεν υπάρχει αιωνίως χιόν.

Έκ των άνωτέρω φαίνεται, ότι ή γενικὴς κρατούσα γνώμη περί του φοβερού ψύχους του βορείου πόλου είναι μάλλον υπερβολική. Αιώνια χιόνες υπάρχουν και εις την τροπικὴν άκόμη ζώνην, επί των ύψηλῶν όρέων άφ' έτέρου δέ εις τὸν Βορράν δεν ήμποροῦν να υπάρξουν αιωνία χιόνες, εκτός εάν τὸ μέρος είναι σχετικῶς ύψηλόν.

Μία ἄλλη ιδέα, ή όποία επικρατεῖ περί των παγομένων εκτάσεων του αιωνίου χειμῶνος, είναι ότι ή ζωή εκεί θά είναι φρικωδὴς μονότονος. Πολὺς λόγος γίνεται περί της «παγωμένης έρήμου» εις την οποίαν τίποτε δεν ήμπορεῖ να ζήσῃ.

Και όμως. Τὰ κουνούπια της άρктиκῆς ζώνης τσιμποῦν άκριβῶς όπως τσιμποῦν και τὰ κουνούπια των χωρῶν μας. Ένθυμοῦμαι ένα καλοκαίρι τὸν άρктиκὸν κύκλον, όπου τὸ θερμότερον δείκνυνεν 39 βαθμούς υπό σιάν. Μὰς περικύκλωναν νέφη έντόμων. Τὸ έδαφος ήτο σκεπασμένον από άνθισμένα φυτά. Ανεύρομεν πλέον των 700 ειδῶν, έξ ὧν πολλὰ είναι συνήθη και εις τὰς ευκρατους ζώνας.

Πιστεύεται ότι αἱ άρктиοι και αἱ

φῶκαι είναι να μόνα ζῶα της Παγωμένης ζώνης. Και όμως προσθέσατε τὰς ταρανδούς και τὸς λύκους, τὰς αλώπεκας, τὰς ελάφους, τὰς γλαύκας, τὸς γλάρους τὸς πιγκουίνους...

Και έπειτα όμιλοῦν άκόμη περί του «Σιωπηλοῦ Βορρά». Αἱ άγέλαι των ζῶων αὐτῶν και τὰ σμήνη των πτηνῶν με τὰς κραυγὰς των, κάμνουν δαιμονιώδη θόρυβον, ο όποιος ήμπορεῖ να εξυπνήση και κωφούς άκόμη.

Κατὰ τὸν χειμῶνα υπάρχουν οι άδιάκοποι μηκυθμοὶ των συγκρουομένων παγοβούνων, τὰ όποια όλισθαίνουν επί της παγωμένης έπιφανείας και μεταβάλλουν σχήματα με τὴν ταχύτητα τῶν και τὰ νέφη.

Εάν ποτε αποφασίσετε να έπισκεφθῇτε τὰς άρктиκὰς χώρας μη λησμονήτε ότι τὸς περισσότερους κινδύνους δεν θά τὸς εύρετε εκεί, αλλὰ θά τὸς έχετε φέρει μάλλον από την πατρίδα σας...

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ

Δύο σηκώνουν, ένας φορτώνει, ένένα ξεφορτώνουν, δύο κερνοῦν και ένας πίνει.

Τὸ σκεπάζεις κάθεται τὸ ξεσκεπάζεις φεύγει.

Εἶναι βαρὺ σὰ σίδηρο εἶναι γλυκὸ σὰ μέλι οὔτε στο χέρι πιάνεται οὔτε στη τσέπη μπαίνει.

Δύο μητέρες να μοιράσουν 3 αὐτὰ μαζί με τὰ παιδιὰ των, ὥστε να πάρουν από ένα.—Πῶς θά μοιρασθῶν;

Τότε όπου δεν είχαν σου έδιδον, τώρα όπου έχω δεν σου δίδω. Έάν και πάλιν δεν θά έχω θά σου δίδω.

Έκ λευκῆς πῆτρας γεννᾶται, με ρούχα άχειροποίητα και εις τὸν θάνατόν του βαπτίζεται.

Ποιὰ νοικοκυρὰ μπορεῖ χωρίς πλάστην και χωρίς ταψί να φτιάσῃ πῆττα;

Τὸ μουλάρι φορτωμένο χωρεῖ στην πόρτα ή οὐρὰ τουδεν χωρεῖ.

Έστάλησαν υπό τοῦ κ. Χ. Τριανταφύλλου

ΑΙ ΝΟΡΒΗΓΙΔΕΣ ΑΙ ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΓΚΟΥΤΝΤΟ ΣΤΑΚΙΝΗ

Όπως εις την Νότιον Ευρώπην διεπιστώσαμεν ένα αφάνταστον παράδοξον, έ: δηλαδή ο άνδρας κατώρθωσε να γίνῃ άνωτερος της γυναίκης, την οποίαν ο ίδιος έπλασε, την έφερε δηλαδή εις τὸ έπίπεδόν του, έτσι και στην Βόρειον Ευρώπην, θά διεπιστώσωμεν, ένα αντίθετον μέν. αλλ' έξ ίσου αφάνταστον παράδοξον.

Εἰς την Σκανδιναυαν ο άνδρας πλησιάζει ήμέρα με την ήμέραν με την υπέροχον πρωταθλήτριαν της «γυναικωσύνης», την οποίαν είχε την σοφίαν ν' άφίσῃ ν' άνθίσῃ εις τὸ πρευρόν του.

Οὕτω, καθημερινῶς τελειοποιεῖται και ή σύντροφός του τὸν ένθαρρύνει άντί να τὸν έμποδίσῃ εις την πρόοδόν του και έτσι και οι δύο μαζί προχωροῦν εις την έδδν της εὐζωίας.

Αν και αἱ Νορβηγίδες κλλιεργοῦν τὸ γυνὸν με τὴν άφέλειαν εκείνων, οι όποιοι, αφού έσπουδασαν την ζώην, ξαναγυρίζουν στη φύσι, φέρνοντας και τὰ αποτελέσματα των φυλετικῶν των παρατηρήσεων, ή καλλονῶν των εἶνε μάλλον άμφισθητήσιμος. Μποροῦμε, μάλιστα να

ρίττες και κουραστικὰς έρωτήσεις. Η βάρβαρος συνήθεια της καθημερινῆς άνακρίσεως: πὸς ήσουν; με ποιὸν ήσουν; τί ὦρα βγήκες; τί ὦρα έπέστρεψες; δεν ὤφελετ σε τίποτε. Η ή γυναίκα πὸς αγαπάτε κύριοι εἶνε άφροσιωμένη, πιστή, τρυφερά και άφροσιωμένη και τότε ή ζήλεια δεν έχει κανένα λόγον να ύφίσταται, ή εἶνε άπιστος, ψεύτρα και υποκρίτρια και σ' αὐτὴ την περίπτωσι δεν αξίζει την άγάπην μας και έπομένως τὴ ζήλεια μας. Οι ίδιοι κανόνες ισχύουν και για τὸς άνδρας...

Ο μόνον σκηνή δια της οποίας μιὰ γυναίκα μπορεῖ να επανακτήσῃ τὸν «άπιστον» δεν εἶνε μιὰ σκηνή ζηλοτυπίας, εἶνε μιὰ σκηνή άγάπης και τρυφερότητας.

Κ.

Μισὸς πόντος, μεταβάλλει ένα ὠρατο κορίτσι εις ένα τέρας άξιον έμπορικῆς εκμεταλλεύσεως, και τὸ γεγονὸς τοῦτο, φαίνεται αρκετὰ λογικόν εις μιάν χώραν εις την οποίαν τὸ μέσον άνάστημα εἶνε 1.80 μέτρον και αἱ υπόλοιποι διαστάσεις εἶνε ανάλογαι.

Όταν τὸς παρτηροῦμε από κάτω, οι γίγαντες αὐτοὶ τοῦ βορρά μοιάζουν σάν κυρίαρχοι της Ευρωπαϊκῆς γῆς, νομίζουμε πὸς εἶμαστε παιδιὰ, πὸς κυττάζουν τὸς γονεῖς των. Η δέ σοβαρότης των, τὸ βάθος των γαλανῶν ματιῶν τους πὸς δεν έχουν ανταύγεις και λάμψιν, τὰ σοβαρὰ κινήματά τους όχι παρόμοια πὸς τὰ άγγλικά, αλλὰ χαρακτηριστικὰ των ατόμων πὸς συνηθίζουν να απομονοῦνται συχνὰ και να σκέπτονται την ψυχὴν των, ή εκφραστικὴ σιωπή των, ή τὸς διαφορετικὴ της σλαυτικῆς βουδαμίας και ένδεικτικὴ μιὰς συνειδήσεως πάντοτε άγρυπνοῦσης και συλλογισμένης, ή μελαγχολικὴ σάσις των, τὸς φυσικὴ σὲ δσοὺς άναγκάζονται επί πολλοὺς μῆνας κατ' έτος να διακόψουν κάθε ανθρώπινον έμπόριον και να μέινουν φυλακισμένοι μέσα στο σπίτι των, πὸς μοιάζει σάν ένα ναυάγιο χαμένο σ' έναν ὠκεανὸ χιονιστοῦ και πάγων, ή φαινομενικὴ ψυχρότης των αισθησέων των πὸς εἶναι συνηθισμένες σὲ θερμοκρασία 40 βαθμῶν υπό τὸ μηδέν, όλα αὐτὰ δίδουν σ' εκείνον ο όποιος συνδέεται με μιάν Νορβηγίδα μιάν στενοχώριαν κάθε άλλο παρὰ ευχάριστη και κατάλληλη για την περίστασιν.

Παρ' όλα ταῦτα εἶτε την συνοδύσητε εις έναν περίπατον μέσα στο δάσος, ένῶ αὐτὴ περπατῶντας πλάι σας, θά μένῃ κλεισμένη μέσα στην γαλήνη της, εἶτε καθίσετε κοντὰ της μπροστὰ στο πελώριο τζάκι τοῦ φιλόξενου και ὠραίου σπιτιοῦ της και μιλήσετε μαζί της, ή πρώτη έντύπωση θά εξαφανισθῇ

και μπροστὰ στα εκθαμβα μάτια σας θά ανοιχθῇ ή ψυχὴ της ή τὸς σκοτεινὴ και τὸς μυστηριώδης. Θά έχει ξαναβρεῖ την άπλοτητα μέσα σὲ μιὰ παραβολὴ ψεύτικη από τότε πὸς υπάρχει, από τριάντα αἰώνων δηλαδή.

Όταν δὲ ξαπλωμένος στην άκρη μιὰς άμμουδιᾶς, στο δάθος ενός καταπράσινου και σιωπηλοῦ γιόδρ, παρατηρήσετε τὸς άνδρας και τίς γυναῖκες πὸς μιλοῦν, καπνίζουν, πίνουν τσάι, περιποιοῦνται τὰ παιδιὰ τους, κάνουν γυμναστική, ψαρεύουν, κολυμποῦν και όλα αὐτὰ με τὸ άπλο κουστοῦμι πὸς τὸς χάρισεν ο Θεός, θά νοιώσετε άσφαλῶς τὸ αἶσθημα τοῦ χάσματος πὸς χωρίζει την τεμπέλικη υποκρισίαν μ' αὐτὴν τους την γαλήνην.

Όλα αὐτὰ τὰ γεγονότα σὰς κάνουν να χάσετε ιδέες και να οδύσετε πόθους. Πρέπει να πούμε ότι οὔτε ή ίδιουγκρασία, οὔτε ο χαρακτήρ των Νορβηγίδων, μποροῦν να διεγείρουν τὰς αισθήσεις μας, και ότι οι τρόποι των δίνουν στο πὸς καπριτσιόζικο φλέρτ ένα ὕφος τοσο σοβαρόν, ὥστε στα μάτια της μεσημβρινῆς μας έλαφρότητος πέρνει την θρησκευτικὴ σημασία μιὰς ιερᾶς τελετῆς.

Φαντάζομαι ότι ο πλέον εκλεκτικὸς σαγηνευτὴς και ο πλέον ασυλόγιτος Δὸν Ζουάν, δεν θά σκεφθῶν ποτὲ να μιλήσουν σὲ μιάν άγνωστον Νορβηγίδα.

Παρομοίᾳ μέθοδος άλλως τε δεν θά φέρῃ κανένα αποτέλεσμα με τίς πραγματικὰς γεμάτες πάθος γυναῖκες αὐτὲς, πὸς δίδονται μόνον όταν τὸς άρέσῃ χωρίς μυστήρια και με μιάν καταπληκτικὴν ευκολίαν.

Επειδὴ έχουν χρέος να προφυλάξουν την ψυχὴν τους, βάζουν στο έργον τους αὐτὸ δλην την δύναμιν με την οποίαν οι άλλες γυναῖκες ύπερασπίζουν τὸ σῶμα των.

(Συνέχεια εις τὸ επόμενον)

Η ΓΟΥΝΑ ΤΗΣ ΑΛΕΠΟΥΣ

Τὸ μάτι της εἶχε μείνει ἀπάνω σὲ κείνο τὸ γουναρικό ποὺ ἦταν ἀλεπού μετ' ἄσημένια τρίχα. Ἦταν τοποθετημένο ξεχωριστὰ ἀπάνω σ' ἓνα παχὺ μαῦρο βελούδο-πράγμα ποὺ ἐσέγκωνε τὴν καρδιά κάθε γυναίκας.

Ἡ νέα ἦταν τόση ἀφηρημένη μ' αὐτό, ὥστε οὔτε καταλάβαινε τὸν ἀέρα ποὺ φνοοῦσε κάτω στὴν ὁδὸν τῶν ἐμπορικῶν καταστημάτων. Εἶχε ξεχάσει τὸ τσουχτερό κρύο ποὺ ἔκανε τὸν κόσμο νὰ περπατῇ βιαστικά, τουρτουρίζοντας. Κάθε βράδυ νὰ ἴδια. Ἐπήγγαινε ἀλλόγουρα ἀπὸ τὸν δρόμον της γιὰ νὰ περάσῃ νὰ ἰδῇ μέσα σ' ἑκείνη τὴν μεγάλη βιτρίνα τὸ πλούσιο γουναρικό.

Σ' αὐτὴ τὴν ἀσημότριχη προβιά τῆς ἀλεπούς εἶχε ἰδανικοποιηθῇ μέσα στὸ μυαλό τῆς Μὰτζ Γκάρον ὅλη ἡ ἰδέα τῆς ζωῆς, ὁ πλούτος, ἡ πολυτέλεια καὶ ἡ χλιδή.

Ὅχι καθαυτὸ γιὰ τὸ γουναρικό, ἀλλὰ γιὰ ὅλα, τὰ ὁποῖα ἀναπόφευκτα τὸ παρακολουθοῦν. Ἡ γυναίκα, ἡ ὁποία θὰ ἀποκοτόσε μιὰ μέρα αὐτὴν τὴν ἀλεπού, ἐσήμαινε ὅτι δὲν θὰ εἶχε πλέον στερήσεις, ὅτι δὲν θὰ εἶχε πλέον πίκρες εἰς τὴν ζωὴν της. Θὰ κατοικοῦσε σὲ μέγαρο μεγαλοπρεπές, μετ' ἄλλους ὑπηρετῶν. Οὐ ἦταν ντυμένη στὰ μετὰξὺ ἀπὸ μέσα, μεταξὺ κάλτσες, παπούτσια παραγγελία καὶ γουναρικά τῶν καλλιτέρων καταστημάτων. Τέτοια φαντασμαγορία ἡ προβιά τῆς ἀλεπούς μετ' ἄσημένια ἰδανικὰ ἐφῆγε στὰ μάτια τοῦ ἀπλούστατα ντυμένου κοριτσιοῦ μετ' ἄσημένια ἀχόρταγα μάτια.

Δὲν εἶδε τὴν πολυτελὴ λιμουζίνα ποὺ ἔφθασε στὴ γωνία καὶ σταμάτησε, σάμπως ὁ ἰδιοκτήτης της νὰ ἤξευρε πῶς θὰ τὴν συναντοῦσε σὲ κείνο ἀκριβῶς τὸ μέρος.

Οὔτε ἀντελήφθη μάλιστα τὴν παρουσία τοῦ ἀνθρώπου ὡς ὅτου τῆς ἐμίλησε μετ' ἡσυχίαν, στρωτὴ του φωνὴ καὶ τὴν ἄγγισε εἰς τὸν ἀγκῶνα.

Ἐκείνη ἔχαμογέλασε βλέποντάς τον μέσα στὰ μάτια καὶ ἀπόρησε πῶς εἶχε κατορθώσει νὰ τὴν βρῇ μέσα σὲ τόσο κόσμο στὸ Λονδίνον.

— Ὅπου καὶ νὰ ἦσασθε θὰ σὰς εὑρίσκω, μετ' ἡσυχίας, εἶπε ἡσυχά, τί κάνειτε ἐδῶ;

— Λιγόνωμα μετ' ἡσυχίας, ὡς μολόγησε. Αὐτὸ τὸ γουναρικό τῆς ἀλεπούς, δὲν εἶνε ἐξάισιο;

Ἐκείνος ἐγέλασε μετ' ἡσυχίας.

— Θέλεις νὰ πάμε μέσα νὰ τὸ πάρωμε, Μὰτζ;

Τὸ πρόσωπό της ἐρυθρίασε καὶ δάγκασε τὰ χεῖλιά της.

— Τὰ ξανάπαμε αὐτά, Χάλ. Σοῦ εἶπα πῶς δὲν μπορῶ νὰ δεχθῶ τέτοιο δῶρο ἀπὸ σένα.

Ἀνεσήκωσε τοὺς ὤμους.

— Τί σχέσιν ἔχει μ' αὐτὸ τὸ ὅτι εἶμαι παντρεμένος;

— Τὸ καταλαβαίνουμε καὶ σὺ κι' ἐγώ, Χάλ. Σέρεις πῶς δὲν μπορῶ νὰ δεχθῶ τέτοιο δῶρο.

— Κουτὸ κορίτσι. Ἄς εἶνε πᾶμε τοῦλάχιστον νὰ φάμε μαζί. Ἡ δὲν μπορεῖς κι' αὐτό;

Ἐδέχθη μετ' ἡσυχίας, ὅτι Χάλ δὲν θέλησε ποτε νὰ τὴν γελᾷ. Ἦτο μυθωδῶς πλούσιος καὶ δεμένος μετ' ἡσυχίας. Τῆς τὰ εἶπε ἐπὶ αὐτὰ ἀπὸ τὴν πρώτη φορὰ ποὺ συννητήθησαν! Νὰ ἐδέχτο τὸ ἀσημότριχο γουναρικό...ναί! καὶ οἱ δύο τοὺς ἤξευραν τί σημασίαν θὰ εἶχε.

Καὶ ἀργὰ τὴν νύχτα ἐκείνη, ὅταν τὴν ἄφνευε στὴ φτωχικὰ πανσιόν, ποὺ ἔμενε μετ' ἡσυχίας, ξαπλώθη μετ' ἡσυχίας τὰ μάτια μέσα στὸ σκοτάδι.

Κάπου, σὲ μιὰ ἄκρια τοῦ Ἀτλαντικοῦ, ἦταν ὁ Τζῶν, ὁ μεγαλόσωμος, ἀθελῆς τῶν παιδιῶν, ὁ καλόκαρδος Τζῶν, ποὺ εἶχε παλληκαρία ἐγκαταλείψει μιὰ πενιχρὰ ὑπαλληλικὴ θέσι γιὰ νὰ βρῇ τὴν τύχη του στὰ μέρη ποὺ ἡ δύσι τοῦ ἡλίου εἶνε πιὸ χρυσή. Ἀπὸ πολλὴν καιρὸν εἶχε μὰθη γιὰ τὸν Τζῶν. Τρεῖς χρόνια τώρα εἶχαν περάσει ἀφ' ὅτου ἔφυγε. Στὴν ἀρχὴ τὰ γράμματά του ἦσαν γεμάτα ἀγάπη καὶ ἐλπίδες γιὰ τοὺς δύο τοὺς.

Τὰ πράγματα δὲν πῆγαιναν καλὰ στὴν ἀρχὴ καὶ δὲν ἤθελε νὰ θησιάσῃ τὸν ἑαυτὸ του μετ' ἡσυχίας ποὺ δὲν τοῦ ἔπρεπε. Καμμιά μέρα, τῆς ἔγραφε, θὰ ἔφθανε τὴν ἐπιτυχία καὶ τότε θὰ γύριζε νὰ τὴν ζητήσῃ.

Τρεῖς χρόνια εἶνε πολλά, πολλὰ—προπάντων γιὰ ἓνα εὐμορφο κορίτσι μοναχὸ μέσα στὸ Λονδίνον. Κορίτσι ποὺ ποθεῖ τὰ πλούτη καὶ τὴν πολυτέλεια, ποὺ διψᾷ ἀγάπην καὶ συντροφιά. Ὁ Τζῶν φαινόταν τόσο πολὺ ἀπομακρυσμένος—σὺν ἀνάμνησις. Συμνηστικὴ ὅμως, γλυκιὰ ἀνάμνησις. Μόνον ἂν ἔγραφε συχνότερα, ἢ ἂν ἐγύριζε πίσω, ὁμολογῶν πῶς δὲν μπόρεσε νὰ κάμῃ τίποτε. Τότε θὰ μπόρουσαν νὰ ζήσουν μαζί σ' ἓνα

φτωχικὸ σπιτάκι.

Τὰ γράμματά του ἔγιναν ὀλιγώτερον τρυφερά καὶ περισσότερο μιλοῦσε εἰς αὐτὰ γιὰ τὴν δουλειά του. Ἐγραφε γιὰ τὰ πετρέλαια τοῦ Μεξικοῦ καὶ γιὰ κάποια σχετικὴ ἐπιχείρησι. Ὑστερὰ ἐχάθηκε καὶ τώρα ἀπὸ ἐξ καὶ πλέον μηνῶν εἰς μάτην ἐπερίμενε νὰ τῆς ἔλθῃ γράμμα.

Ἐκείνος ἐπολεμοῦσε γενναῖα κατὰ τῶν στερήσεων καὶ εἶχε προχωρήσῃ στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ Μεξικοῦ. Βάσανα, κίνδυνοι καὶ στερήσεις ἀνεκδιήγητοι. Ὑστερὰ ἀρρώστειες, ἀκολούθως μακρὰ περίοδοι ἐλπίδος, πίκρας, κατὰ τὸ διάστημα τῶν ὁποίων ἀνέβαλλε ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέρας νὰ τῆς γράψῃ.

Ἐπειτα ὁ ἥλιος ἔλαμψε καὶ ἐφάνη ὅτι ἐπλησίαζε νὰ ἰκανοποιηθῶν αἱ φιλοδοξίαι του. Καὶ πάλι ἀνέβαλε νὰ γράψῃ. Αὐτὴ τὴ φορὰ διότι δὲν ἤθελε νὰ φανερώσῃ τὴν ἐλπίδα του πρὶν γίνουν πραγματικότητες, διὰ νὰ μὴν τὴν πικρᾶν κατόπιν, ἂν τυχὸν δὲν ἐπληθύνουν. Καμμιά φορὰ ἔγραφε δὴ σὲ τρεῖς ψυχρὰς καὶ γιὰ ἀδιάφορα πράγματα. Ἀπλῶς τῆς ἔλεγε πῶς ἦταν καλὰ καὶ πῶς ἐδοῦλεν σιληρά.

Οὔτε λέξι γιὰ τὸ μέλλον των, οὔτε γραμμὴ γιὰ τὴν ἀγάπην ποὺ ἔμεγαλανε περισσότερο ἀπὸ πρὶν, τίποτα ποὺ νὰ τὴν ἐμψυχώσῃ ἐναντίον τῆς μοναξιάς καὶ τῆς στενοχωρίας τῆς καρδιάς καὶ τῆς ἀπογοητεύσεως.

Καὶ τέλος—μετ' ἡσυχίας ταχύτητα τῆς ἰδιοφυΐας—τὰ καλὰ ἤλθαν. Σὺν νὰ ἐπρόκειτο νὰ ἀποζημιωθῇ διὰ τὰ χρόνια ποὺ ἐκακοπέρασε, ὅταν ἡ εὐδαιμονία του ἔμενε πίσω, τὰ πλούτη συνέρρευσαν τόσο ἀφθονά ὥστε ἐσυλλογίζετο τί θὰ νὰ ἔκανε, ἂν ἐξακολουθοῦσαν ἐκεῖ νὰ ἐρχόνται. Δὲν τῆς ἔγραψε ὅμως τότε τὴν ἀλήθεια, προτιμήσας, ἀπὸ συγχωρημένην ὑπερηφάνειαν, νὰ κρατήσῃ μυστικὴ τὴν μεγάλην του ἐπιτυχία ὡς ὅτου τῆς τὰ εἶπῃ ὁ ἴδιος προφορικῶς.

Μῆνες πέρασαν ὡς ὅτου ὁργανώσῃ τις νέες του ἐπιχειρήσεις κατὰ τρεῖς ὥστε νὰ μπόρῃ νὰ ἀπουσιάσῃ ὁ ἴδιος.

Τὸ γρηγορότερον τότε καὶ μετ' ἡσυχίας ἐγύρισε στὴν Ἀγγλία. Δὲν διεφύγη τὴν ἐπιστροφὴν του. Ἦτο ἀρκετὰ νέος ὥστε νὰ μὴ μπόρῃ νὰ περιορίσῃ τὴν ἐπιθυμίαν του νὰ τῆς κάμῃ μιὰ μεγάλη ἐκπληξί, ποὺ τῆς ἐπιφύλασσε. Τὴν ἐποθοῦσε καὶ τὴν ἐλάτρευε.

Ἐπῆγε στὴν πανσιόν ποὺ ἔμενε καὶ ἔμαθε μετ' ἡσυχίας πῶς δὲν ἐ-

Η ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΣ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΑΘΑΝΑΣΟΥΛΗ

[«Ἰνωρίζω τοὺς ἀνθρώπους καὶ σὰς λέγω, ὅτι ὁ Ἰησοῦς δὲν ἦτο ἀνθρώπος. Πᾶν τὸ ἐν αὐτῷ μετ' ἐκπλήττει. Ἡ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ οἰασδήποτε ἄλλης ὑπάρξεως ἐν τῷ κόσμῳ συμπαράβολή εἶναι ἀδύνατος. Αὐτὸς ἀληθῶς εἶνε ὁλως ἰδιαιτέρα ὑπαρξις καθ' ἑαυτόν»].

ΜΕΓΑΣ ΝΑΠΟΛΕΩΝ

Ἡ ἐμφάνισις τοῦ Ἰησοῦ ἐπὶ τῆς Γῆς, σημειώνει σταθμὸν ὅστις ἐχώρισε τὴν ἀνθρωπότητα εἰς δύο κόσμους, τῇ ἑδωκε νέαν κατεύθυνσιν καὶ ἐπηρέασε τὴν πορείαν τῆς ἕσσης οὐδὲν ἄλλο. Ἡ Παλαιστίνη κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς γενιῆσεως Τουῆτο ρωμαϊκῇ ἀποικίᾳ. Τὴν θρησκείαν κατεῖχον οἱ Φαρισαῖοι, τῶν ὁποίων χαρακτηριστικὸν γνώρισμα ἦτο ἡ ὑποκριτικὴ εὐσεβεία. Δημοσίως οἱ Φαρισαῖοι ἐδείκνυν μεγάλην θρησκευτικὴν ἀντιεισπραξίαν, ἀλλὰ πραγματικῶς ἐνδιέφερον τὸν μόνον διὰ τὴν περιφρούρησιν τῆς προνομιοῦχου θέσεως των ἐκμεταλλευόμενοι τοὺς ἀδυνάτους καὶ συνεργαζόμενοι μετὰ τῶν Ρωμαίων εἰς τὴν καταδυνάστευσιν τοῦ πτωχοῦ λαοῦ. Ὁ λαὸς ὑπεφύων ἀνέμενε τὴν ἀπελευθέρωσιν του καὶ σωτηρίαν τοῦ ἀπὸ ἓνα ἀ-

πσταλμένον παρὰ τοῦ Θεοῦ Μεσσίαν, προφητευόμενον ἀπὸ διαφόρους Προφῆτας εἰς τὴν Βίβλον. Ἀνέμενε δὲ ἐν εἰδὸς λαμπροῦ Βασιλέως, ὅστις θὰ ἐνίκη δλους τοὺς ἐχθροὺς τοῦ Ἰσραὴλ καὶ θὰ τῷ ἐδίδε τὴν πρώτην του ἐπὶ Δαυὶδ καὶ Σολομῶντος αἰγλήν καὶ δόξαν.

Ὅταν μετὰ τὸ προκαταρκτικὸν κήρυγμα τοῦ Ἰωάννου τοῦ προδρόμου, ἐνεφανίσθη ὁ Ἰησοῦς ὡς ὁ ἀναμενόμενος Μεσσίας. οἱ Ἰουδαῖοι ἐλυσπύστησαν, καὶ ἐκείνοι οἱ ὁποῖοι τὴν ἐπίστευσαν, ἐνόμιζον μετὰ τὸ τέλος ὅτι θὰ ἀνεκήρυσσεν ἑαυτὸν Βασιλέα τοῦ Ἰσραὴλ, καὶ μόνον ὅταν ἐπέσθην ὅτι ἀνεστῆθη, κυρίως δὲ κατὰ τὴν συνάθροισιν τῆς Πεντηκοστῆς, ἐνόησαν καλῶς ὅτι ἡ ἀναμενόμενη Βασιλεία θὰ ἦτο πνευματικὴ ὅχι γῆινος.

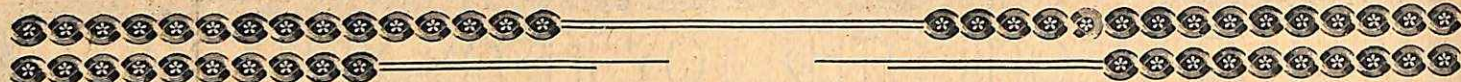
Εἶναι γνωστὰ εἰς ὅλους ἀπὸ τὴν Καινὴν Διαθήκην τὰ γεγονότα τῆς ζωῆς τοῦ Χριστοῦ. Βαπτισθεὶς ἐν τῷ Ἰορδάνῃ ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου παρουσιάσθη εἰς τὸν ναὸν ἐν Σάββατον καὶ ἐκήρυξεν ἑαυτὸν ὡς Μεσσίαν, ἀνοίξας τὴν Βίβλον καὶ ἀναγνώσας τὴν προφητείαν τοῦ Ἡσαΐου: «Πνεῦμα Κυρίου εἰναι ἐπ' ἐμέ. Διὰ τοῦτο μετ' ἐχρίσε. Μετ' ἀπέστειλε διὰ νὰ εὐαγγελίζωμαι πρὸς τοὺς πτωχοὺς, διὰ νὰ λατρεύσω τοὺς συντετριμμένους τὴν καρδίαν, νὰ κηρύξω πρὸς τοὺς αἰχμαλώτους ἀνάβλεψιν, νὰ ἀποστείλω τοὺς συντεθλασμένους ἐν ἐλευθερίᾳ, διὰ νὰ κηρύξω εὐπρόσδεκτον Κυρίου ἐν αὐτοῖς». Συνέλεξε δώδεκα ὁπαδοὺς ἀπὸ τὰς κατωτέρως τάξεις καὶ περιερχόμενος τὴν Παλαιστίνην ἐκήρυσσε τὸν Θεὸν τῆς ἀγάπης, τῆς πίστεως, τῆς ἐλπίδος ἐκτελών σὺν νάμα διαφόρους ἰάσεις καὶ ἄλλα θαύματα προκαλὼν τὸν ἐνθουσιασμὸν τῶν πτωχῶν τάξεων καὶ τὸν φόβον καὶ μὴνιν τῶν Φαρισαίων. Μετὰ τριετὴ περιπλάνησιν, κατὰ τὴν ὁποίαν πολλάκις ὁ υἱὸς τοῦ Ἀνθρώπου δὲν εἶχε ποῦ τὴν κεφαλὴν κλίνει, ὡς ὁ ἴδιος ἔλεγεν, οἱ Φαρισαῖοι κατῴρθον διὰ τῆς προδοσίας τοῦ Ἰούδα νὰ τὸν θανατώσων ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ, ὡς ληστὴν μεταξὺ ληστῶν, ἐπιθυμοῦντες ν' ἀπαλλαγῶν ἐνός ἀτόμου, τὸ ὁποῖον τόσον εἶχε κλονίσῃ τὸ κῆρος των. Τέλος μετὰ τριήμερον θάνατον ἀνε-

στήθη κατὰ τὴν μαρτυρίαν τῶν Ἀποστόλων.

Ἐν σημείον λίαν σκοτεινὸν εἶνε τὸ ποῦ διήνυσεν ὁ Ἰησοῦς τὴν ζωὴν του μετὰ τοῦ δωδεκάτου ἔτους του, ὅτε ἀναφέρεται ὡς ἐπισκεφθεὶς μετὰ τῆς μητρὸς του καὶ τοῦ Ἰωσήφ τὰ Ἱερσόλυμα, καὶ τοῦ τριανκοστοῦ, ὅτε ἤρχισε τὴν δημοσίαν διδασκαλίαν. Πολλοὶ ὑποθέσκει ἐλέχθησαν ἡ μία πλέον ἀπίθανος τῆς ἄλλης ὡς π. χ. ὅτι ἐταξείδευεν εἰς Ἰνδίας καὶ Θιβέτ καὶ ἐμυθήθη ἀπὸ τοὺς ἱερεῖς τοῦ Βούδα ἢ ἐπανήλθεν εἰς τὴν Αἴγυπτον, ὅπου ἔλαβε τὰ φῶτα τῶν αἰγυπτιακῶν μυστηρίων. Ἀπὸ αὐτὰ δὲν εἶνε τίποτε βέβαιον, οὐδεμία ἀπόδειξις ὑπάρχει ταξείδου τινὸς, τὸ πιθανώτερον δὲ εἶνε ὅτι ἔμεινεν εἰς Ναζαρέτ μετερχόμενος τὴν ξυλουργικὴν, μελετῶν τὰς γραφὰς καὶ παρασκευαζόμενος διὰ τὴν ἀποστολὴν του. Ἀπὸ τὰς συχνὰς μνείας ἀρχαίων κειμένων τῆς γραφῆς, ἐμφαίνεται ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἐγνώριζε τὴν ἀρχαίαν Ἑβραϊκὴν. Ἀπὸ δὲ τὴν ὑποδοχὴν, ἣν ἔκαμε εἰς τοὺς Ἑλληνας προσκυνητὰς κατὰ τὴν περιγραφὴν τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου ὅποτε ἀνεφώνησεν ἱζὼν τοὺς Ἑλληνας: «Ἦλθεν ἡ ὥρα διὰ νὰ δοξασθῇ ὁ υἱὸς τοῦ Ἀνθρώπου», δυνάμεθα νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι ἐγνώριζε τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν καὶ τὴν ἑκτασιν τοῦ ἑλληνικοῦ πνεύματος. Εἰς τὸν λαὸν ὅμως ὡμίλει πάντοτε τὴν ἀπλήν τοπικὴν διάλεκτον.

Ἡ προσωπικότης τοῦ Ἰησοῦ παρουσιάζεται ὡς κάτι τὸ τελείως ἐξαιρετικόν. Μία ἀφθαστος γλυκύτης καὶ ἀγαθότης ἠκτινοβολοῦ ἀπὸ αὐτοῦ, ὁ δὲ λόγος του ὡς βάλλασμον εἰσέρχεται εἰς τὰς καρδίας. Ἡ ἐντύπωσις τὴν ὁποίαν ἐδίδεν ἦτο: γλυκὺς καὶ δυνατός. Διέχευε περὶ αὐτὸν τὸ θάρος καὶ τὴν ἐλπίδα, παρηγόρει τοὺς δυστυχεῖς καὶ λυπημένους. Ὁ λόγος του καὶ ἡ ἐπαφή του μετ' ἡσυχίας πᾶν πᾶν ἐνέπνεον ἥρκειν διὰ νὰ θεραπεύωνται πολλοὶ ἀσθενεῖς. Αἱ ἀπηυθεμένοι καρδία ἀνεζωογονοῦντο.

Ἡ εἰρήνη τῆς καρδιάς του καὶ ἡ ἀγάπη του ἐξεχούοντο ὡς γλυκὺ φῶς γύρω του. «Ἐλθετε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι καὶ ἐγὼ θέλω νὰ σὰς ἀνα-

παύση. Ἄρατε τὸν ζυγὸν μου ἐφ' ὑμῶν, διότι ὁ ζυγός μου εἶνε καλὸς καὶ τὸ φορτίον μου ἐλαφρὸν, καὶ θέλετε εὐρεῖ ἀνάπαυσιν ἐν ταῖς ψυχαῖς ὑμῶν. «Αἰτεῖτε καὶ θέλει σὰς δοθῇ κρούετε καὶ θέλει σὰς ἀνοιχθῇ». Καὶ ἐν ρεύμα αἰσιοδοξίας καὶ ἐλπίδος ἐξεχύνετο μὲ τὴν διάδασιν τοῦ Ἰησοῦ εἰς τὰς πονεμένας καρδίας τοῦ δυστυχισμένου κόσμου.

Ὁ Χριστὸς μετεχειρίζετο πάντοτε μίαν γλῶσσαν ἀπλὴν καὶ ποιητικὴν, ἡγάπα πολὺ τὴν φύσιν, καὶ τὸν περισσότερον καιρὸν τοῦ διήρχετο πλησίον τῶν λιμνῶν εἰς τοὺς ἀγρούς ἢ εἰς τὰ βουνά. Ὡνόμαζεν ἐκυτὸν ἐν τῇ ρύμῃ τοῦ λόγου του πότε υἱὸν τοῦ Θεοῦ καὶ πότε υἱὸν τοῦ Ἀνθρώπου, παρουσιάζετο δὲ εἰς τοὺς Ἰουδαίους ὡς συνεχιστὴς καὶ διορθωτὴς τοῦ νόμου τοῦ Μωϋσέως. Τὸ «ἐρῆθαι μὲν ἀντὶ ὀφθαλμοῦ καὶ δόδοντα ἀντὶ δόδοντας ἀντικατέστησε μὲ τὸ ἀγάπα τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτὸν». Ἐκεῖνο πού χαρακτηρίζει κυρίως τὸν Ἰησοῦν εἶνε ἡ διάπυρος ἀγάπη του πρὸς τὴν δυστυχισμένην καὶ πάσχουσαν ἀνθρωπότητα. Ὅλοι τοῦ αἱ δμῖλαι δὲν εἶνε εἰμὴ μία διαρκὲς παραίνεσις ἀμοιβαίας ἀγάπης καὶ ἀδελφότητος. Ἡ δμῖλεια του ἐπὶ τοῦ ὁρους εἶνε τὸ μᾶλλον ἀξιοθαύμαστον κοινωνικὸν κήρυγμα καὶ λυποῦμαι διότι δὲν δύναμαι—χάριν συντομίας—να ἐπεκταθῶ ἐπ' αὐτῆς. Εἰς τὸν λαὸν ὠμλεῖ ἀπλὰ καὶ πολυλάκις διὰ παραβολῶν καὶ ἀλληγοριῶν, ὅλοι δὲ οἱ ἀκροαταὶ του ἔμενον καταγοητευμένοι, ἐκτὸς τῶν φθονερῶν Φαρισαίων. Ἦνοιγεν εἰς τὴν σκέψιν των νέους δρίζοντας εὐτυχίας καὶ ἐλπίδος, κατόπιν τοὺς ἐπέτρεπε νὰ ἀπευθύνουν ἐρωτήσεις, εἰς τὰς ὁποίας ἀπήντα μὲ τὴν ἀφθαστον καλωσύνην του. Εἰς τοὺς ἀποστόλους, τοὺς ὁποίους προώριζεν ὅπως μεταδώσουν τὴν διδασκαλίαν του εἰς ὅλον τὸν κόσμον, ἔκαμνε μακρὰς ἰδιαιτέρας διδασκαλίας πλήρης εὐγενεοῦς πάθους καὶ ἀγάπης, τὰς ὁποίας μᾶς διεφύλαξεν ἐν μέρει ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης.

Ὁ Χριστὸς ἡγάπα ἰδιαιτέρως πᾶν ὅτι ταπεινὸν, μικρὸν, ἀδύνατον, ἀσθενές. Συναναστρέφετο μετὰ τῶν ταπεινῶν, ἡνέχετο εἰς τὸ περιβάλλον του γυναῖκας ὡς τὴν Μαγδαληνὴν, ἡγάπα τὰ παιδία, ἐθεράπευε τοὺς ἀσθενεῖς τὸ σῶμα ἢ τὴν ψυχὴν ἀνόμη καὶ τὴν ἡμέραν τοῦ

Σαββάτου, πράγματα πού ἐσκανδάλιζον ὑπερβολικὰ τοὺς ἀριστοκράτας καὶ ὑποκριτικούς Φαρισαίους. Συχνὰ ὁ Χριστὸς ἐπιτίθεται ἐναντίον τῶν ἐγωϊστῶν πλουσίων, καὶ πολυλάκις εὐρίσκων διαρκῶς ἐνώπιόν του τὸ τεῖχος τῆς κακίας τῶν ἀνθρώπων, ἀδήμονεῖ νὰ κατακτήσῃ τὸν κόσμον διὰ τῆς καλωσύνης καὶ προλέγει ὅτι θὰ ἐπέλθουν πολλὰ καταστροφὰ διὰ τὰς μετανοήσας οἱ ἄνθρωποι. Ἀγγέλλει ὅμως τὴν ἐγκαθίδρυσιν εἰς ἐν ἀπώτερον μέλλον τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ, παρήγγειλε δὲ νὰ προσευχώμεθα: «Ἐλθέτω ἡ Βασιλεία σου ὡς ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς Γῆς».

Οἱ «μεμνημένοι» γνωρίζουν—λέγω δὲ γνωρίζουν καὶ ὅχι πιστεύουν—ὅτι ἡ κατάστασις ἐκείνη, ἣν ὁ Χριστὸς ὀνομάζει «Βασιλεία τοῦ Θεοῦ» θὰ πραγματοποιηθῇ. Ἀλλ' ἡ ψυχικὴ ἐξέλιξις τῆς ἀνθρωπότητος εἶνε βραδυτάτη. Ἐκατὸν αἰῶνων καὶ πλέον ζωῇ τῆς ἀνθρωπότητος εἶνε κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον γνωστὴ εἰς τὴν ἐπιστήμην! Εἴκοσι δὲ αἰῶνες παρήλθον ἀπ' οὗτου ὁ Διδάσκαλος τῆς Ἀγάπης ἐθυσίασεν ἑαυτὸν ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ! Εἰς τὸν παρατηρητὴν εἶναι φανερόν ὅτι αἱ πρόδοι τῆς ἀνθρωπότητος εἶναι μὴδαμναί. Ἀρκεῖ νὰ σκεφθῶμεν τοὺς ὀργιστικὸς πολέμους τοῦ Μεσαίωνα κατὰ τοὺς ὁποίους δεκάδες ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων ἀλληλεσφάγησαν ἐν ὀνόματι τοῦ Χριστοῦ, τοῦ κήρυκος τῆς Ἀγάπης καὶ ἀρκεῖ ἐπίσης νὰ σκεφθῶμεν τὰς φρικαλεότητας τοῦ εὐρωπαϊκοῦ πολέμου, διὰ τὰς διαπιστώσωμεν τὴν χαμηλὴν ψυχικὴν κατάστασιν τοῦ δῆθεν πεπολιτισμένου ἀνθρώπου τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος. Ὁ σαρκισμὸς, τὸ ὠμὸν συμφέρον, τὸ χρημα, ἡ δίκαια εἰς τὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν χαμηλοτέρων παθῶν, ἡ ματαιοδοξία μὲ τὰς πολλαπλὰς ἐκδηλώσεις τῆς, ἰδοὺ τί βλέπει κανεὶς εἰς τὸ μέγιστον μέρος. Πολιτισμὸς δὲν εἶναι αἱ μηχανικαὶ ἐφευρέσεις, ὡς φαίνεται ὅτι νομίζουν πολλοί, ἀλλ' ἡ ψυχικὴ ἐξευγένισις.

Ἡ ἀνθρωπότης ὡς σύνολον εἰς τὸ παρὸν σημεῖον μόλις ἀρχίζει νὰ ἐξυπνᾷ. Ἀλλ' ἐνώπιον τοῦ Νόμου τῆς ἐξελιξεως οἱ αἰῶνες καὶ αἱ χιλιοετηρίδες δὲν εἶναι παρὰ δευτερό-

λεπτα. Καὶ ὁ δρόμος εἶναι μακρὸς, πολὺ μακρὸς, καὶ εἶναι σκοτεινὸς καὶ ἀσαφής διὰ τὴν ἀτελὴ ἐντέλησιν μας Μακρὰν ὁμῶς εἰς τὸ βάθος φάρος ἐλπίδος ὑφύεται τὸ Ὑπερλαμπρὸν Φῶς τοῦ Χριστοῦ, γέφυρα ἐπιστροφῆς πρὸς τὸ Πνεῦμα καὶ δεικνύει τὸ τέρμα πρὸς τὸ ὁποῖον εἶνε ἡ ἀγαπημένη ἐκοῦσα ἀκουσα νὰ βαδίσῃ ἡ ἀνθρωπότης. Οἱ «μεμνημένοι» εἰς τὴν ὁδὸν αὐτὴν, εἶναι ἡ πρωτοπορεία, εἶναι οἱ πρόσκοποι οἱ διανοίγοντες τὴν ὁδὸν καὶ διευκολύνοντες αὐτὴν εἰς τοὺς ἄλλους. Καὶ ὅταν μετὰ πολλὰς ταιπρωρίας ἡ ἀνθρωπότης φθάσῃ—μετὰ πόσας ἀρά γε χιλιάδας ἔτη;—τότε μόνον θὰ ἔχη πραγματοποιηθῇ ἡ «Βασιλεία τοῦ Θεοῦ». Καὶ τότε μόνον σύμπασα ἡ ἀνθρωπότης χωρὶς οὐδεμίαν παραφωσίαν θὰ δύνανται νὰ ψάλλῃ ἀκαταπαύστως τὸν ὕμνον ὅστις ἠκούσθη κατὰ τὴν δέησιν τοῦ Σωτῆρος: «Δόξα ἐν Ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνῃ ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία»....

ΑΘΑΝ. ΑΘΑΝΑΣΟΥΛΗΣ

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΧΙΟΥΜΟΡ

Ὁ Ρότ συναντᾷ τὸν φίλον του Λεβύ.

—Εἶμαι κατεστραμμένος τοῦ λέει. Χάθηκα. Ἐχρεωκόπησα.

—Μὴν ἀπελπίζεσαι, φίλε μου, τὸν παρηγορεῖ ὁ Λεβύ. Αὐτὸ συνέβη καὶ σ' ἄλλους. Καὶ σὲ τί ποσὸ ἀνέρχεται ἡ χρεωκοπία σου;

—Τριακόσιες χιλιάδες φράγκα.

—Χμ!... Ποσὸ τρογγυλὸν...

—Καὶ τὸ φοβερότερον προσθέτει ὁ Ρότ εἶνε ὅτι μέσα σ' αὐτὸ τὸ ποσὸν εἶνε καὶ δυὸ χιλιάδες φράγκα πραγματικῶς δικὰ μου!

Εἰς τὸ Δικαστήριον

Πρόεδρος.—Πόσον ἐτῶν εἰσθε κυρία;

Ἡ μάρτυς.—Εἴκοσι ἑξ.

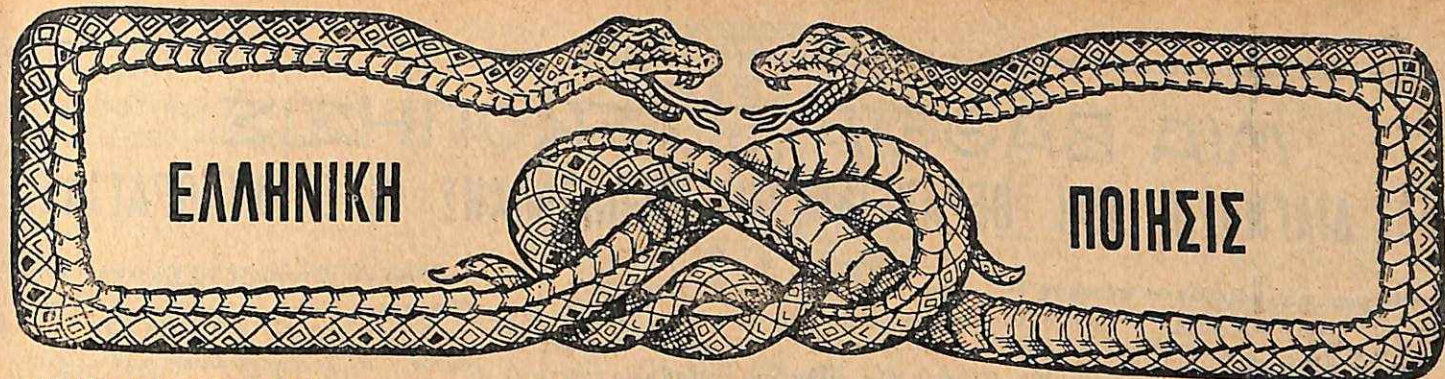
—Καλά. Νὰ ἔλθῃ ὁ υἱὸς τῆς κυρίας (ὁ ἄλλος μάρτυς προσέρχεται). Πόσον ἐτῶν εἰσθε

Ὁ μάρτυς.—Ἐξ μῆνας μεγαλήερως ἀπὸ τὴν μητέρα μου.

Εἰς τὸ μεσιτικὸν γραφεῖον

Κυρία.—Θέλω μὴ ὑπηρέτρια, ἀλλὰ νὰ εἶνε δουλεύτρια, τιμὰ καὶ καθαρή.

Ὑπάλληλος.—Ἄν θέλετε, ὅλα αὐτὰ κυρία πρέπει νὰ πάρετε τρεῖς ὑπηρέτριες.

ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

Εἰς ἑνὰ χελιδόνι

Ὅποταν τ' ἀνθοστόλουστο ἔρχεται καὶ ἀνθίζει ἡ τριανταφυλλιά
τὴν ἔμορφή μου τὴν φωλῆ
χτίζεις χελιδονάκι μου εἰς τὰ δικά
[μας μέρη.

Μ' ἀπὸ τοῦ δένδρου τὸ κλαδί ὅταν
[μαδᾷ τὸ φύλλο
στοῦ φθινοπώρου τὴν ὁρμὴ
μᾶς φεύγεις τότε στὴ στιγμὴ
γιὰ τὴν παλῆα τὴν Μέμφιδα καὶ τὸν
[ἀρχαῖο Νεῖλο.

Εἰς τὴ δική μου τὴν καρδίαν ὁ Ἔρως
[τὴ φωλῆά του
μὲ τέχνην ἔχτισεν ἐκεῖ
καὶ μέρα νύχτα κατοικεῖ
μὲ πόθους καὶ μὲ ὄνειρα—τ' ἀμέτρητα
[τα πουλιὰ του.

Τόσες ἐλπίδες φτερωτὲς καὶ πόθους
[δὲν ἀντέχω
ποὺ ἡ φωνὴ των ἀντρεῖ
μὲ τὴν καρδίαν μου τὴ φτώχῃ
μερόνυχτα χωρὶς σκοπὸ φορτίον νὰ
[τὸ ἔχω.

ΝΕΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΣΠΟΝΔΗ

Ψυχές, ψυχούλες ἄρρωστες, ποὺ ἐ-
[προδωκεν ἡ φύση
κι' ἀρνήθηκεν ἡ Μοῖρα τὴν χαρὰ,
τὴ νύχτα τοῦτη ὁ πόνος μου γιὰ σὰς
[ἄς γίνῃ βρύση
νὰ σὰς παρηγορήσῃ
νὰ βρῇ παρηγοριά.

Ζητιάνοι, ποὺ ἐπαγώσατε στὴ μαρμα-
[ρένια σκάλα.
στῆς Προσοδικίας τὴ θύρα τὴν κλειστή
σκλάβοι ποὺ στερηθήκατε τῆς μάνας
[σας τὸ γάλα
γιὰ σὰς στάλα μὲ στάλα
τὸ δάκρυ μου ἄς χυθῇ.

Ματάκια, ποὺ ἐστραγγίσατε μερόνυχτα
ἀγρυπνώντας
σ' ἕνα βιβλίον γερόμενο σκοτεινόν,
κάποιον Νυμφίον προσμένοντας καὶ τὴ
[σιγῇ ρωτώντας
τοῦ κάκου λαχταρώντας
κάποιον γλυκὸ ἔρχομό.

Χελιδνία, ποὺ ἐστεγνωσάτε θλιμμέ-
[να, πικραμένα
δίχως ποτὲ ἕνα χᾶδι, ἕνα φίλι,
τὸ σπαραγμὸ σας τὸ κρυφὸ νοιώθῃ ἡ
[καρδιά μου ἐμένα
πῶς γευτῇ τὰ ξένα
καὶ τὸ πικρὸ ψωμί.

Ψυχές, ψυχούλες ἄμοιρες, ποὺ τ' αἴ-
[ριο τί θὰ φέρῃ,
τὸ σήμερον σὰς τῶπε καὶ τὸ χτές,
ὁ πόνος μου κι' ὁ πόνος σας ἀπόψε
[ἄς γίνουν ταῖρι
σ' ἕνα πικρὸ νυχτέρι
ψυχούλες ὄρφανές.

ΝΕΩΤΕΡΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΚΩΝΣΤΑΜΠΟΥΝΑΣ

Ὁ κύριος Κωνσταμπουνᾶς πρὸ δεκα-
[πέντα χρόνων
στὰ ξένα ἐργαζόμενος μ' ἐλπίδα νὰ
[πλουτίσῃ,
ἦλθε κ' ἐκεῖνος κατ' αὐτὰς στὴν γῆν
[τῶν Παρθενῶνων
ἀπὸ χολέραν φοβηθεὶς τὰ κῶλα μὴν
[ἀφήσῃ.
Καὶ μόλις τὴν ἀγαπητὴν ἀντίκρουσεν
[πατρίδα,
ὀλίγου δεῖν ἐκ τῆς χαρᾶς τοῦ ἔστρι-
[βεν ἡ βίβλα.

Στὴν κάρθασιν ἐκόντεψε νὰ πάθῃ ἄ-
[πὸ πείνα,
γιατὶ ἐκεῖ ἐπόπτευν ὁ Χρῆστος ὁ
[Ἀράρης,
καὶ τέλος πάντων γλύτωσε ἀπὸ τὴν
[καρμαντίνα,
καὶ εἰς τὸ Ἄστν ἐφθασε μετὰ θεο-
[μῆς ἀγάπης.
Μὰ μόλις ἐκ τοῦ Πειραιῶς εἰς τὰς
[Ἀθήνας φθάνει
κι' εὐθὺς τὸ πορτοφόλι του μὲ χίλια
[φράγκα χάνει.
Ἐπίστευσε πὼς τόχασε ὁ ἀγαθὸς
[πολίτης,
ἀλλ' ὅμως εἶναι π.θαῖον, χωρὶς καν
[νὰ τὸ νοιώσῃ,
πὼς κάποιος τ' Ἀστυνομικοῦ δελτίου
[λ.ω.π. λύτης
ἠθέλησε τοῦ ξένου μας τὸ βάρος νὰ
[σηκώσῃ.

Ἐν τούτοις ὁ Κωνσταμπουνᾶς δὲν
[εἶπε λέξιν μίαν,
ἀφοῦ εὐτύχησε νὰ δῇ καὶ τὴν Ἀ-
[καδημίαν.

Τὴν ἄλλη μέρα τὴν ὁδὸν κυτᾶζων
[τοῦ Σταδίου
καὶ μετὰ συγκινήσεως θανυμάζων τὴν
[Ἑλλάδα,
ἀπὸ πλατὺ παράθυρο ἐνὸς κομποῦ
[κουρείου
μίαν ξεστὴν κατὰμουτρα ἐδέχθη σα-
[πουνάδα.
Ἄλλ' ὁ κουρεὺς ἐζήτησε συγγνώμην
[καὶ ὁ ξένος
εδέχθη τὴν συγγνώμην του κατευχα-
[ριστημένος.

Κι' ἐνῶ παντοῦ μὲ θαυμασμόν ὅτε
[ἔπαυε νὰ βλέπῃ,
δυὸ τοῦ καπνοῦ ὑπάλληλοι τὸν στα-
[ματοῦν στὸν δρόμον,
καὶ νὰ τὸν ψάχνουν ἀρχίσαν στὴ κα-
[θεμίᾳ του τσέπῃ,
νὰ ἐφαρμόσουν θέλοντες τὸν Κάπα
[Βῆμα νόμον.
Καὶ ἐπειδὴ ἀπάνω του δὲν εὕρισκαν
[τσιγάρον
εἰς τμῆμα ἀστυνομικὸν τὸν πῆγαν ἄ-
[ρον ἄρον.

Ἀπαλλαγὴς μετὰ πολλὰ ἐκ τῶν ὑπα-
[στυνόμων
ἐγύριζε στὸ σπίτι του μὲ τέσσερα τὰ
[μάτια,
ὅταν σπαθᾶτοξέφισπος στῆς Ἀθηνᾶς

τὸν δρόμον
ὀλίγου δεῖν τὸν ἔκαμνε μὲ τᾶλογο
κομμάτια.
Ὁ ξένος ὀπισθοχωρεῖ μετὰ κραυγῶν
καὶ τρέμου
κι' ἐσώθη μόλις κρημνισθεὶς ἐντὸς
τῆς ὑπονόμου.

Τὴν ἄλλη μέρα πῆγαινε νὰ κοιμηθῇ
τὸ βράδυ
κι' ἐνῶ ἐπροφυλάσσετο ἀπὸ τὸ κάθε
σκύλο
δυὸ τρεῖς ποὺ κάποιον πρόσμεναν νὰ
δείρουν στὸ σκοτάδι
τοῦ εἰχτηκαν καὶ τ' ἄλλαξαν τὴν πί-
[στι του στὸ ξέλο.
Ἄλλ' ὅταν πιά ἐνοιώσανε τὸ φοβερόν
τῶν λάθους,
εὐθὺς συνελυπήθησαν τὸν ξένον κα-
[τὰ βάθος.

Χίλιες τοῦ ἐζήτησαν συγγνώμης, ἀλλ'
ὁ ξένος
δὲν ἔτρεφε γιὰ τίποτα εἰς τὴν ψυχὴν
του πάθος,
καὶ πάλιν ἐχαιρέτησε κατενθουσια-
[σμένος
διότι τὸν ἐξύλισαν τὴν νύκτα κατὰ
[λάθος.
Πλὴν μ' ὅλην τὴν ἀνέλπιστον ὑπόδο-
[χὴν ἐκείνην
τὰ πάντα ἀπεθαύμαζε μ' ἀνέκφρα-
[στην γαλήνην.

Ἄλλ' ὅταν τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν ὁ-
[πλου σφαῖρα
μὲ συριγμὸν ἀπαίσιον ἐπέρασε κον-
[τά του
καὶ τὸ ψηλὸ τοῦ τρύπησε καπέλο
[πέρα πέρα,
ὅλα μαζὺ θυμήθηκε τὰ εὐτυχήματά του
κι' ἀπῆλθεν εἰς τὴν ξένην γῆν τὸ ἴ-
[διον ἐσπέρας,
χωρὶς πιά εἰς τὸ ὄνομα νὰ τρέμῃ
τῆς χολέρας.
«ΣΟΥΡΗΣ»

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Ὅποιοι δὲν ἔλαβε πληγὴν γελα-
στοὺς πληγωμένους. Σαίξπηρ

Μὲ τῆς ψευτιάς τὸ δόλωμα ψα-
ρεύεις τὴν ἀλήθειαν. Σαίξπηρ

Κάμνε καλὸ στοὺς φίλους σου
νὰ σ' ἀγαποῦν περίσσια. Κάμε καλὸ
καὶ στοὺς ἐχθρούς γιὰ νὰ τοὺς
κάμης φίλους. Κλεόβουλος

Μετρία λύπη πολλὴν ἀγάπην
μαρτυρεῖ μεγάλον νοῦν. Σαίξπηρ

Ἡ εὐγένεια φθάνει μακρὰν καὶ
ὁμῶς στοιχίζει τίποτε. Σμάρλς

Λίαν προσεχῶς τὸ «ΕΓΕΡΤΗΡΙΟΝ» θὰ ἐμφανισθῇ μὲ ριζικὰς ἀνα-
καινίσεις, μὲ νέον αἷμα, νέαν ζωὴν, νέαν μορφήν. Ἀναμείνατε.

ΜΙΑ ΒΑΘΕΙΑ ΕΠΙΣΚΟΠΗΣΙΣ ΠΡΟΣ ΔΙΑΓΝΩΣΙΝ ΚΑΙ ΘΕΡΑΠΕΙΑΝ ΤΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΣ ΜΑΣ ΔΥΣΠΡΑΓΙΑΣ

Ἡ χώρα μας εὐρίσκεται σήμερον ὑπὸ τὴν πίεσιν διπλοῦρου νόσου, ἡθικῆς ἐξ ἑνός, οἰκονομικῆς ἐξ ἑτέρου. Κάθε δὲ νόσου, ὡς γνωστόν, διὰ νὰ γίνῃ ἀποτελεσματικὴ θεραπεία, χρειάζεται πρῶτα πρῶτα νὰ γίνῃ ὀρθὴ διάγνωσις αὐτῆς. Καὶ τὴν διάγνωσιν αὐτὴν ὡς καὶ τὰ μέσα τῆς θεραπείας ἐπεμελήθη νὰ μᾶς δώσῃ ἕνας εἰδικὸς περὶ τὰ οἰκονομολογικά, ὁ Διοικητὴς τῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος κ. Ἑμμ. Τσουδερός, μὲ ὅσα βαθυστοχάστα ἀνέπτυξεν εἰς τὴν Συνέλευσιν τῶν Μετόχων τῆς Τραπεζῆς καὶ ἄλλων κορυφαίων Τραπεζικῶν καὶ Οἰκονομολογικῶν παραγόντων συνελθόντων εἰς τὸ κατάστημα τῆς Τραπεζῆς τὴν 19ην π. Ἀπριλίου. Ὁ κ. Τσουδερός ἀνέπτυξεν διεξοδικῶτα τὸ μέγαλον ὅσον καὶ δύσκολον θέμα τῆς οἰκονομικῆς μας καταστάσεως. Ἀνυπόμυστα ποὺ δὲν μπορούμε νὰ μεταφέρωμεν ὅλον, τὸν τόσον διαφωτιστικόν, λόγον του, διότι θὰ κατελάμβανε πολλὰς σελίδας τοῦ «Ἑρετηρίου» θὰ μεταφέρωμεν μόνον τὸν μικρὸν ἐπίλογόν του καὶ ὁ ἀναγνώστης θὰ κρίνῃ «ἐξ ὄψεως τὸν Δέοντα». Ὁ κ. Τσουδερός διὰ τῆς τόσον ἐμπεριστατωμένης ὁμιλίας του, «ἐπίκασε τὸν ταῦρον ἀπὸ τὰ κέρατα». «Θέτει τὸν δάκτυλον ἐπὶ τῶν τύπων τῶν ἡλῶν». Ἐμβαδύνων ἀνευρίσκει τὰ αἷτια τῆς οἰκονομικῆς δυσπραγίας καὶ προτείνει τὰ κατάλληλα πρὸς τὰς περιστάσεις μέτρα τῆς δυνατῆς θεραπείας αὐτῆς, χωρὶς ν' ἀφίνη τίποτε τὸ κενόν.

Νὰ μὴ φυγαδεύωμεν τὸ χρέμα μας, ἀλλὰ νὰ τ' ἀφίωμεν στὸν τόπον μας. Νὰ μὴ τὸ τοποθετοῦμε σὲ ξένες Τράπεζες ἐφ' ὅσον ἔχομεν Ἑλληνικὰς Τράπεζας τῆς περιουτικῆς τῆς Ἐκδοτικῆς καὶ τῆς Ἑθνικῆς. Νὰ μὴ τὸ ἀποσύρωμεν ἀπὸ τὴν ἐνεργὸν δράσιν του, ἀφίνοντες το νεκρὸν καὶ ἀχρησιμοποίητον. Νὰ μὴ τὸ ἐξοδεύωμεν ἀγοράζοντες ξένα προϊόντα οἰασθῇποτε φύσεως ἐφ' ὅσον ἔχομεν ἰδικὰ μας, ἔστω καὶ κατώτερα. Εἶναι ἔλλειψις ὅχι μόνον στοιχειῶδους φιλοπατρίας, ἀλλὰ καὶ ἀμβλυωπία ἀσύγνωστος πρὸς τὸ στοιχειώδες συμφέρον μας νὰ βγάζωμεν δι' οἰανδήποτε αἰτίαν μὴ ἀπολύτως ἐπείγουσαν καὶ ἀνγκυαίαν, τὸ χρέμα μας ἔξω ἀπὸ τὸν τόπον μας τὴν στιγμήν ποὺ οὗτος ἔχει ἀνάγκην αὐτοῦ, πάσχει τόσον πολὺ ἀπὸ ἑλλειψιν χρήματος. «Ὅταν διηγῇ ἡ αὐλή σου, ἔξω νερὸ μὴ χύνης», λέγει ἡ σοφὴ παροιμία τοῦ Ἰλαοῦ. Καὶ ἐνῶ ἡ αὐλή μας σήμερον, δηλαδὴ ὁ τόπος μας δι-

ψᾶ ἀπὸ νερό, δηλαδὴ ἀπὸ χρέμα, ἡμεῖς νὰ τὸ χύνωμεν ἔξω, δὲν εἶναι ἀνάγκη τοῦτο, ὅχι μόνον ἀφιλοπατρίας μας, ἀλλὰ καὶ ἀναισθησίας μας. Ἀλλὰ διὰ νὰ ἀντιπαλαίσωμεν ἀποτελεσματικώτερα πρὸς τὴν οἰκονομικὴν καταιγίδα, ἡ ὁποία ἐκύκλωσε ὅλον τὸν κόσμον μὴδὲ τῆς πλουσιωτάτης Ἀμερικῆς ἐξαιρουμένης, ὀφειλομέν νὰ ἐντείνωμεν τὴν προσπάθειάν μας εἰς ἐργασίαν καὶ παραγωγὴν ἐξ ἑνὸς καὶ ἐξ ἑτέρου νὰ περιορίσωμεν τὰ ἐξοδα μας εἰς τὸ κατώτερον αὐτῶν ὄριον, ἔως οὔτου περάσει ἡ θύελλα. Οἰκονομία μεγάλη, ἐργασία ἐντατική, προτίμησις τῶν ἑλληνικῶν προϊόντων διὰ νὰ μὴ φυγαδεύεται τὸ χρέμα μας, ἀγάπη καὶ ὑποστήριξις φανατικὴ ὑπὲρ τῆς δραχμῆς μας.

Αὐτὴ ἐπάνω κάτω ἦτο ἐν συντόμῳ ἡ κατὰ βάθος οὐσία τῶν ὑποδείξεων τοῦ κ. Τσουδεροῦ, ὑποδείξεων ἄλλοι μὲν μᾶλλον κεκαλυμμένων ὥς ἐκ τῆς ἐπισήμου ιδιότητος του, καὶ ἄλλοι πυκνότερον κατ' ἐννοιαν κατ' ὅσον ἀπευθύνετο πρὸς ἀγροατήριον ἀνεπτυγμένον καὶ ἐξ εἰδικῶν περὶ τὰ οἰκονομολογικά ζητήματα, συνεπῶς μὴ ἔχον ἀνάγκην ἀπὸ τοῦς πλατυσμοῦς τῆς ἐννοίας ποὺ κάμνομεν ἡμεῖς ἀνωτέρω, ἔχοντες ὑπ' ὄψιν μας τὴν ἀπὸ οἰκονομολογικῆς ἀπόψεως ἀτελὴ μόρφωσιν τῶν ἀναγνώστων μας.

Ἰδοὺ τώρα ἐν συνόψει καὶ ὁ βαθυστόχαστος ἐπίλογος τοῦ κ. Τσουδεροῦ :

Ο ΕΠΙΛΟΓΟΣ ΤΟΥ κ. ΤΣΟΥΔΕΡΟΥ

...Ἐν τῷ μεταξὺ ἐκάστη χώρα, καὶ ἰδίᾳ ἡ ἡμετέρα μικρὰ πατρίς, ἔχει καθήκον ἐν τῷ μέσῳ τῆς κρίσεως νὰ πράξῃ, ὅτι εἶναι δυνατόν, ἵνα μὴ δημιουργήσῃ κατάστασιν, ἡ ὁποία νὰ καταστήσῃ τὴν ἐκ τῆς κρίσεως ἀσθένειαν ἀθεράπευτον.

Τὸ δημόσιον ὁρῶς ἀκολουθεῖ τὴν πολιτικὴν τῆς διὰ πάσης θυσίας συγκρατήσεως τοῦ ἰσοζυγίου τοῦ προϋπολογισμοῦ καὶ τὸν περιορισμὸν τῶν ἐξόδων. Ἀλλ' ἡ προσπάθεια μόνον τοῦ κράτους δὲν εἶναι ἐπαρκὴς πρὸς παρασκευὴν τῆς χώρας, ὅπως ἀντίσῃ εἰς τὴν κρίσιν καὶ ἐξέλθῃ ταύτης μὲ τὸν μικρότερον δυνατὸν κλονισμόν. Ἀπαιτεῖται συγχρόνως προσπάθεια τοῦ ἀτόμου, τῶν ὁργανωμένων δυνάμεων καὶ τῶν οἰκονομικῶν ὁργανισμῶν. Ἡ ἀνθρωπότης, καὶ μάλιστα ἡ Ἑλληνες, θὰ ἐξέλθῃ ἐκ τῆς κρίσεως πτωχοτέρα, μὲ ἐθνικὸν εἰσόδημα ἡλαττωμένον καὶ κατ' ἀνο-

λουθίαν ἐν ἀδυναμίᾳ νὰ βαστάσῃ τὰς δαπάνας, τὰς ὁποίας ἀνέλαβε κατὰ τὸν μέγαν πόλεμον καὶ μετ' αὐτόν. Ἀς ἐτοιμασθῶμεν πάντες εἰς μίαν νέαν μετριοτέραν ζωὴν, ἡ ὁποία θὰ θέσῃ εἰς τὴν διάθεσίν μας μικροτέρους πόρους διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ κράτους καὶ τῶν ἀτόμων.

Ἡ προσοχὴ τοῦ πληθυσμοῦ τῆς χώρας πρέπει νὰ στραφῇ πρὸς τὴν ἐργασίαν καὶ τὴν παραγωγὴν, δὲν πιστεύω δὲ ὅτι πρέπει νὰ περιμένῃ τὰ πάντα ἀπὸ τὸ κράτος οὔτε ἀπὸ τὰς ὁργανώσεις τοῦ κράτους.

Τῶν ἰδιονουσῶν τάξεων ἡ προσοχὴ πρέπει νὰ στραφῇ ἐντατικῶς πρὸς τὴν ἐμποδίσῃ τὰς ἐγωϊστικὰς ἐκδηλώσεις, αἱ ὁποῖαι ὑποβάλλουν τοὺς παρικοὺς καὶ προκαλοῦν τὰς ὁμαδικὰς δυσσαρεσκείας. Ἰδίως τὸ κεφάλαιον, ὑπὸ τὰς ποικίλας αὐτοῦ ἐκδηλώσεις, καὶ αὐτὴν τῆς ἀποταμιεύσεως, πρέπει νὰ ἔχῃ ὑπ' ὄψιν οἱ τὸ ἀπειλεῖ ὁ μεγαλειότερος τῶν κινδύνων, διὰ τὸ ἀποσύρεται κατὰ τὴν στιγμήν αὐτὴν ἐκ τῆς ἐνεργοῦ δράσεως καὶ δὲν διακαίολογῇ τὴν ὑπαρξίν αὐτοῦ. Ἐπανξάνει τὴν δυστυχίαν παῦρον νὰ ἐκτελῇ τὰ καθήκοντα αὐτοῦ καὶ δίδει τὴν εὐκαιρίαν, ἂν μὴ τὴν εὐλογον δικαιολογίαν, εἰς τὴν εἰσβολὴν τῆς βίας καὶ τὴν ἀνατροπὴν τῆς βάσεως, ἐφ' ἧς στηρίζεται. Σήμερον τὸ κοινωνικὸν καθεστὼς στηρίζεται ἐπὶ τῆς πιστωτικῆς οἰκονομίας. Ἀνεξαγέρτως τῆς ἐπαρκείας ἡ μὴ τοῦ συστήματος τούτου φρονοῦμεν ὅτι δὲν εἶναι ἡ προσήκουσα στιγμή διὰ τὴν ἀπότομον ἀντικατάστασιν αὐτοῦ καὶ μάλιστα ὑπ' αὐτῶν τούτων, οἱ ὁποῖοι τὸ ἀνοικοδόμησαν.

Ἡ λειτουργία τῆς οἰκονομικῆς ζωῆς ἐν τῷ μέσῳ τῆς θύελλας προστατεύει τὸ κεφάλαιον περισσότερον ἀπὸ οἰανδήποτε κρῦπτην, ὅπου ἐγωϊστικῶς ἀποκρύπτεται. Ὅ,τι ζητοῦν σήμερον συντελοῦ οἰκονομολογοὶ ἀπὸ τοὺς διαφόρους λαοὺς, ὅπως συνασπισθοῦν εἰς μίαν κοινὴν ἀλληλοβοήθειαν, ἃς τὸ ἀκολουθήσωμεν εἰς τὸν κύκλον τῆς ἐσωτερικῆς δράσεως ἐν τῇ ἡμετέρᾳ χώρᾳ, μέχρις οὗ παρέλθῃ ἡ λαίλαψ καὶ ἐπαναλειτοουργήσῃ ἡ ἐλευθερία τῶν συναλλαγῶν καὶ ἡ πιστωτικὴ ἀλληλεγγύη μεταξὺ τῶν λαῶν, τὰ μόνον πραγματικὰ μέσα σωτηρίας καὶ ἐπανοικοδομήσεως τοῦ κόσμου. Τὰ κράτη δὲν θὰ στηριχθοῦν διὰ τὸ μέλλον εἰς τὰς ἐμποροκρατικὰς θεωρίας τοῦ μεσαίωνα οὔτε εἰς τὰς οἰκονομικὰς μεθόδους τοῦ χωρικοῦ, τοῦ κρῦ-

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΑΝΑΜΟΡΦΩΤΙΚΟΝ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟΝ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΚΟΝ
Διαχειριστής :
ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ Ν. ΓΟΥΛΙΟΣ

ΕΡΕΤΗΡΙΟΝ
ΙΔΡΥΘΗ ΕΝ
ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ
1912
ΙΔΡΥΤΗΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Δ. ΒΟΥΤΕΤΑΚΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ
ΡΟΜΒΗΣ 13
Περίεδος Γ'.
Ἔτος Ιον Ἀριθ. φύλ. 21
ΑΘΗΝΑΙ Σ ΜΑΤΟΥ 1932

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

ΑΠ' ΟΣΑ ΜΑΣ ΣΤΕΛΛΟΥΝ

Δέσ. Παν. «Στὸν ξαδελφοῦλι μου» ἀρκετὰ καλὸ καὶ θὰ δημοσιευθῇ.

Λάκην Ἀσπρη. Τὸ ποίημά σας «Ρέμβη» ἀτεχνον.

Σπ. Γουδέλην. Σὰν ἐρωτικόκριτος, σημαίνει πολὺ μεγάλο καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀκατατάλληλον γιὰ δημοσίευσιν. Ἐξ ἀπόψεως τεχνικότητος τόσον τὸ «ἀνοιξιάνικο πρῶτ' ὅσον καὶ τὸ «Ἡλιοβασιλεμα» ὑστεροῦν. Μεταχειρίζεσθε πρωτότυπες καὶ ζωηρὰς εἰκόνες καὶ ἐὰν μελετήσετε καλοὺς λογοτέχνας καὶ ποιητάς, πιστεύομεν πῶς θὰ γράψετε καλὰ.

πτοντος τὸν θησαυρόν ὑπὸ τὴν γῆν.

Η ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΝΟΜΙΣΜΑΤΟΣ

Ἡ διατήρησις οὗτω τῆς ἐμπιστοσύνης, διότι περὶ αὐτοῦ κυρίως πρόκειται, θ' ἀποτελέσῃ ἐπίσης τὸν κυριώτερον στύλον τῆς διατηρήσεως τῆς ἀγοραστικῆς δυνάμεως τοῦ ἐθνικοῦ μας νομίσματος, ἐπὶ τῆς ὁποίας θὰ στηριχθῇ πραιτέρω τὸ νομισματικὸν μας καθεστὼς. Ὁ συσχετισμὸς τοῦ τιμαριθμοῦ πρὸς τὸν ὄγκον τῆς κυκλοφορίας πρέπει νὰ εἶναι ὁδηγός μας. Πρὸς τὴν κατεύθυνσιν αὐτὴν πρέπει νὰ στραφῶμεν. Ἀς μὴ πλανηθῶμεν ἀπὸ τὰ προσοριὰ κέρδη καὶ ἀπὸ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ἐργασίας τῆς στηριζομένης ἐπὶ τῆς ἀμέτρου κυκλοφορίας. Μετ' ἐθνικοῦ φανατισμοῦ πρέπει νὰ διατηρήσωμεν τὴν πίστιν πρὸς τὸ ἑλληνικὸν κεφάλαιον καὶ νὰ πιστεύσωμεν ὅτι ἡ διαρροὴ αὐτοῦ ἐκτὸς τῆς χώρας κλονίζει τὸ νόμισμα, ἐφ' οὗ στηρίζεται ἡ ὁμαλὴ κοινωνικὴ καὶ οἰκονομικὴ μας λειτουργία. Ἐν τῷ παρελθόντι ἐπεράχθησαν σφάλματα περὶ τὸ σμῆμα τοῦτο. Δὲν εἶναι σήμερον ἡ στιγμή ἐπικρίσεων.

Μὲ τὰς προϋποθέσεις αὐτάς, ἐὰν πραγματοποιηθοῦν, ἀποβλέπω μετὰ λελογισμένης αἰσιοδοξίας πρὸς τὸ μέλλον τῆς χώρας, ἡ ὁποία σωφρόνως πολιτενομένην πιστεύω ὅτι θὰ ἐξέλθῃ ἐκ τῆς σημερινῆς φοβερᾶς δοκιμασίας μὲ οἰκονομικὸν ρυθμὸν ὁμαλὸν καὶ σύμμετρον πρὸς τὰς πραγματικὰς αὐτῆς δυνάμεις.

Ἀρ. Σταῦρον. Σὰς εὐχαριστοῦμεν διὰ τὴν προθυμίαν σας νὰ ἐργασθῇτε διὰ τὴν διάδοσιν τοῦ «Ἑρετηρίου». Στείλατε αἰνίγματα.

Σοφ. Χρυσόχρον. Τὸ ποίημα στὴν «ἀνοιξί» ὑστερεῖ.

Ἀλ. Χριστοφίλην. Θὰ δημοσιευθῇ τόσον ὁ «τελωνοφύλακας» ὅσον καὶ τὸ νέον σας ποίημα «Ὁλο γελᾷ» ἀλλὰ μὲ τὴν σειρὰν τους.

Εὐτ. Λιτοσόρον. Σὰς εὐχαριστοῦμεν θερμῶς διὰ τὰ καλὰ σας λόγια καὶ τὰς ἐνεργείας σας. Ἐλάβομεν ὑπὸ σημείωσιν ὅσα μᾶς γράφετε. Τὸ ποίημα σας «Φουμάροντας» ὅχι καλὸ. Δημοσιεύομεν ἕνα τετράστιχο διὰ νὰ πεισθῇτε :

Σβυμένη ἡ σκέψη καὶ ἀφημένη σὲ κάποια μέθη μακρυνῆς πνοῆς ἡ ψυχὴ ἡδονικὰ ζωντανεμένη μ' ἐνὸς ὀνειρῶν ἀνύπαρκτη ζωῇ. Τὸ εὐθυμογράφημά σας ἀρκετὰ καλὸ, ἀλλ' ἀπεφασίσαμε νὰ μὴν δημοσιεύομε εἰς τοπικὰ ἰδιώματα.

Κ. Γεράνην. Τὰ ἐπιγράμματα ἀτεχνα. Ἡ «προτέξα» καλὸ ἀλλ' ἀκατάλληλα γιὰ τὸ περιοδικὸν μας. Τὸ δημοτικὸν τραγοῦδι «Βλάχα βγήκε στο παζάρι» καλὸ, καὶ θὰ δημοσιευθῇ ἀργότερα.

Κ. Μαργάρην. Συμφωνοῦμεν γενικῶς μὲ ὅσα γράφετε. Ἀλλὰ τὸ ζήτημα εἶναι πολυσύνθετον καὶ δεδομένου ὅτι ἀρκῶς τὸ διαπραγματευόμεθα πότε ἐκ μιᾶς πλευρᾶς καὶ πότε ἐξ ἄλλης, δημοσιεύομεν ἐνταῦθα μόνον τὸ τελευταῖον μέρος τοῦ ἀρθροῦ σας «Διαπαιδαγωγήσατε τὴν νεολαίαν».

Τὸ «Ἑρετηρίον» ἐν τῇ πρώτῃ του ἐμφανίσει ἔθεσε ὡς κύριον σκοπὸν καὶ πρόβλημα τὸν τρόπον τῆς ἐπιτεύξεως «τῆς Ἀνωτερότητος». Ἡ σθάνθη τὸν μέλλοντα κίνδυνον ἐκ τῆς ἐλλείψεως αὐτῶν τῶν οὐσιωδῶν στάτων γνωρισμάτων τῆς νεολαίας. Καὶ πρῶτον αὐτὸ ἀνέλαβε εἰς τὰς στήλων του νὰ δώσῃ τὰ ἔστω καὶ ἐλάχιστα φῶτα πρὸς τὴν νεολαίαν, περὶ τῆς κατευθύνσεως ποὺ πρέπει νὰ λάβῃ.

Ἀλλὰ μία λαϊκὴ παροιμία λέγει «τὸ ἕνα χελιδόνι δὲν φέρει τὴν ἀνοιξί». Πραγματικῶς, μία φωνὴ εἰς μίαν ὀλόκληρον Ἑλλάδα δὲν μπορεῖ νὰ φέρῃ ἀποτέλεσμα. Καὶ τότε τί δέον γενέσθαι ; Ὅλοι εἰς τὸν ἔντονον ἀγῶνα καὶ ὅλοι τὸ σύνθημα : «Ὁδηγῇ-

σατε πρὸς τὴν ἀνωτερότητα τὴν νεολαίαν», «διαπαιδαγωγήσατε τὴν νεολαίαν», «Ἐπαναφέρατε αὐτὴν εἰς τὸν πρὸνερὸν τῆς δρόμον.

Τὸ «Ἑρετηρίον» δλονὲν ἀνακαινιζόμενον θὰ γίνῃ ὁ φωτεινὸς ὁδηγὸς τῆς νεολαίας ποὺ γυρεύει τὸν δρόμον τῆς πρὸς τὴν ἀνωτερότητα.

Ἰωάννην Γκότσην. Συμφωνοῦμεν μὲ ὅσα γράφετε διὰ τὰ περιοδικά. Τὸ ἀνέκδοτον τοῦ Κλεμανσὼ θὰ δημοσιευθῇ μὲ τὴν σειρὰν του. «Ἡ Θυσία» ὥραϊα διατυπωμένον, ἀλλὰ τὸ θέμα ὅχι ἀρκετὰ ἐνδιαφέρον καὶ δὲν θὰ δημοσιευθῇ.

Μ. Σασιόπουλον. «Ὁ δῦτης τοῦ Πύργου» Ἀῖφελ θὰ δημοσιευθῇ μὲ τὴν σειρὰν του.

Γ. Ρουμελιώτην. «Ἡ ἀδελφὴ τοῦ Ἰούδα» ἀρκετὰ καλὸ. Ἀλλὰ τὸ θέμα δὲν εἶναι πλέον ἐπίκαιρον διὰ νὰ τὸ δημοσιεύσωμεν.

Μ. Παπαδάτην. Κάϊρον. Σὰς εὐχαριστοῦμεν διὰ τὸ ἐνδιαφέρον σας πρὸς τὸ «Ἑρετηρίον» καὶ ἀναμένομεν ἀποτελέσματα ἐνεργειῶν σας δι' ἀντιπρόσωπον. Ὁ Βρυκόλακας εἶνε πολὺ ἐκτενές. Στέλλετε συντομώτερα λογογραφικά, καὶ προσέχετε καὶ τὴν γλῶσσαν νὰ εἶνε ὁμοιογενής. Ἀπὸ τὰ Λαϊκὰ δίστυχα θὰ δημοσιεύσωμεν τὰ καλύτερα καθὼς καὶ τὸν γλωσσοδέτην.

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

Ἀμνηχανία ἱατροῦ

— Ἀγαπητὲ κύριε εἰπήτε εἰς τὴν γυναῖκα σας νὰ μὴν ἀνησυχῇ. Οἱ ρευματισμοὶ ποὺ τὴν ἐνοχλοῦν, δὲν εἶναι παρὰ συνέπεια τῆς ἡλικίας τῆς.

— Γιατρέ μου, σὲ παρακαλῶ πολὺ, νὰ λάβῃς τὴν καλωσύνην νὰ τῆς τὸ πῆς ὁ ἴδιος.

Ὁ αὐτόχειρ

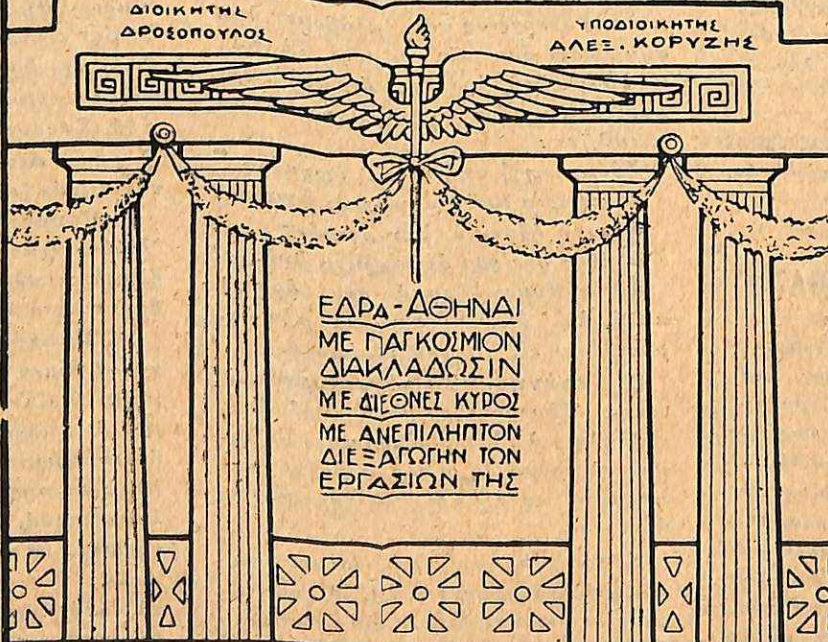
Ἀστυνόμος. — Μὰ τὴν ἀλήθειαν, αὐτὸ εἶναι ἀκατανόητον. Ρίπτεσαι εἰς τὴν θάλασαν καὶ ἀμέσως σὲ σώζουν καὶ σὺ ἀμέσως ἀποπειράσαι νὰ ἀπαγχονισθῇς.

— Ἐκπεράσθηκα γιὰ νὰ στεγνώσω....

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ
ΔΡΟΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΥΠΟΔΙΟΙΚΗΤΗΣ
ΑΛΕΞ. ΚΟΥΖΗΣ

ΕΔΡΑ - ΑΘΗΝΑΙ
ΜΕ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ
ΔΙΑΚΛΑΔΩΣΙΝ
ΜΕ ΔΙΕΘΝΕΣ ΚΥΡΟΣ
ΜΕ ΑΝΕΠΙΛΗΠΤΟΝ
ΔΙΕΞΑΓΩΓΗΝ ΤΩΝ
ΕΡΓΑΣΙΩΝ ΤΗΣ

Ο ΠΕΛΟΡΙΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΣ ΒΡΑΧΟΣ
Ο ΑΚΛΟΝΗΤΟΣ ΑΠΟ ΠΑΣΑΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΝ ΘΥΕΛΛΑΝ
ΜΕ ΕΘΝΙΚΩΤΑΤΗΝ ΤΗΝ ΒΑΣΙΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΠΟΣΤΟΛΗΝ ΤΩ
ΕΙΣ ΟΝ, ΩΣ ΕΙΣ ΑΓΚΥΡΑΝ ΣΩΤΗΡΙΑΣ ΠΡΟΣΤΡΕΧΟΥΝ ΤΟ
ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ Η ΧΩΡΑ ΕΙΣ ΠΑΣΑΝ ΔΥΣΧΕΡΗ ΑΥΤΩΝ ΟΙΚΟΝ. ΣΤΙΓΜΗΝ